

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

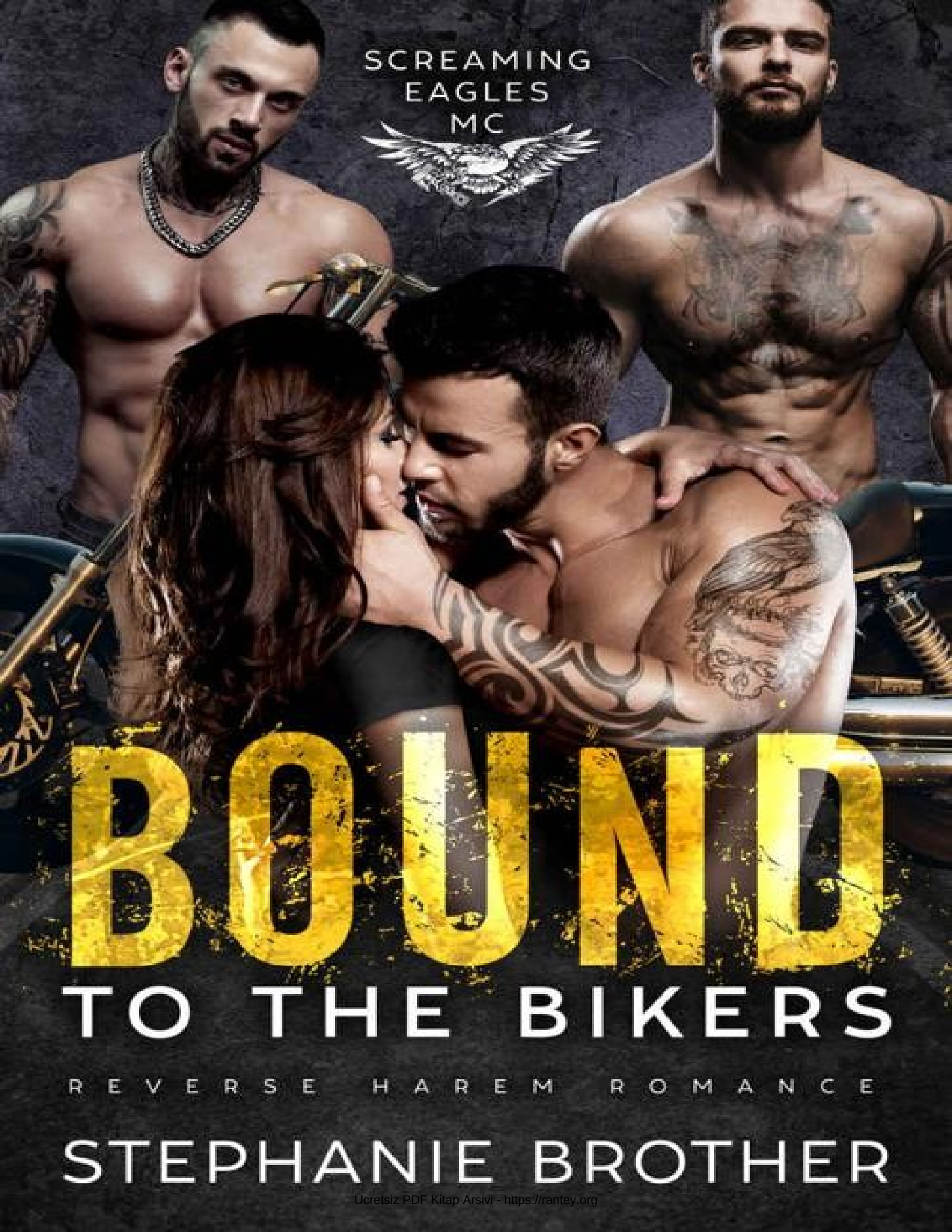
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCREAMING
EAGLES
MC

BOUND

TO THE BIKERS

R E V E R S E H A R E M R O M A N C E

STEPHANIE BROTHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOTORCULARA BAĞLI

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

STEPHANIE BROTHER

Telif Hakkı© 2023 yazan Stephanie Brother

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Karakterlerin tamamı yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Bu eserin sadece 18 yaş üstü yetişkinlere yönelik olduğunu ve tüm karakterlerin 18 yaş ve üstü olarak temsil edildiğini lütfen unutmayın.

Yeni sürümlerden haberdar olun.

[Posta listesi](#) | [Web sitesi](#) | [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#) | [Instagram](#) | [E-posta](#)

İÇİNDEKİLER

Motorculara Bağlı

Yazar Hakkında

MOTORCULARA BAĞLI

BİR MC TERS HAREM ROMANTİZMİ

ALFA

"ALPHA! RIPPER! BLADE! GIRIN LAN BURAYA!"

Üçümüz kartlarımızı yere atıp ikişer ikişer merdivenlerden Eagle-eye'in ofisine çıktık. Screaming Eagles MC'nin başkanı adınızı söylediğinde dinliyorsunuz. Bir ejderha ateşi patlamasıyla adını haykırdığında, küller yere düşmeden onunla birlikte oluyorsun.

"Buyur, Prez." Kapıdan ilk giren Ripper, bileğinin hemen üzerinde mürekkep siyahı bir dövmeyle biten koluyla sahte bir selam veriyor. "Neye ihtiyacınız var?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Her neyse, biz ," diye ekliyorum.

Blade kapının girişinde durur, çerçeveye yaslanır ve kolundaki bıçaklardan biriyle boş boş oynar. Bıçak avucuna sihirli bir değnek gibi saplanıyor, sonra o kadar hızlı kayboluyor ki, orada olduğunu bile düşünemiyorsunuz. Başını sertçe sallıyor, karanlık bakışları Kartal Göz'e kilitleniyor.

Prez ellili yaşlarının başında. Siyah saçlarındaki gümüş rengi savaşı yeni yeni kazanmaya başlasa da kaya gibi sağlam. Gözlerinden biri süt beyazı, diğeri ise sırayla her birimizin üzerinde kayarken çelik gibi sert. "İzle." Telefonunu kaldırıyor ve bir video başlatıyor.

Önünde bantlanmış bir karton kutuyla genç ve güzel bir kadın belirir. Bir mağaza tezgahının arkasında duruyor gibi görünüyor. Kadın

elinde bir makas tutuyor ve içinde ne olduğunu bulmakla ilgili bir şeyler söylüyor.

Ripper, Kartal Göz'e şaşkın bir bakış atar. "Bunun çok komik eminim ama bunu grup sohbetinde paylaşabilirdin. Yine kilitlenmek üzere olduğumuzu sanıyordum."

"Kapa çeneni ve izle."

Hiç zor değil. O seksi kütüphaneci havasıyla muhteşem küçük bir şey. Hafif dalgalar halinde dökülen kalın saçları, koyu ama ışıktta parlayan kırmızı saçları, sevimli bir düğme burnu, güzel, dolgun sakso dudakları ve ilginç, kalın çerçeveli gözlükleri yüzünden daha da büyük görünen bir çift büyük, ela gözü. İnek kızlara hiç dikkat etmemiştim ama çekiciliğini görmemek için kör olmak gerekirdi.

Ripper alçak sesle ıslık çalar. "Onu bir gezintiye çıkarırdım, hiç şüphesiz."

"Burada tartışma yok," diye kabul ediyorum. Daha önce hiç kimse dikkatimi bu kadar çabuk çekmiş miydi bilmiyorum. Hayvan manyetizması gibi bir şey.

Arkamızda Blade boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve beni yanımdan dürtüklüyor. "Ne oluyor lan?"

"Pantolonunun içinde tut yoksa taşaklarını keserim. Bu Faith, sizi pislikler." Kartal Göz'ün sesi alçak, yavaş ve ölümcül derecede düz. Sahibinin ayaklarının dibine kıvrılmış olan boxer cinsi köpeği Jüpiter başını kaldırıp sızlanıyor.

Hay sikeyim. "Kızınız on iki yaşında değil mi?" Çocuğunun hâlâ çocuk olduğuna yemin edebilirdim.

"Hayır, tabii, evet." Ripper korkak değil, ama hayatı buna bağlıymış gibi geri adım attığı için onu suçlamıyorum, ya da en azından taşaklarını. "Çok güzel bir kızın var patron. Eminim çok sevimlidir. Ona dokunmayı asla düşünmezdim."

Kartal-göz bize öyle bir bakıyor ki, sanki bunu görmezden mi gelecek yoksa gözlerimizin arasına bir kurşun mu sıkacak diye tartışıyor. "Masamda duran ve siz sik kafalılarından daha uzun süredir orada duran lanet olası on iki yaşında. Biraz matematik yapın."

"Özür dilerim." Saygıyla başımı sallıyorum, ama belki de o lanet resmi güncellemeyi düşünmeli, böylece böyle bir şeyi üzerimize önce geri kalanımız uyarılmış olur.

Bize homurdanması pek hoş değil ama en azından dışarı çıkarken bizi sırtımızdan vurmayacağını anlıyorum. "Sadece izle."

Onun sınırların dışında olduğunu bildiğimde dikkatimi vermek daha kolay oluyor ama bu onu düşünmeyi bıraktığım anlamına gelmiyor. Faith'in sesi derin. Boğucu, hoş, zengin bir tonu var. Öyle bir inliyor ki göğsünüzde hissediyorsunuz. "Selam kitap tomurcukları!" Gülümsüyor ve Eagle-eye'in ekranını aydınlatıyor. "Bu sizden birinden mi? Yakın zamanda dükkân için bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum ama birlikte açıp öğrenelim."

Onunla birlikte bir sürü şey öğrenmeyi umursamazdım. Hay sikeyim.

Kartal Göz'ün kızı. Bunu aklımda tutmalıyım.

Faith bandı kesiyor ve başparmağını kesip keskin bir acı tıslaması çıkarınca hepimiz irkiliyoruz. "Kahretsin." Parmağının etrafına bir mendil sararken video sallanıyor. Son kesimi ilkinden çok daha dikkatli yapıyor. Kutu açılır ve içinden bir sürü eski şey çıkar. Tavan arasında bulabileceğiniz ve neden birilerinin zahmet ettiğini merak edeceğiniz türden şeyler.

Birkaç bıçak, birkaç kağıt ve... Bu lanet olası bir VHS kaset mi? Bu kutu hangi yüzyıldan kalma?

"Hah! Retro hakkında konuş." Kaseti eline alıyor ve kameranın önünde her yöne çevirerek inceliyor. "Etiket ya da herhangi bir şey yok. Sence bu birinin ev filmi mi? Daha önce elime aldığımı sanmıyorum. Annemin eski DVD'leri bile bodrumda bir yerde duruyor. Her şeyi izleyebiliyorken ne anlamı var ki?" diye soruyor kameraya, sonra dikkatini kasete veriyor. "Yine de beni meraklandırıyor. Umarım balayı değil de düğün gibi eğlenceli bir şeydir, ne demek istediğimi anlıyorsundur." Gülüşü parlak ve o kadar bulaşıcı ki kendi ağzının köşelerinin biraz seğirdiğini hissediyorum. "Bir müzikçalar bulacağım. İkinci el dükkânında her zaman bir sürü eski elektronik eşya olur."

Kaseti tezgâhın üzerine koyuyor ve kamerayı tekrar kutuya doğrultuyor. Bir yığın eski klasörün altında siyah deriye benzeyen bir şey var.

Ceket, çatlamış ve katlanmış. Faith ceketini çıkarıp ters çeviriyor ve gözlerinin arasından yılan dolanan bir kafatasının MC yamasını ortaya çıkarıyor. Altında soluk kan kırmızısı bir yazı tipiyle Pit Vipers işlenmiş.

"Siktir," diye tıslıyor Blade. Belli ki bu onun benden daha önemli. Adlarını duymuştum ama haklarında hiçbir şey bilmiyordum.

"Evet," diye homurdanıyor Kartal Göz. "Aynen öyle."

Faith tamamen dondu. Kamera kutuya dönük olduğu için onu göremiyorum ama nefes alışını duyabiliyorum ve sesi dehşet verici geliyor. Video aniden kesiliyor, her zamanki beğen ve takip et saçmalıklarından hiçbiri olmadan.

"O boku internete mi gönderdi?" Blade'in sesi ölümcül derecede sakın, ama bir tehdit unsuru taşıyor. "Eski sevgilinle ayrıldıklarını biliyorum ama
-."

"Yeter." Kartal-göz yıpranmış elini yüzüne silerek sakalının arasından aşağı doğru çekiyor. "Bunu canlı yapıyordu. Tepkisini gördün. Hasar, o daha farkına varmadan gerçekleşti."

Kartal-göz telefonunu kapatır. "Siz sikiklerin o video kaseti elinize almanızı ve soru sormamanızı istiyorum. Bu gece yola çıkacaksınız ve oraya varana kadar durmayacaksınız. O kaset onda olduğu sürece tehlikede demektir. Onu alın ve bana geri getirin ki o lanet şeyi parçalamadan önce doğru kaset olduğundan emin olayım."

" ne var?" Ripper soruyor.

"Seni hiç ilgilendirmez," diye homurdanıyor Kartal Göz. Ortama duyarlı olan Jüpiter başını Kartalgözün kucağına yaslıyor ve Prez boksörün kulaklarının arkasını dikkatle kaşıyor.

"Hey, sorun değil." Ripper geri çekilir, ellerini kaldırır. "Sadece sordum. Sizin için alacağız. Faith'e ne söylememizi istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Seni hiç görmemesi daha iyi. Sadece içeri gir, kaseti al ve siktir git, mı? Onun kendi hayatı var ve benim ona karışmama ihtiyacı yok."

"Temiz. Lanet olası Alfa Vurucu Timi bu işin içinde." Onu rahatlatmak için sırtıyıyorum, yine de yardım edemiyorum ama belki de

güzel kızını şahsen görme şansım olacak. Adamlara beni takip etmeleri için başımı salladım. "Siz farkına bile varmadan dönmüş olurum."

Neredeyse on beş dakika sonra, araçlarımıza binmiş ve kulüp binasının kapısından çıkıyoruz. Güneş tepede, yaz sıcağı ve yüksek yol bizi çağırıyor. Önümüzde uzun bir yolculuk var.

İNANÇ

ANAHTARI KILIDE SOKMAYA GİTTİĞİMDE, KAPININ ÖNÜNÜ İTİYORUM. onun yerine kapı açık. Ne oluyor be? Kilitlediğimi biliyorum. Asla unutmam. Her seferinde üç kez kontrol ederim, yani unutmuş olmam imkansız.

Bu da kapıyı başka birinin açtığı anlamına geliyor.

Donmuş, cılız bacaklarımın üzerinde buzlu bir spi- der gibi omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. On dört yaşındayken ve annemi tedaviyle işimin bittiğine ikna ettiğimde, kendime bir daha asla korkmayacağıma yemin etmiştim ama ne kadar da yalancıymışım. Bu kadar yıl sonra bile panik bazen aniden ortaya çıkıyor ama en azından bu sefer hazırlıklıyım. Gözlüklerimi düzelttim, sonra ön kapıyı sessizce iterek açtım.

Books & Crannies sadece benim dükkânım değil, aynı zamanda evim. İşimi birinci katta yürütüyorum ve dairem ikinci katta. Her zamanki gibi dükkânın labirenti andıran niteliğini seviyorum; bir sürü oturma alanı ve kitaplarla dolu raflar var ama şu anda keşke açık ve net olsaydı da her yeri görebilseydim. Arka tarafa geçmek için neredeyse tüm dükkânın içinden parmak uçlarımla geçmem gerekiyor.

Kapının yanındaki tezgâhı siper olarak kullanarak, kasanın altındaki silah kasamın kodunu girmek için çömeliyorum. Parmaklarım o kadar titriyor ki küçük düğmelere basmakta zorlanıyorum. Bu silah sahip olduğum tek silah, ama her odada bir şey var. Küçük odun sobamın yanındaki şömüne demiri ya da yatağımın altındaki beyzbol sopası gibi.

Böyle şeyleri düşünmek bile beni kızdırıyor. Silahları hiç sevmedim ve silah şiddetiyle ilgili tüm istatistikleri biliyorum, ancak bu mükemmel bir dünya değil ve babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da nasıl düzgün ateş edileceğidir. Teneke kutular ve kağıt hedefler dışında hiçbir şeye ateş etmemiş olsam da minnettarım. Tabanca ellerimde hem ağır hem de rahatlatıcı bir his veriyor.

Birinci kattan bir casus filmindeki ana karakter gibi geçiyorum. Belki de kendime çok fazla güveniyorum. Bilmiyorum, ama olabildiğince sessizce ilerliyorum. Duyduğum tek şey kendi sığ nefes alışım. Belki de gerçekten kapıyı kilitlemeyi unutmuşumdur? Ya da her kimse gitmiştir.

Üst kattan bir gümbürtü ve boğuk sesler . Kahretsin.

Normalde, merdivenlere asılı bir zincirde "ÖZEL" yazan bir tabela asılıdır, ancak kancası çıkarılmış. Yukarıda biri var.

Evimdeler.

Nemli yaz havası bu kadar terlemem için yeterli değil ve kalbim yerinden fırlayıp kaçmaya çalışıyormuş gibi atıyor.

Korkmayacağım. Korkmayacağım. Bunun bir yalan olmadığına kendimi inandırmaya çalışarak içimden zikrediyorum, sonra merdivenlerdeki ilk sessiz adımı atıyorum.

Nicky bana polisi aramamı söylerdi, ama bu da gençken öğrendiğim bir başka ders. Belki bazı yerlerde durum farklıdır ama buralarda aileme bir kez bakıp bizi motorcu pisliği olarak görürler. Burası *benim* evim, *benim* alanım. Ve işgal edildi. Bir daha asla kimsenin ajansımı elimden almasına izin vermeyeceğim. Daha sonra kendimi dolaba kilitleyip ağlamak zorunda kalabilirim ama şimdi geri adım atmayacağım.

Merdivenleri bir hayalet gibi tırmanıyorum hangi basamakların gıcırdayıp hangilerinin gıcırdamadığını çok iyi biliyorum. İki elinde silahı olan ve çenesini kararlılıkla kapatmış bir hayalet.

Bir gümbürtü daha ve biri küfrediyor. En az iki kişi var ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Koşmalıyım. Kaçmak istiyorum. Ama onların evimden gitmesini daha çok istiyorum. Tabancanın kabzasını sıkıca kavrayarak son birkaç adımı iç ön kapıya doğru atıyorum. Ayağımla iterek kapıyı açıyorum ve silahın namlusuyla yolu gösteriyorum.

Küçük koridorda ya da koridorun sonundaki oturma odasında kimse yok. Yatak odasından, yani benim yatak odamdan gelen sesler dışında hiçbir şey normal görünmüyor. Büyük dünyaya karşı en iç sığınağım olan bir yer varsa, o da yatak odasıdır ve bu piçler her kimse, orayı işgal etmişler.

Korkum saf öfkeyle karışıyor ve odama yaklaştıkça her adımım daha da kararlı hale geliyor.

İçerideki adamlardan biri "Kırdın lan onu" diye homurdanıyor. "İz bırakma, unuttun mu?"

"Kırılmadı. . Bana bir saniye ver. Siktir."

Kapı çerçevesinin arkasına çömelip neyle karşı karşıya olduğumu görmek için etrafı kolaçan ediyorum. Hızlı bir bakışta sırtları bana dönük iki adam görüyorum. Deri ve MC yamalarını görünce nabzım hızlandı. O kutunun sorun çıkaracağını bilmeliydim.

Silahımı en yakındakinin kafasının arkasına doğrultarak odaya giriyorum ve ateş etme pozisyonuna geçiyorum. Babam her zaman kaybedecek bir şeyin yoksa parktaki en büyük köpek gibi havla derdi, ben de elimden geleni yapıyorum. "Duvarı beyninizle boyamadan önce iç çamaşırimdan çıkın, orospu çocukları! Eller havaya!"

Sesim ortalarda biraz çatallaştı ama sanırım gurur duyardı.

Motorcular donakalır. İkisinden daha geniş ellerini yavaşça kaldırıyor. Elinde Ollie var, kendimi bildim bileli sahip olduğum küçük mor peluş fil. Nedense bu, yere dökülen sütyenlerden daha kötü, daha kişisel hissettiriyor.

Çekmeceyi tutan kişi başını sallıyor. "Bunu yere koyuyorum. Hareket etmek yok, tamam mı?" Sesi korkmuş gibi değil ama temkinli.

"," dedim. "Ve fili bırak."

Büyük adam Ollie'yi nazikçe yatağıma atarken yavaşça çömeliyor ve çekmeceyi yere koyuyor. Sonra ikisi de ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermek için burada değiliz."

"Sözünüze inanmadığım için kusura bakmayın, çok teşekkür ederim," diye çıkışıyorum. Silahımın namlusu onlara doğru çevrili duruyor ama ucu biraz sallanıyor. Bu adamlar benden çok daha büyük. Eğer bu işi , hiç şansım kalmaz. "Arkanı dön."

Yavaşça yapıyorlar. Tanrım, mahvoldum. Şimdi ne yapacağım? Onları dışarı mı çıkarayım? Pencereden atlamalarını mı söyleyeyim?

Kalın bir kol arkadan boğazıma dolanıyor, tam o sırada bir el her iki bileğime kilitleniyor ve silah tavanı gösterecek şekilde kollarımı yukarı çekiyor. Panik içinde homurdanıyorum ve tüm gücümle mücadele ediyorum ama eli çelik gibi.

Nefes alamıyorum.

Siyah noktalar görüş alanımın kenarında dans ediyor ve uğultular kulaklarımı dolduruyor.

Şimdi olmaz. Şu anda bunun olmasına izin veremem. Ellerim ip gibi oluyor ve yıllar önce iki süt dişimin kırıldığı çenem ağrıyor. Kafamdaki korku filmine değil, gördüklerime konsantre olmaya çalışıyorum ama hayatımın en kötü gecesine çok yakın. Dikkatli nefes almanın hiçbir yolu beni bu durumdan kurtaramayacak.

"Onu boğuyorsun!" Öndeki adamlardan biri yaklaşıyor ve silahı uyuşmuş parmaklarımdan çekip alıyor.

"Yapmıyorum! Faith. Faith!" diyor sert bir ses tam kulağımın dibinde. Tekrar duymadan önce adımı kaç kez tekrarlaması gerektiğini bilmiyorum. "Nefes al. Bizi baban gönderdi."

İnliyorum ve beni bırakmaya başlıyor, ama dizlerim büküldüğünde beni daha da sıkı çekiyor. Şu anda ne kadar zayıf olduğumu bildiği için ondan nefret ediyorum ve bu beni kızdırıyor. "İyi denemeydi. Babamın seni yatak odama girip bana saldırman için gönderdiğine inanmamı mı bekliyorsun? Bu tam bir saçmalık." İkimizin sorunları ne olursa olsun, babam beni incitmek ya da korkutmak için asla birilerini göndermez.

"Saldırı mı? Bizi çizen sendin! Tanrım. Sakin ol, kızım."

"Rahatlamak mı? Yatak odamda üç tane göt herif varken rahatlayacak değilim." Çığlık atmak için bir nefes alıyorum ve üçünden en irisi bana saldırıyor.

Koyu renk saçları kısa kesilmiş ama kırmızımsı kahverengi sakalları kalın ve vahşi. Bir eliyle ağzımı kapatıyor ve beni soluk mavi gözlerine zorluyor. Bu kadar güzel bakışların onun gibi biri için harcanması haksızlık. Başımı sallıyorum ve dökülmemiş gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasına rağmen ters ters bakıyorum.

"Sakin ," diyor derin, yatıştırıcı bir sesle, sanki vahşi bir an- imal sakinleştiriyormuş gibi. "Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum ama buraya sorun çıkarmaya gelmedik. Sana zarar vermeyeceğiz. Bırakırsam çığlık atacak mısınız?"

Başımı sallıyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. Yavaşça bırakıyor ve beni tutan adam biraz gevşiyor. Sadece bana dokunmayı kesmelerini istiyorum. "Eğer bana zarar vermek için burada değilsen, o zaman git. Burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim, sadece git." Sesim titriyor, zar zor kontrol edebiliyorum. Kalbim kontrolden çıkmış gibi çarpıyor ve beynim durmaksızın dehşeti hayal ederek ve çılgınca kaçış yolları arayarak fazla mesai yapıyor, ilkel av içgüdülerim çılgına dönüyor.

"Blade," diyor iri adam ve başını sallıyor. Bir an sonra beni tutuşu gevşiyor. Bu sefer hazırım ve gitmeme izin veriyor. Etrafımda dönüyorum, böylece hepsini görebiliyorum. Tehditkâr davranmıyorlar ama fiziksel varlıkları ve içinde bulunduğum durum beni sarmal bir yay gibi gergin tutmaya yetiyor.

"Ben Alfa'yım," diyor gri gözlü iri adam. Yüz ifadesi yumuşamıştı. Artık aramızda biraz mesafe olduğuna göre yakışıklı olduğunu bile kabul edebilirim, en azından motorcu tipini seviyorsanız, ki ben kesinlikle sevmiyorum. Belki onunla bir barda yeniden değerlendirmek isterdim ama *evime zorla girdiler*. Yani hayır, teşekkürler.

Beni tutan kişinin uzun siyah saçları, delici mavi gözleri ve kaşında bir yarık vardı. Modaya uygun küçük bir yarık değil, alnında belli belirsiz bir çizgi oluşturan eski bir yara izinin sonucu. Bakışları, tüm güvensizliklerimin saklandığı, içimin en karanlık kısımlarını görüyormuş gibi hissettiriyor. Başını eğiyor. "Blade."

"Ripper," diyor sonuncusu, elinde silahım olmasa karşı koyması zor bir sırtışla. Sakalı olmayan tek kişi ve saçları koyu sarı. Yüzüne ve yosun yeşili gözlerinin üzerine doğru hafifçe sarkıyor.

Homurdanıyorum. Sadece motorcular kendilerini Thunderdome'daki pit dövüşçüleri gibi isimlerle tanıtmanın güven verici olacağını düşünür. "Seni gerçekten babamın gönderdiğini nereden bileyim? Sana neden güveneyim? Neden bana söylemesin ki? Noel'den beri konuşmadık."

Ripper omuz silkiyor. "Yemin ederim doğru. Yaşlı bir adam, ellili yaşlarda ama *fena* yaşlı değil, anlıyor musun? Serseri gözü dışında iyi durumda. Uh... gür bıyık?"

"Tebrikler, onu gördünüz. *Bunu* bana herkes söyleyebilir."

"Köpeğinin adı Jüpiter," diye ekliyor Blade. Boynunu kırıyor ve boynunun etrafından kıvrılarak gömleğinin içine doğru inen başka bir yara izi görüyorum. Bu her neyse, bahse girerim acıtıyordur. Bir modelin güçlü çenesi ve yüksek elmacık kemikleriyle hâlâ güzel ama savaşta yara almış bir panter gibi. Her santimi iki ömre yetecek kadar bok gördüğünü söylüyor.

Birdenbire bir bıçak beliriyor ve konuşurken parmaklarının etrafında döndürüyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum, ki bu gerçekten çok korkutucu.

"Her neyse, belki onları yürüyüş yaparken görmüşsünüzdür."

"Kadının adı Miriam," diyor Ripper. "Bunu gizli tutuyorlar ama eskiden çok güzel bir malikanede yaşıyordu."

"Biliyordum!" Bağırıyorum, sanki bana gerçeği çarpıtan oymuş gibi Ripper'ı işaret ediyorum. "Ona o kadınla ilgili bir şey olup olmadığını sordum ve hayır dedi. Ama hadi ama, değil mi?"

Alfa yüzünü buruşturur. "Bu kadar dedikodu yeter." Üzerindeki siyah deri ceketi silkiyor ve ters olduğunu fark ediyorum. Diğer tarafında daha önce gördüğüm, babamın MC'si Çılgık Atan Kartallar'ın logosu var. "Baban seni güvende tutmaya çalışıyordu ama biz her şeyi berbat ettik."

"Bu o kutuyla ilgili, değil mi?" Yatağıma oturdum, son birkaç dakikanın korku ve adrenalini yüzünden bitkin düşmüştüm.

"Kaset," diyor Ripper. "Onu almamızı istedi."

Kendi kesiğini çeviriyor ve o zamana kadar bir elinin eksik olduğunu fark etmiyorum. Kolları çıplak ve sağ elinin olması gereken yere kadar uzanan derinin her santimi mürekkeple kaplı. Soyut siyah şekiller pazusunun etrafında dönüyor, kütükteki deri tamamen siyah olana kadar gittikçe yoğunlaşıyor ve koyulaşıyor.

Bakıyorum.

Utanarak başımı kaldırdım ve bana alaycı bir sırıtışla baktığını gördüm. Hakkını vereyim, gerçekten hoş bir gülümseme. Evime zorla girmemiş olsalardı daha çok takdir ederdim. Yine de, arkadaş canlısı olmaya daha meyilli birinin yıkıcı bir şekilde öpülebilir olarak tanımlayabileceği dolgun dudakları var.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Bunun için endişelenme." Elinde tutuyor. "İş tehlikesi. Tortuga kıyılarında korsanlarla savaşıırken kaybettim. Gerçi diğer adamı görmeliydin."

"Çok üzgünüm. Bekle, ne?" Sonra sırıtışını gördüm. Pislik.

"Ripper." Alfa ona dirsek attı. "geçmeyi bırak."

"Kaseti neden istiyorsun? Ve neden zorla girdin? Sadece arayamaz mıydı? İçinde ne var?"

Alfa başını sallar. "Bizim işimiz değil."

Ve o onların başkanı olduğu için, bu yeterince iyi ve hepsi zıplayıp bir kızın evine girdiler ve iç çamaşırlarını karıştırmaya başladılar. Benim. Kız olan benim. Bununla başa çıkamam.

Belki babamın yeni kulübü Pit Vipers kadar kötü değil ama bu, annemin yıllar önce beni alıp neden kaçtığına dair soğuk bir gerçek. Güzel gülümsemeler bir yana, hafif lekeli izciler değil, emirleri uygulayan yetişkin adamlar.

Dik durarak ve tüm gücümü toplayarak başımı sallıyorum. "Git babama her şeyi berbat ettiğini söyle ve eğer

o kutudan bir şey istiyorsa, bunu benimle şahsen konuşmak zorunda kalacak. Ve evimden defol git!"

"Bak, küçük kız-"

Dönüp Blade'e bir bakış attım. Beni gerçekten yakalayanın o olduğunu unutmamıştım. "Dışarı! Yoksa beni tekrar mı yakalayacaksın?"

Alfa kıllanır. "Biz yapmadık-"

"O zaman yapmayacağını kanıtla ve *git*."

Adamlar yol boyunca homurdandılar ama dükkânın kapısını arkalarından çarparak kapatmak ve her bir kilidi çevirmek beni biraz daha iyi hissettirdi. Sanırım ilk seferinde pek yardımcı olmadılar. Eğer param yeterse bir alarm sistemi almayı düşünmeliyim.

Merdivenleri çıkarken ayaklarım ağırlaşıyor. Yerdeki iç çamaşırı çekmecesini ve şifonyerin üzerinde duran silahım dışında her şey normal görünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Yine oldu. Zihnim Alpha, Ripper ve Blade'in bana zarar vermek için burada olmadığına inansa bile, bedenim bunu anlamıyor.

Kulaklarımda uğultularla tabancamı ve zavallı pelüş hayvanımı alıp dolaba çekiliyorum. Ollie her zaman benim cesur koruyucum, beni rahatlatması için güvenebileceğim tek küçük adam oldu. Pit Viper'larla yaşadığım dönemden kalan tek şey oydu, en azından o aptal kutu kapıma gelene kadar. Çok uzun zamandır ona bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Bir elimle Ollie'yi diğer elimle de silahı tutarak kendimi köşeye sıkıştırdım ve paniğin beni ele geçirmesine izin verdim.

BL ADE

"NE DÜŞÜNÜYORDUNUZ LAN SIZ?" KARTAL-GÖZ HAZIR GÖRÜNÜYOR

Alfa'nın telefonundan atlayıp çıplak elleriyle bizi boğacak. Viking kör gözünün, bilgi için kurban edilen İskandinav tanrısı Odin'e benzediğiyle ilgili şakalar yapıyor ve bana doğru baktığında merak ediyorum.

Kaseti almak için ilk denememiz başarısız olunca boktan bir motel odasında saklandık. Lanet olası kaset olmadan geri dönemeyiz ama bunun için Eagle-eye'in kızını da zorlayamayız, bu yüzden kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına sıkıştırmak ve daha fazla talimat için aramak zorunda kaldık.

"Onunla konuşmamamız gerektiğini söylemiştin, peki bizden ne yapmamızı istedin?" Alfa arkasına yaslandı ve birasından bir nefes çekti. "Saatlerdir dışarıda olmalıydı."

Kartal-göz hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Ama değildi ve az önce Faith'le çok gürültülü ve çok öfkeli bir telefon görüşmesi yaptım. Sizler hoş karşılanmıyorsunuz ve kendi deyimiyle *motorcu pisliğimin* tekrar hayatına girmesine çok kızdı. Ve bir dahaki sefere ateş etmeden önce soru sormayacağına söz verdi. Tam bir imaj yaratma yöntemi." Çenesi taş çığnıyormuş gibi çalışıyor ve boynunun yan tarafındaki damar nabız gibi .

"Daha iyi gidebilirdi," diye onaylıyor Ripper. "Bu eve dönüyoruz anlamına mı geliyor?"

"Yok artık. O küçük zaman kapsülünü kapısının önüne kim bıraktı bilmiyorum ama bunu halka açıkladığı anda sırtına bir hedef tahtası koydu. Benim gezegendeki en büyük pislik olduğumu düşünecek kadar hayatta kalacaksa, onun nefretini kabul edip gülümsemeye devam edeceğim."

"Peki ne yapmamız gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Şu an için mi? Fırsat bulursanız kaseti alın, ama daha yeni bebek bakıcılığına terfi ettiniz."

"Ne diyeyim?" Alfa kıllanır.

"Bize söylemediğin şey ne?" Kartal Göz'ün doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için eğildim.

Herkesin bildiği bir şey değil ama birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, Screaming Eagles'ın öncesinden beri. Eagle-eye'in neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyorum ve o da benim için aynı şeyi söyleyebilir. İkimiz de o videoda Pit Vipers armasını gördük ve diğerleri bunun önemini tam olarak anlamamış olsa bile ben anladım. Bunun bağlantılı olmamasına imkan yok. O kasette ne olduğundan emin değilim ama bazı şüphelerim var.

"İşte." Kartal-göz telefonunu eline alır, birkaç şeye dokunur ve sonra yeni bir video onunkinin yerini alır. Ekranda sadece annesinin sevebileceği bir yüz beliriyor. Adamın kulaklarında, dudağında, burnunda ve kaşında piercingler, çenesinde solmaya yüz tutmuş bir dövme ve arkadan bağlanmış uzun, tel tel saçları var. Dudağı tek taraflı bir küçümseme şeklinde kıvrılmış ve kameraya ters ters bakıyor.

Bu herifi tanıyorum ve hiçbir zaman kötü haberden başka bir şey olmadı.

Crow.

"Kartal gözü," diye başlar Crow. "Uzun zaman oldu. Şimdiye kadar umarım altına sıçacak kadar yaşlanmışsındır ve silmen için yardıma ihtiyacın vardır. Ya da belki biri diğer gözünü de çıkarmıştır. Bunda biraz adalet olurdu. Her ne oluyorsa, umarım hayatın tamamen boktandır. Ve eğer değilse, bunu hemen şimdi değiştireceğim. Bugünlerde dünya küçük, ihtiyar. Bil bakalım Pan'ın açılışında kimi gördüm?"

Geçen gün Dora'nın lanet kutusunu gördün mü? Küçük kızın çok güzel büyümüş. Annesinin tarafından olmalı."

Arka planda Kartal Göz'ün hırıltısı net bir şekilde duyuluyor. İletildiğinin farkında olup olmadığı hakkında bir fikrim yok, ancak kelimenin tam anlamıyla öfkelenmediğinden emin olabilirim.

"Nerede olduğunu bulmamız uzun sürmedi," diye devam ediyor Crow, yağlı sesi hatırladığım kadar iğrenç. O her zaman sümüklü bir pislikti ve yaşlanmak bunu değiştirmede "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi? Küçük şirin bir dükkânı var." Elinde bir kitap tutup karıştırıyor ve Books & Crannies logolu bir kitap ayracını gösteriyor. "Bahse girerim o kaseti o kadar çok istiyorsun ki tadını alabiliyorsun, ama küçük Faith'in babasıyla ilgili yanılsamalarını sürdürmesini istiyorsan, o kaseti ondan al ve bana ver. Aksi takdirde beni tarihi tekrarlamaktan alıkoyacak hiçbir şey yok."

Video kesiliyor ve Kartal Göz ekranda yeniden beliriyor. Videoyu izlemeden önce öfkeli düşündüysem... lanet olsun, şu anda aramızda 600 mil olduğuna seviniyorum.

"O puşt herifin bugünlerde ne tür bir gücü var?" "Başkan," diye homurdanıyor Kartal Göz.

"Sik beni."

Ripper homurdanıyor. "Hayır teşekkürler, ama biriniz geri kalanımızı aydınlatmak ister mi? Kim bu Crow denen herif ve neden eski bir plastik parçasına bu kadar düşkün?"

Çenemi kapalı tutuyorum. Ne kadarını açıklayacağına karar vermek Kartal Göz'e kalmış. Bazı sırlarını biliyor olabilirim ama ateşin içinde olan o.

Homurdanıyor, belli ki pek istekli değil. "Screaming Eagles'tan önce hayatımda bazı şeyler oldu ve Pit Vipers bunun büyük bir parçası. Gurur duyduğum bir şey değil ve en iyi şartlarda ayrılmadık diyelim. Crow o zamanlar çok az üyeydi ama babasıyla aramızda bir sorun vardı. O zamandan beri kin besliyor. Ve birisi Faith'e benden intikam alması için mükemmel bir yol sundu."

Ripper, "Öylesine bir kin bu," diyor ama Eagle-eye bu konuyu açmıyor, ben de açmıyorum.

Alfa bana doğru bakıyor. "Peki ya sen? Sen nasıl dahil olacaksın?"

"Bilmiyorum. En azından doğrudan değil. Bu olay patlak verdiğinde ben bir adaydım. Kartal Göz'ün ayrıldığı dönemde ben de ayrıldım ve bir süre kendi yoluma gittim. Sonra tekrar karşılaştık."

Alfa ona bu kadar az şey verdiğimiz için mutlu görünmüyor ama bu hayatta hiçbir beden tamamen temiz değildir. Hepimiz göstermek ve anlatmak istemediğimiz sürece, bazı şeylerin karanlıkta yaşamasına izin verilir. "Ve bize kasette ne olduğunu söylemek hala söz konusu değil mi?"

"Öyle. Bu konuda harekete geçmek için bilmene gerek yok. Sadece Faith'i güvende tut ve yapabiliyorsan o lanet kaseti al. Bir şeyler öğrenebilir miyim diye biraz torpil yapacağım. O zamandan kalma birkaç bağlantım var. Belki bir şeyler öğrenebilirim. Şimdi, sıçra bakalım. Eğer Faith yaralanırsa, geriye ne kaldıysa yamalarını sökmeden önce üçünüzü de sallarım. Anladınız mı?"

"Çok net," diyor Alfa. "." "Güzel. Size güveniyorum."

Telefon kapandığında hâlâ başımı sallıyordum. Eagle-eye'nin emirleri olmasa bile Crow'un hayatını zindan etmekten büyük heyecan duyardım. O zamanlar da pisliğin tekiydi, boktan işlerden kurtulmak için hep legacy statüsünü ortaya atardı.

Alfa elindeki boş kovani çöp kutusuna doğrultuyor ve sepete gönderiyor. "Kahretsin, bu gece dönmeyi umuyordum. İlk kimin vuracağına dair bahse girmek ister misin?"

Ripper sırtarak, "Daha iyi öpmesi anlamına gelecekse gönüllü olurum," diyor. "Prez'in kızı olabilir ama buna değer, öyle değil mi?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Alfa, ama gülüyor. "Bunu Kartal Göz'ün yüzüne söylemen için sana meydan okuyorum."

En azından bir tanesi mantıklı. Yüce .

Ripper omuz silkiyor. "Öyle diyorsun ama seni gözüne kestirdiğinde gözlerinle onu becerdiğini gördüm. Fark edemeyecek kadar korkunçtu." Beni işaret ediyor. "Ve sen de onu tam olarak itmiyordun."

"Bok kafalılar!" Tam da Alfa Ripper'a saldırırken sesleniyorum.

Ripper güler ve onu odanın öbür ucuna fırlatabilecek bir yumruğun önünden atlar. "Sadece dürüst davranıyorum. Siz de bir ara denemelisiniz."

"O Prez'in küçük kızı," diye hırladım. "Eagle-eye'ın lanet olası kızı. Aileyle uğraşmayız ve ne kadar güzel olduğu umurumda değil, bir parça kış için boynumu tehlikeye atmam."

Ripper sırıtıyor. "Gördün mü, fark ettin."

"Siktir git. Gidip bir fırsat yaratalım."

İNANÇ

"NEDEN BANA BUNLARDAN HIÇ BAHSETMEDİN?" NICKY TUTUYOR
Sanki bırakırsa uçacakmış gibi kafede aramızdaki küçük masayı tutuyor.

"Çünkü ne düşündüğünüzü çok iyi biliyorum. Televizyonda ya da filmlerde gördüğünüz, tehlikeli ve seksi ama her zaman kurtuluştan bir kadın uzakta olan yaralı ruhları hayal ediyorsunuz."

Ben daha iyi biliyorum.

Çok haklı endişelerimi elinin tersiyle itti. "Ve baban hala bir tanesinde mi? Bu çok havalı!"

"İşte ben de tam bunu diyorum."

Nicky benim en iyi arkadaşım ve Books & Crannies'deki tek çalışanım. Kitapçı bunu sık sık yapacak kadar iyi maaş vermiyor ama dünden sonra bizi en sevdiğimiz öğle yemeğine davet ediyorum. Dünkü şoktan sonra normal ve sakin bir şeyler iyi bir fikir gibi geldi.

Konumumla ilgili sevdiğim şeylerden biri, dükkan şehir merkezinde olmasa da, yerleşim alanları ile ticari bölge arasındaki sınırda olmanın bana her iki dünyanın da en iyisini sunması. Çoğu yere yürüyerek ya da otobüsle gidebiliyorum ama şehir merkezinde olmanın getirdiği trafik ya da çılgınlık yok. Burada kendim için kurduğum hayatı gerçekten çok seviyorum ve eski hayatımın araya girmesi dengemi bozdu.

Lattemden bir yudum alıyorum ve köpüğü dilimi yaktığında irkiliyorum. Hala çok sıcak. "Gerçekte nasıl bir şey olduğunu bilseydin bunun havalı olduğunu söylemezdin. Babamdan nefret falan etmiyorum ama hayatlarımız çok farklı. Eğer o aptal video bir şekilde yayılmasaydı, muhtemelen bir sonraki Noel'e kadar ondan haber alamayacaktım." İçimi çektim. "Kulüp hayatı televizyondaki gibi değil. İnsanlar ölür. Kötü şeyler olur. Kavgalar, uyuşturucular, silahlar, tüm bu şeyler. Her zaman parmaklıklar ardında en az birkaç 'amca' olmasının normal olduğunu düşünerek büyüdüm."

"Ama sen çok normale döndün. Sen başıma gelen en iyi şeylerden birisin. En iyi arkadaş ve en iyi patron, hepsi bir arada." Her zamankinden bir yudum alırken gülümsüyor, vanilya ve ahududu aromalı duble mocha, üzerine çırpılmış krema ve serpme. Kendisi kadar tatlı ve ekstra.

İşte tam da bu yüzden ona hiçbir şey söylememeliydim - her ne kadar korkutucu kısımların çoğunu atlamış olsam da - ama biriyle konuşmam gerekiyordu ve dünden sonra annemi arayamazdım. Çıldıırırdı. Nicky dükkânda müşterilerle ilgilenmediği zamanlarda burnunu romantik raflardan bir kitaba daldırır. Ben aldırmiyorum. Keşke ben de 'alfa erkekleri' hakkında onun kadar masum olsaydım. Biraz saf olabilir ama ihtiyacım olduğunda ona güvenebileceğimi biliyorum.

"Ah, bu kesinlikle iyi değil, ama *hepsi* böyle mi? Yatak odamda üç yakışıklı motorcu bulmak kulağa kitaplara geçecek bir bölümün başlangıcı gibi geliyor."

"Orada olmamaları gerekiyorsa ve onları iç çamaşırı çekmecenizde rifling yaparken yakaladığınızda değil." Ya da bölüm, ana karakterin bir silaha ve bir çocuk kapüşonu peluşuna sarılıp hıçkırma hıçkırma ağlamasıyla sona erdiğinde.

Bu ayrıntıları bilmediği için gülüyor. "Orada iyi bir şey buldular mı?"

"Hayır, konuyu değiştirelim, tamam mı? Şu hayranı olduğun yazarla bir okuma için gelme konusunu konuştun mu?"

"Hala tarih üzerinde çalışıyoruz... Söylesene Faith, motorcular neye benziyordu?"

"Neden? Daha sonra onları daha iyi hayal edebilmek için mi?" Lattemi yudumlamadan önce ona dilimi çıkarıyorum. İşte şimdi soğudu.

"Dalga geç benimle."

"Uzun boylu mu? Deri, kot, kaslı. Biri çok iriydi, diğerinin de bir sürü yara izi vardı. Sonuncusunun gerçekten yeşil gözleri vardı ve-"

"Elini mi kaybetti?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"istemiyorsan arkanı dönme." Lanet olsun.

Arkamdaki hareket gözlüklerimin kenarına gölge olarak yansıyor. Üzerimde belirdiklerini hissedebiliyorum, öyle olmamalarını tüm dilesem bile.

"Bu koltuklar dolu mu?" diye soruyor Alfa'nın derin sesi. Göğüs boşluğundan yankılanıyor olmalı.

"Evet," dedim. Rahat öğle yemeğimin bu adamlar tarafından mahvedilmesine izin vermeyeceğim.

Nicky'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve eğer bu kadar sadık olmasaydı, eminim çoktan sandalyeleri çekmeye başlamıştı.

Alfa bir sandalyeyi çeviriyor ve otururken arkasına biniyor. Onunla göz göze gelmemeye özen gösteriyorum ama Nicky onun seksi farlarına yakalanmış bir geyik gibi. Sandalye onun ağırlığı altında gıcırdadığında küçük bir ses çıkıyor. Ripper diğer tarafa geçip aramıza oturuyor. Blade kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkasında duruyor.

"Burada ne işin var? Sadece evimden değil, hayatımdan da çık demek istedim." Sesime o kadar çok buz koydum ki kelimelerimin üzerinde buz pateni yapabiliirdiniz.

"Bu benim için tam olarak açık değildi," diyor Ripper yumuşak bir güvenle. Alfa'ya döner. "Peki ya sen?"

"Öyle olduğunu söyleyemem. Yanlış bir başlangıç yaptık ve bunun için üzgünüz tatlım. Bunu tekrar deneyelim."

"İlgilenmiyorum."

"Bizim elimizde değil" diyor Blade. "Zaten buradayız." "Onu tekrar ellerinize alın!"

Ripper kaşlarını çatarak kütüğünü kaldırıyor. "Bu bir şaka mı?" "Ne? Hayır! Hayır! I-"

kırılıyor. "Bu hiç eskimiyor." "Sen tam bir pisliksin."

"Özür dilerim. Mizah benim başa çıkma mekanizmalarımdan biri." Ripper bileğine şöyle bir bakar.

"I..."

"Onu kızdırmayı bırak," diye homurdanıyor Blade. "Buraya arkadaş olmaya gelmedik."

Besbelli.

Nicky'ye Romantik kitaplara olan sevgisi konusunda takılıyorum, ama benim suçlu zevklerim ejderhalar, büyü ve elflerin insan prensesleri şehvetli maceralara sürüklediği kitaplar. Blade'e sivri kulaklar verseydiniz, şu anki kitap erkek arkadaşımın kılığına girebilecek olması sinir bozucu. Güçlü ama zayıf, yüksek elmacık kemikleri, uzun, parlak siyah saçları ve derin, mavi gözleri var. Tehlikeli bir havası ve kendini beğenmiş tavrı bile var, ama gerçek dünyada, yatak odamda üzerime atladığı için onu affetmem için harika gözlerden daha fazlası gerekecek.

"Ben Nicky," diye dikizliyor arkadaşım, Cadılar Bayramı'nda evin tam boy şeker dağıttığını yeni fark etmiş bir çocuk gibi üçü arasında ileri bir geri bakıyor.

"Alfa." Adam elini uzatıyor ve kız çok hevesli bir şekilde elini tutuyor.

"Ben Ripper."

Nicky onun elini sıkmak için hamle yapıyor ve kollarını değiştirmek zorunda kaldığı için kızarıyor.

Ripper göz kırpmıyor. "Sadece Uzay Kuvvetleri'nde geçirdiğim zamandan bir hatıra. Globnark elimi aldı ama dokunaçlarını yatağımın üzerine monte ettim. Şuradaki vızıltı Blade."

Blade tokalaşmak için çok uzakta duruyor, ama ona selam verdiğinde başını sallıyor.

Masum gülümsemeleri onu tamamen kandırmadan araya giriyorum. "Cidden, dün gece babamla konuştum. O kutunun içinde ne olduğu umurumda değil. Evine git."

Ripper eğiliyor ve beni o parlak yeşil gözleriyle yakalıyor. Saf çelik, bir çekiş olarak tuttuğu mizah ışıltısının arkasında saklanıyor. "Üzgünüm, seksi şey. Güvende olduğunu bilene kadar buradayız."

Nicky neredeyse koltuğunda eriyecekti. "Faith gerçekten tehlikede mi?" "Evet, onlardan," diye homurdanıyorum.

Alfa başını sallıyor. "Bize güvenmediğiniz için sizi suçlamıyorum ama buradaki kötü adamlar biz değiliz." Dirseklerini masaya koyuyor ve öne doğru eğilerek iri cüssesini rahat edemeyeceğı kadar yakına koyuyor.

"Gerçekten mi? Sen değilsen kim zaman?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Blade soğukkanlılıkla soruyor. "Yoksa sen bu işin bir parçası değilmişsin gibi davranırken bizim ellerimizi kirletmemize izin vermekten daha mı mutlu olacaksın?"

"Bak, işte anlaşıma," diyor Alfa. "Adil görünmediğine eminim ama şu anda boktan bir durumun içindesin ve biz de içinde boğulmamayı sağlamak için buradayız. Bize kaseti vermen yeterli değil. İstesenez de de hiçbir yere gitmiyoruz, bu yüzden bize alışıın."

Ripper'ın bir espri yapmasını bekliyorum ama o başını sallıyor. Bu yüzden ondan kadar nefret etmek istesem de, bir şeyler değişmemiş olsaydı babamın aniden üç koruma göndermeyeceğini biliyorum. Ceketindeki yama ile ilgili bir şey kabuslarımı doğrudan

Masum bir çocukken -ya da kulüp kültüründe büyüyen on yaşında bir çocuğun olabileceği kadar masumken- tüm hayatım değişti.

"Hadi gidelim. Dükkânı açmamız gerekiyor." Ayağa kalktım ve kapıya doğru yöneldim. Nicky yanıma geliyor ve arkasından adamlara bakıyor.

Çocuklar bizi kafeden dışarı kadar takip etti. Dışarıda üç büyük motosiklet park edilmişti. Bunların kime ait olduğuna şüphe yok. Gözlerimi kaçırıyorum ve kitapçıya doğru yürümeye başlıyorum. Nicky ayak uydurabilmek için birkaç adımda bir sekerek koşmak zorunda kalıyor. Boyum çok uzun değil ama kararlıyım.

Motorlar arkamızda ateşleniyor, üç derin gümbürtü, onsuz yapabileceğim bir sürü anıyı geri getiriyor. Hem iyi hem de kötü. Bir buçuk blok boyunca bizi takip ediyorlar, motorlarının homurtusu sabit, sadece birkaç metre arkamızdalar.

Ciddi misin?

Daha fazla dayanamayarak durdum ve adamlarla yüzleştım. Onlar da durdu, bisikletleri dengelemek için ayaklarını yere koydular. "Beni takip etmeyi bırakın!"

"Atlayın, sizi daha hızlı geri götürebiliriz," diye öneriyor Alfa. "Yerimiz var."

"Hiç motosiklete binmedim," diye fısıldıyor Nicky, gözleri yalvarıyor. Ben de onun arkadaşım olduğunu sanıyordum.

Suçlayıcı bir parmakla Alfa'yı işaret ediyorum. "Hayır. Eğer yaşlı bir kadın varsa sırtıma hedef tahtası koymak istemem, eğer yoksa da kimseye fikir vermek istemem."

"Yaşlı kadın mı?" Nicky bana kaşlarını çatı.

"Evde bir kadının olup olmadığını bilmek istiyor. Cevabım hayır, tatlım."

"Ben sormadım! Sadece yaşlı hanımlar arkaya biner. Eşleri düşünün, ama görüldüğü kadar romantik değil. Onlar daha çok mal gibi."

"Kahretsin, kızım. Seni kim incitti?" Ripper kıkırdarak sorar.

Alfa başını sallar. "Sadece bir gezinti, yemin ederim. Sen Prez'in kızıydın. Bir bok ifade etmez."

Nicky bana, eğer kabul etmezsem arkadaşlık tarihindeki en kötü arkadaş olacakmışım gibi bakıyor. Ve geç kaldık. Hata yaptığımdan emin bir şekilde kısa bir iç çekiyorum. "Peki."

"Evet!" Nicky yumruğunu sıkar.

Blade onun bisikletinin arkasına binmesine yardım ediyor ve ben de büyük bir itiraz ve biraz da beklentiyle Alpha'nın arkasına atlıyorum. Birkaç dakika sonra caddede Books & Crannies'e doğru hızla ilerliyoruz. Ellerimi Alfa'nın geniş göğsüne koyup gözlerimi kapatıyorum ve çocukken babamın bana aldığı pembe kaskı ve sahilde sadece ikimiz ilerlerken yazın, denizin ve asfaltın kokusunu düşünmeme izin veriyorum.

Tüm anılarım kötü değil ve bazen bu durumu daha da zorlaştırıyor.

İNANÇ

"ONLAR HALA DIŞARIORADA." NICKY. FISILDIYOR, GÖZETLEME
DIŞARI VE

Pencere.

Elbette, Ripper ve Blade sokağın hemen karşısına park etmiş, küçük yerel parktaki piknik masasında kâğıt oynuyorlardı. "Henüz kimsenin polisi aramamasına şaşırdım. Burası pek de sert bir mahalle sayılmaz. Çok dikkat çekiyorlar."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Kum havuzundaki anneler de en az o çocukların bizi izlediği kadar yakından izliyor onları."

Sırtımı pencereye dayadım, onları görmüyormuş, hatta umursamıyormuş gibi davrandım. "İşinize dönün. Toplanmamız gereken emirler var."

Nicky iç çeker ve kendini sıyrır. "Bahse girerim bir motosiklet romantizmi sergisi kursak, raflardan uçup gider. Müşteriler onları orada görür, sonra kapıdan içeri girerler ve *bam*, burunlarının dibinde Motorcular Tarafından Alınmış. Kim karşı koyabilir ki?"

"Ben. Biraz dükkana göz kulak ol. Bayan Albert'e kitaplarını götüreceğim."

"Emin misin? Sana çıkarmamaları için ben gidebilirim."

"Hayır, sorun değil. Ben arka kapıdan gireceğim. Bacaklarımı biraz çalıştırmam lazım. Dükkânın etrafında dolanmaları beni çıldırtıyor." Bayan Albert'in kitap kulübü için aldığı gizem dolu çantayı elime aldım. Seksen beş yaşında ve hemen köşede oturuyor. Normalde biz

ama o iyi bir müşteri. "Gittiğimi bile görmeyecekler."

"Onlara göz kulak olacağım, böylece fark ederlerse sana haber verebilirim." Nicky bana bir başparmak işareti yaptı.

"Zavallı sen." Gözlerimi deviriyorum ve o gülüyor. Her neyse. Eğlenmeye devam edebilir, çünkü bu gece babamı bir kez daha arayıp onları başımızdan defedeceğim. Pit Vipers yaması beni korkuttu ama şu ana kadar karşılaştığım tek gerçek tehdit onun kendi adamlarından geldi.

Nicky ben çıkarken el sallıyor, gözlerini ön pencereden zorlukla ayırıyor. Onu ölesiye seviyorum, umarım o da benim öğrendiklerimi öğrenmez ve motorcuların gerçekte neye benzediğini bilmez. Elfler, vampirler ve kurt adamların aksine motorcular gerçekten var ve gerçekler kurgu kadar romantik değil.

Arka kapı arkamdan kapanıyor ve ben şimdiden kitapları koyduğum kâğıt torbanın dibi için endişeleniyorum. Tramvaya binebilirdim, ama bu birkaç blok için aşırıya kaçmak gibi görünüyor. Beni market poşetleriyle birden fazla yolculuk yapmaktan alıkoyan aynı enerjiyi kullanarak poşeti kollarıma alıyorum ve yola koyuluyorum. Daha ara sokaktan çıkmamıştım ki arkamdan derin bir ses duyuldu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ?" Kahretsin.

"Nereye istersem. Beni takip etmeyi bırak." Çantayı daha sıkı kavriyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. "Senin korumana ihtiyacım yok."

"Tabii ki biliyorsun." Alfa uzun bacaklarıyla bana kolayca ayak uyduruyor. "Arka kapıyı izlemediğimizi mi sanıyordun?"

"Bir kız hayal kurabilir. İşten sonra babamı arayacağım, o yüzden şimdi vazgeçebilirsin. Bu gece eve dönüş yolunda olacaksın."

Sert bir kahkaha atıyor. "Çok inatçısın, hakkını vereyim. Ama armut dibine düşer, küçük kız. Baban senin güvende olduğunu öğrenene kadar bizi geri çağırmayacak. O zamana kadar bize alış."

"Hey!" Çantanın ağırlığı aniden kaybolduğunda tökezliyorum.

"Aldım." Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi çantayı kolunun altına sıkıştırıyor.

Bu .

Ona doğru dönüyorum ve suçlayıcı parmağımı göğsüne bastırıyorum. Kimıldamıyor. "Geri ver onu. Senden yardım istemedim ve seni burada istemiyorum."

"Aptal olma. Bu ağır ve ben daha güçlüyüm."

"Sanırım ne kadarıyla başa çıkabileceğimi biliyorum, teşekkürler. Bu benim işim. Sen gelmeden önce de hallediyordum, sen gittikten sonra da halledeceğim."

"Aferin sana, ama arada bir yardım etmeyi kabul et. Nefesini boşa harcıyorsun. Hiçbir yere gitmiyorum."

Argh! Tuğla bir duvarla tartışmak gibi. "İyi! Sadece çeneni kapa ve kimseyi korkutmamaya çalış."

Dudakları eğlenerek kıvrılıyor ama bir şey söylemiyor, yolu göstermeyi bana bırakıyor. Bayan Albert'in evine giden yolun geri kalanında tepiniyorum. Ne kadar çabuk dönersem, o kadar çabuk yakamdan düşer.

etmekten nefret etsem de, Al- pha'nın yardımıyla yürüyüş çok daha hızlı ilerliyor. Eğer kahraman gibi davranan bu adamlarla sıkışıp kaldıysam, kaslarından da faydalanabilirim. Bir grup kas kafalı için uygun.

Kapısının önünde durduğumuzda Bayan Albert Alpha'ya garip bir bakış atıyor. "Faith, hayatım. Yeni birini mi işe aldın?" Gözlüklerinin üstünden bakıyor, biraz şüpheli ama bana sorarsanız biraz fazla ilgili. Onun büyükannesi olacak kadar yaşlı!

"Hayır, Hanımefendi," diyor Alfa, gözlerimi kısmama neden olan bir çekicilikle. "Sadece bir aile dostumuz."

Adam kitapları oturma odasına bırakırken gülümsüyor. "Oh, çok güzel o zaman. Belki bir dahaki sefere mağazayı ziyaret ettiğimde görüşürüz."

Başını eğiyor. "Belki."

Çıglık atmak istiyorum ama bunun yerine veda edip Alfa'nın arkamda olup olmadığına bile bakmadan dükkana doğru geri dönmeye başlıyorum.

Tabii ki öyle.

"Neden seni bu kızdırıyoruz?"

Soru sıradan ama içimde o kadar çok şey uyandırıyor ki, istesem bile iyi bir cevap verebileceğimi sanmıyorum. Görünüşe göre Alfa babamın kim olduğunu biliyor ama bahse girerim bize ne olduğunu bilmiyordur.

Babam saldırıdan sonra yıllarca hayatımdan kayboldu. Kabuslar ya da panik ataklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tekrar iletişime geçtiğinde yepyeni bir hayatı vardı ve bizim de öyle.

Ama ben doğrudan cevap veriyorum. "Evime zorla girdin. Düşündüm... Bir sürü şey düşündüm, tamam mı?"

"Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. İşler bu noktaya gelmesin diye girip çıkmaya çalışıyorduk. En azından medeni davranabilirdin."

"*Medeni* mi? Öyle olmasaydım, bunu bilirdin. Seni henüz vurmadım, değil mi?"

Bundan sonra kıkırdıyor ve sessiz kalıyor, ama o oradayken rahatlayamıyorum. Sanki üzerimde gezinen ölümcül bir gölge ya da güneşi karartan kendi kişisel yağmur bulutum gibi. Mantıken Alfa'nın bana ve anneme olanlarla bir ilgisi olmadığını biliyorum ama bu onun yanımda gezinmesinden hoşlandığım anlamına gelmiyor. Bu beni her zamankinden daha az gözlemci yapıyor ve lastiklerin gıcirtısını duyana kadar bisiklet motorlarının gürültüsünü bile fark etmiyorum.

"Siktir! Yere yat!"

Üç motosiklet sert ve hızlı bir fren yapıyor, karartılmış kasklı adamlar taşıyorlar. Ben çıglık atmaya fırsat bulamadan Alfa üzerime atılıyor, beni kollarına alıyor ve ikimizi de bir çitin üzerinden birinin bahçesine taşıyor. Yıldırım çarpması ya da silah sesi gibi bir çatırtı duyuldu ve çit direklerinden biri parçalandı. Arkamızdaki eve bir el daha ateş edildi. İki çatırtı daha geliyor.

Şimdi çığlık atıyorum.

Alfa ve ben iki ya da üç kez yuvarlandıktan sonra, kendisini canlı bir kalkan olarak kullanarak beni kafese kapatıyor. "Yerde kal ve sessiz ol," diye tıslıyor, çelik gibi gözleri doğrudan bana bakıyor. Silah taşıdığını bile bilmiyordum ama sağ elinde bir silah vardı. "Sonra kendini kaybedebilirsin."

Sızlanıyorum. "Neler oluyor? Neden bana ateş ediyorlar?"

Cevap vermiyor, tehditleri taramakla meşgul. Tetikçiler uzaklaşırken motorların gürültüsü azalıyor ama o kalkabilirsin diyene kadar kalkmıyorum.

Tanrım, çok iri. Alfa üzerime abanıyor, ağırlığı garip bir şekilde güven verici. Bunu düşünürken bile kendimi hain gibi hissediyorum ama Ollie'den çok daha iyi. Başka türlü bir durumda, bu- Durdur şunu. Aptal olma, Faith. Biri bize ateş etti.

"Gittiler," diyor, elini uzatmadan önce ayağa kalkıyor. "Orospu çocukları."

"Kimdi onlar? Neden ateş ediyorlardı?" Parmakları parmaklarıma dolandığında ne kadar titrediğimi fark ediyorum. Her yerim, sanki kış ortasında çıplak kalmışım gibi. Dişlerim takırdıyor.

"Önce buradan çıkmalıyız. Sorular sonra." Alfa silahını arkasına saklıyor ve beni çitin üzerinden kaldırıyor, hemen ardından kendisi de atlıyor. O kadar korkmuşum ki yardımı sorgusuz sualsiz kabul ediyorum. Sonra arka kapıma giden ara sokağa geri dönüyoruz. Tüm bu süre boyunca benimle yol arasında kalıyor ve daha fazla bela olup olmadığını araştırıyor.

Tanrım, ya geri gelirlirse?

Mağazaya vardığımızda insanlar bağılıyor ve uzaktan siren sesleri geliyordu.

"İçeri." Beni dürttü.

Anahtarları karıştırıyorum ama kapının kilidini açar açmaz Nicky'yi kontrol etmek için aceleyle içeri giriyorum ve Alfa'yı kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlemesi için bırakıyorum.

"Nicky?"

Koşarak arkaya geliyor, teni kül gibi ve gözleri kocaman. "Faith. İyi misin?" Sonra silahını geri çekmiş olan Alfa'yı görüyor ve şaşkınlıkla ciyaklıyor.

"Biz iyiyiz. Siz iyi misiniz? Burada bir şey mi oldu?" Kelimelerim birbirine karıştı. "Lütfen, bana her şeyin yolunda olduğunu söyle."

"Her şey yolunda ama silah sesi gibi bir şey duydum." Alfa'ya sağlıklı bir dozda şüpheyle bakıyor, gül renginin bir kısmı kaybolmuş. "Ne oldu?"

Blade ve Ripper kapı aralığında belirir, sanki bir savaş alanına düşmüş gibi etrafa bakmaktadırlar. Blade'in elinde bir bıçak var, Ripper'ınki ise her an demir çekmeye hazır bir şekilde kesiğinin hemen içinde duruyor. Hipster sakallı ve cor- duroy pantolonlu genç bir adam aceleyle dükkânı terk etmeye karar vermeden önce aramızda dolaşıyor. Onu suçlamıyorum.

Alfa'nın olanları aktarması sadece birkaç dakika sürüyor. Okuma köşelerimizden birindeki aşırı doldurulmuş sandalyeye gömülmem için yeterli bir süre. Kollarım ve bacaklarım karıncalanıyor ve bana terapide öğrettikleri gibi nefes almak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Alfa bana sinirli bir ifadeyle bakıyor. "Eğer o aptal videoyu yapmasaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Bunu benim üzerime yıkmayın," diye çıktım. "Hayatımı yaşıyordum ve bir de baktım ki evime gelmişsiniz ve bana dan- ger'de olduğumu söylüyorsunuz. Tek bildiğim, *size* ateş ediyorlardı ve ben de tesadüfen oradaydım. Bir kitapçı işletiyorum, küçük tığ işi hayvanlar yapıyorum ve her ayın ilk Cuma günü D&D oynuyorum."

"Ayrıca Pit Vipers'ın başkanının acı çekmesini istediği bir adamın tek kızıydın," diyor Blade hiç merhamet göstermeden. "Bu bir uyarıydı. Burada olduğumuzu biliyorlar ve Kartal Göz'ün görmezden gelemeyeceği bir mesaj göndermek istediler."

"Korkuyorum," diye nefes alıyor Nicky, sesi titriyor. MC hayatının gerçekleri kafasına dank ediyor ve buna hazır olduğunu sanmıyorum.

"Ya sana kaseti verirsem? şey buydu, değil mi? İstedikleri bu mu?"

Alfa iç çeker. "Artık o kadar basit olduğunu sanmıyorum." Üçü de tek kelime etmeden bütün bir konuşmayı aktaran bir bakış paylaşıyor.

Ripper bile şaka yapacakmış gibi görünmüyor. "Artık onların radarındasın bebeğim. Kaseti alsalar bile burada olduğunu unutmayacaklar. Yapacağın en güvenli şey seni yerleşkeye geri götürmemize izin vermen."

" olmaz! Tüm hayatımı kim bilir ne kadar için terk etmeyeceğim!"

"Kaybetmeyi mi tercih ediyorsun?" Blade hırlıyor. "O pislikler bizi koro çocukları gibi gösteriyor. Al- pha yanınızda olmasaydı ne olurdu sanıyorsunuz? Ya beyniniz sokaklarda olurdu ya da sizi yakalarlardı ve şu anda çok daha kötü bir konuşma yapıyor olurdunuz."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve daha fazla akmadan onu uzaklaştırıyorum. Neden hepsinin bana karşı birleşmesi ihanet gibi hissettiriyor?

"Anlıyor dostum," diyor Ripper.

"Anlıyor mu?"

Alfa eğiliyor, bir elini bacağıma koyuyor ve diğer eliyle gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. Çok samimi ama gözlerimi . "Kontrol edeceğiz ve karar vermek için sana birkaç gün vereceğiz ama hiçbir yere gitmiyoruz. Senin hatan olsun ya da olmasın, hayatın değişti ve her şeyin eskisi gibi olmasını dileyemezsin."

Blade, "Bu bir hata," diye homurdanıyor ama bileğinin bir hareketiyle bıçağı kolunun içinde kayboluyor.

"Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme," diye bağıyorum arkalarından, onlar sahte bir cesaret patlamasıyla. Geri dönecekler ve bu aslında ufacak da olsa rahatlatıcı bir his.

"İyi olacak mısın?" Nicky titriyor ama bana sıkıca sarılıyor. O karanlık bir romantizmin içine atılmış bir romantik komedi kızı ve bu biraz

hazır olduğundan daha heyecanlı. Bunun bir tür ro- mans olduğundan değil. O pisliklerle olmaz. "Bu gece kalmamı ister misin?"

Bir an için, Alfa'nın bizi çitin üzerinden yuvarlarken beni güvende tutmak için sarıldığını hatırlayınca, bu soruyu soranın o olmasını diledim. O benim hayatımı kurtardı. Bunun için ona teşekkür etmeliydim. Onları evde benimle birlikte tutmak daha mı güvenli olurdu?

Hayır, onların da hedef olmadıklarının garantisi yok. Belki benden bile fazla. Pit Viper'ların tüm bildiği, her şeyi çoktan teslim ettiğim. Atışlar sadece bir uyarıydı. Her şey yoluna girecek.

"Teşekkürler, ama iyi olacağım. Sanırım bugünlük dükkânı kapatacağım. Sen eve gitmelisin."

"Ne? Faith, eğer o adamlar geri gelirse-"

"Evine git. Seni de bu işe bulaştırırsam kendimi asla affetmem, tamam mı? Motorcu fantezini mahvettiğim için özür dilerim."

Nicky homurdanıyor. "Zaten kovboyları her zaman daha çok sevmişimdir. Ama cidden, belki de sende kalmalarını sağlamalısın, sırayla seni eğlendirmelerini kastetmiyorum bile, ne demek istediğimi anlıyorsan." Küçük bir gülümseme üretti. "Değdiklerinden daha fazla sorun çıkarıyor olabilirler ama bu adamlar bacakları üzerinde seks yapıyorlar."

Haksız da sayılmaz. İlk aşkım, her şey cehenneme dönmeden önceki en genç adaylardan biriydi ve o ergenlik öncesi duyguların yoğunluğuyla ilgili beyninizde bir şeyler belirleyen bir şey var. Son on yılımı bunu bastırarak geçirmiş olabilirim ama kör değilim.

Ben unutulmayacak kadar zekiyim.

RIPPER

"PEKİ ŞİMDİ PLANIMIZ NE?" KÖŞEYE DOĞRU EĞİLDİM

Faith'in bisikletlerimizi sakladığımız binasına gidip Blade ve Alpha'yı çalıştırıyoruz. "Yakınımızda kalmamıza izin verseydi nefes almasını sağlamak çok daha kolay olurdu. Sana ateş eden pislikleri görebildin mi?"

Alfa başını sallar. "Hayır ama Engerekler olduğunu biliyoruz. Asıl soru şu: Beni mi yoksa onu mu hedef aldılar? Her iki durumda da, bu pisliğin uçmasına izin veremeyiz."

"Başkan bundan hoşlanmayabilir ama bize ne dediğini duydunuz. Onu gömmektense Faith'i kızdırmayı tercih eder. Bir numaralı önceliğimiz onun güvenliği, sonra da kaset. Bence onu bir bisikletin arkasına atalım ve yerleşkeye geri dönelim." Blade kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Güzel bir kış." Sırıtiyorum, ama Blade bana hançer gibi bakıyor. "Ne? Ben sadece ikinizin de düşündüğünü bildiğim şeyi söylüyorum."

Beni duvara doğru itti. "Bu Kartal Göz'ün kızı, hatırladın mı? O sadece bir kış parçası değil. Öğrenirse ne yapacağını hayal edebiliyor musun? Kesiklerimizi alır, sonra da bizi keelhaul ederdi."

"Çünkü o bir *baba*. Onun kafasında o hâlâ bir çocuk." Ellerini üzerimden itiyorum. "Ondan hoşlanıyorum. Biraz ürkek ama cesur biri."

Blade homurdanıyor ve Alfa'ya dönüyor. "Onunla mantıklı konuş."

"O yasak bölge," diye kabul ediyor Alfa ama bu konuda Blade kadar gergin görünmüyor.

"Sadece söylüyorum, eğer biraz ilgi gösterirse, küçük bir yatak başı hizmeti verme fikrine karşı değilim."

"Hiç ilgilenmiyor. Bunu açıkça belirtti."

"Öyle mi?" Bisikletime yaslanıyorum. "Bir şey motorcular hakkında kışına bir böcek soktu, bu oldukça açık. Ama kişisel olarak biz? Ben ikna olmadım."

Blade başını sallar. "Bazen siz salaklardan birkaç yaş daha büyük hissediyorum. Faith, Kartal Göz'ün kızı ve sizi giydirip sikinize fiyonk takmak istemesi umurumda değil. İşimizi yapıp gitmek için buradayız. Ayrıca, bir fare gibi görünebilir ama Alfa'ya ateş eden adam gibi pisliklerle büyüdü. Hayatı içeriden gördü ve siktir olup gitti. Bu boktan gösterinin hangi kısmının fikrini değiştireceğini düşünüyorsun?"

"Senin gibi pislikleri mi kastediyorsun? O zamanlar Vipers'ta değil miydiniz?"

"Kesinlikle," diye hırlıyor Blade. "Benim gibi pislikler."

"Sakin ol kardeşim," diyor Alfa, Blade'in omzuna bir el koyarak. "Kartal Göz'e sadık olmasaydık burada olmazdık. Bunu sen de biliyorsun. Faith küçük, seksi bir ateş parçası, bariz olanı kabul etmekte yanlış bir şey yok. Ama bu dalga geçeceğimiz anlamına gelmiyor." Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Öyle değil mi?"

İç çekiyorum. "Doğru. Ama geceler uzar ve korkutucu hale gelirse ve o kapıyı çalarsa..."

"Sizi çetenin geri kalanından daha az sevmediğim için şanslısınız." Blade'in eline bir bıçak kayar ve bıçakla tırnaklarını temizleme gösterisi yapar.

"Bu senin için neden bu kadar önemli? Kızacağınızı anlıyorum ama o büyük bir kız ve belki de aileye geri döndüğü için mutlu olur, anlıyor musun? Büyük, mutlu bir aile."

Blade kafasını kaldırıp bakıyor, acayip mavi gözleri normalden daha da delici. "O adam benim hayatımı kurtardı. insan kafama bir kurşun sıkmak isterken o bana bir şans verdi. Bu, bir parça kış için bir kenara atabileceğim bir şey değil."

"Bana biraz kredi ver, adamım. Onun bir kulüp sürtüğü olmadığını biliyorum."

"Yani ona iyi davranacak mısın? Onu yaşlı kadının mı yapacaksın? Ya da belki Emily veya Alessa gibi üçümüzle birlikte yaşamasını istersiniz."

Blade'i göğsünden iterek onu geri itiyorum. "Bu çok mu kötü olurdu? Onların sahip olduğu şeyi istemediğini söyleme bana. Belki de tam benim ilgimi çekecek türden bir kız olduğu için bi-ased'im ama en azından dürüstüm. Bizim neyimiz kötü? Alfa'nın Kaptan Amerika'nın haydut ikizi gibi bir görünümü var ve ben de açıkçası komik ve keyifliyim, ama belki de kimsenin senin yakın tehlike auranı göremeyeceğinden endişeleniyorsundur."

"Kapa çeneni, Ripper." Blade soruyu cevaplamadan bana sırtını döndü. "Yakın tehlike. Sen bir pisliksin. Bir işimiz var ve onu yapacağız. Bizden nefret etse de onu güvende tutacağız, o yüzden bizi mutlu bir aileye dönüştürme hayalleri kurmayı bırak ve gözlerini hedeften ayırma."

Mutlu bir aile mi? O kadar ilerisini düşünmüyordum, ama şimdi beni bu konuda zorladığına göre, hayatımda kulüpten ve bu iki ahmaktan daha fazlasına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ordudan ayrıldığımda, hayatıma ve uzuvlarımın çoğuna sahip olduğum için yeterince mutluydum. Diğer her şey bir ikramiyeydi, ama sonunda insan daha fazlasını istemeye başlıyor.

"Blade haklı." Alfa bunun üzerine doğruldu ve başını salladı. "Bizden biri olmadan hiçbir yere gitmiyor. Farkında olsun ya da olmasın, Crow şimdiden ortalığı karıştırmaya başladı ve bunu engellemek de bize düşüyor. Ripper, ilk vardiyayı sen al. Telefonlarınızı açık ve şarjlı tutun. Onun kıcıyla dikkatinizi dağıtmamaya çalışın. Yakınlarda kalacak bir yer buluruz. En ufak bir ses duyarsanız, bir mesaj gönderin, burada olacağız."

Blade başını sallıyor, sonunda onaylıyor. "Ben ikinci olacağım."

Lanet olsun. "Değişmek ister misin? Güzel bir çıplak siluete bayılırım. Belki pencereden bir Romeo ve Juliet anı yaşayabiliriz."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Blade soruyor. Onu kızdırmamalıyım ama o bunu çok kolaylaştırıyor. Çok eğlenceli.

Alfa onu omzundan tutup bisikletine doğru itiyor. "Boş ver onu. Biz kimiz?"

Blade ve ben, "Alfa Vurucu Timi," diye

cevap veriyoruz. "Sizi duyamıyorum."

"Lanet olası Alfa Vurucu Timi!"

Alfa sırtıyor. "Bu daha iyi. Daha önce hiçbir kadının girmesine izin vermedik ve-"

"Aradan ne anladığınıza bağlı," diye araya giriyorum. Blade o kadar sessiz homurdanıyor ki neredeyse kaçıracaktım.

"Sen de mi?" Alfa gözlerini ona diyor. "Bunun içine doğru yürüdün."

İNANÇ

"SAKIN OL KIZIM, SENİ YAKALADIK," DIYE FISILDIYOR ALFA'NIN DERİN SESİ
KULAĞIMA
Kulak.

Korku yerine, bir kişiye ait olamayacak kadar çok elin dokunuşuyla birlikte vücudumda zevk dalgalanıyor. Güzel ve sıcaklar, çıplak tenimle alay ediyorlar, kollarımın, karnımın, kalçalarımın üzerinde...

Tanrım, tamamen çıplağım ve genellikle sadece benim için çok büyük olan yatağım kesinlikle kalabalık.

Dudaklar omzumu okşuyor ve gözlerimi açmaya korkuyorum çünkü bunun bir rüya mı yoksa yatakta benimle birlikte biri mi olduğundan emin olmak istediğimden emin değilim.

Bir dil uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor ve onları sıkarak kapatmaya çalıştığım da güçlü eller beni tutuyor. "Yapma. Seni iyi hissettirmemize izin ver." Bu kesinlikle Blade, yani bu bir rüya olmalı, çünkü bacaklarımın arasında bulmayı beklediğim son adam o.

Öpücükleri, neredeyse tam... *oraya gelene* kadar daha da ilerliyor ve bilinçaltımın direnmeye niyeti yok.

Sıcak nefes klitorisimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor ve inliyorum.

Bir ağız meme ucumu sarıyor ve bir dil öğretilmiş tomurcuğun üzerinde geziniyor, beni bir ışık düğmesi gibi açıyor ve vücuduma erimiş ısı gönderiyor.

Omzumdaki dudaklar boynumdan yukarı doğru , ta ki kendi dudaklarıma değene kadar. Gözlerimi açana kadar kime ait olabileceklerini ya da bunun ne anlama geldiğini düşünmeme gerek yok. Dilim hevesle onunkiyle buluşuyor.

Zeki parmakları serbest meme ucumu yakalıyor ve bir çakıl taşı gibi sertçe okşuyor. Bir eli boynumu kavırıyor, başparmağı çenemin altındayken uzun yüzgeçleri saçlarıma gömülüyor. Ve sonra, bir ağzı göğsümde gezinirken ve diğeri beni aptalca öperken, Blade'in dudakları en hassas yerime konuyor, dili tam da kara elf sevgilimden beklediğim türden bir beceri ve dikkatle şişmiş klitorisimin üzerinde geziniyor.

Uzanıyorum, ellerimle keşfediyorum ama yine de bakmaya cesaret edemiyorum. Gömleksiz, sert vücutlar iki yanımda bana duvar örüyor. Göğüs kılları avuçlarımı gıdıklıyor ve geniş göğüs kasları, kaslı karınlar ve asıl olaya giden yolu gösteren yumuşak saç izleri üzerinde yolumu bulurken parmaklarımın altından kabarık yara izleri geçiyor.

Ve sonra aradığım şeye ulaşıyorum, çelik sertliğinde ve kadife kaplı, her ikisi de o kadar kalın ki parmaklarımı etraflarında dolaştıramıyorum.

"Siktir." Alfa göğsümdeki ilgisine bir zevk tıslaması çıkaracak kadar uzun süre ara veriyor. Demek ki öptüğüm kişi Ripper. Dolgun dudaklar ve zeki ağız arasında, başka şekillerde de iyi olduğu anlaşılıyor.

Ama sadece o değil. Blade dilini yumuşak ve ıslak am dudaklarımın arasından kaydırıyor, beni tam ortadan ayırıyor ve klitorisimin üzerinde sabit, sert vuruşlarla dolaşarak bitiriyor. Alpha meme ucumu dişleriyle yakalayıp hafifçe çekiştirirken, Ripper'ın ağzına doğru haykırıyorum.

Çok fazla şey oluyor. Kızaran bir bakire değilim ama tüm cinsel deneyimlerim güvenli ve mantıklı oldu. Güvenebileceğimi bildiğim erkeklerle ve ancak uzun bir süre sonra.

Aynı anda üç

tane mi? Asla.

kurmadığımdan değil. Herkes kurmadı mı? Gençken ara sıra görürdüm. Gerçek eylemi değil ama kulüpte kızlardan biriyle bir grup motorcuyu. Muhtemelen bu yüzden şimdi onları hayal ediyorum. Bunların hepsi o zamanları hatırlatan bilinçaltı fantezileri.

Blade'in parmakları beni açık tutarken ve dili içeri girerken düşünce trenim raydan çıktı. elleri ve ağzıyla, boşalmaya hazır hale gelene kadar beceriyor. Ellerim yanlarımdaki iki siki okşuyor, ön sperm şaftlarından aşağı kayıyor ve onları kayganlaştırıyor.

Blade çekiliyor.

Onu tekrar bulmak için umutsuz bir çabayla kalçalarımı yukarı iterek inliyorum. Alfa kendini tuttuğum yerden çekiyor, kalınlığı parmaklarımın arasından kayıyor ama ben takip edemiyorum. Ripper beni yerimde tutuyor, ağzı benimkine karşı ısrarcı.

Ama diğer adamları özlemeye vakit bulamadan, iri bir vücut bacaklarımın arasına yerleşiyor ve kalın bir yarak sıırıslık olmuş amıma giriyor. İnliyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, onu içeri almak için bacaklarımı olabildiğince açıyorum.

Blade mi? Alpha mı? Gözlerim kapalı olduğu için bilmiyorum ve umurumda da değil.

Ripper çekiliyor ve biri göğsüme binip bir sık dudaklarıma bastırana kadar yatakta etrafımdaki bedenler yer değiştiriyor. Dilimi uzatıp tuzlu kayganlığın tadını alıyorum, sonra o beni itiyor ve ben de dudaklarımı ayırıp onu içime alıyorum.

Bacaklarımın arasında, Alfa'nın sikinin kalın başı içeri doğru bastırmaya başlıyor. Onu kaldıramıyorum. Onu almamalıyım. Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor. Bu çok gerçek, çok iyi hissettiriyor.

Bunu yapmamalıyım. Özellikle

de onlarla!

Alarm gittikçe daha yüksek çalıyor.

Sonunda gözlerim açıldı ve yalnızdım. Sadece ben, yatak odam, yastığın üzerinde yanımda yatan Ol ve şifonyerin üzerinde çalan telefonumun alarmı.

Blade, Ripper ve Alpha'nın hissi çoktan uçup gitti, bir an önce çok gerçek olan bedenler şimdi hayali bir duyumdan başka bir şey değil, dokunuşları parmaklarımin arasındaki duman gibi uçup gidiyor. Meme uçlarımin kaya gibi sert ve kalçalarıminı birbirine sıkıştırdığımda, kendi sularımıyla kaygan ve sıcaklar. Burada kimse yok. Sadece ben ve hayal kırıklığımin.

"Dur!" Bağırıyorum ve alarm anında kesiliyor.

Yanımda, Ollie'nin kömür karası gözleri suçlu ruhuma bakıyor. "Özür dilerim."

Çocukluk arkadaşının yanında olmaması gereken bazı şeyler vardır, tıka basa dolu olsalar bile. Tanrım, dün gece olanlardan sonra, bir kabus gördüğümü sanırsın, o her neyse... değil.

Başımı sallıyorum, aynı anda üç erkek tarafından tatmin edilmenin çok gerçek olan anısını uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Böyle bir şeyden sonra onlarla nasıl yüzleşeceğim? Onları her gördüğümde tek hatırladığım o aptal rüya olacak. Ben de işler daha kötüye gidemez sanıyordum.

Duş alıp aşağı indiğimde Nicky çoktan kasaya gitmiş, açılış için hazırlanıyordu. Evin mağaza kısmının anahtarı onda.

"Hey, uykucu. Sen iyi misin? Genelde seni burada dövmem."

"Um, evet. Elbette." Motorcu fantezisinin son dalları da bir süre önce uçup gitti ve artık gerçekten iş yapmaya hazırım. En azından ben öyle düşünüyorum. "Çocuklar hâlâ dışarıda mı?"

"Elbette öyle. Ben sadece bir tanesiydi. Alfa. Diğerleri orada değildi, belki de biraz kestiriyorlardı. Onlar gibi belalıların bile bazen uyuması gerekiyor sanırım." Dudağını çiğniyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Ona bir kahve götürmeyi düşündüm ama dünden sonra..."

"Sorun değil. Suç bölümüyle sen ilgilenmeye ne dersin? Bay Ericsson dn buradaydı ve bizim için yeniden düzenledi."

"Yayıncı tarafından
mı?" "Hayır, bu sefer
renkli."

"Bu, coğrafı açıdan daha mantıklı."

"Sanırım bundan vazgeçti çünkü birden fazla ülkede geçen kitaplarla ne yapacağına karar veremedi."

Gülüyor. "En azından her zaman bir şeyler satın alıyor, bu yüzden sanırım çok fazla şikayet edemeyiz."

Pencereden dışarı, tehditkr görünmemek için elinden geleni yapan Alfa'ya bakıyorum. *Hayatımı kurtardı*. Ama onlar ortaya çıkana kadar da tehlikede değildi... Ahh. Arkaya geçip ona kahve yapmak için kapsül makinesini kullanıyorum.

Nicky beni çıkarken gördü. "Onu cesaretlendirmek istediğine emin misin?"

"Bu teşvik edici değil. Bu sadece kibarlık."

"Ağzınız bir şey söylüyor ama gözleriniz bambaşka bir şey söylüyor. Seni tanıyorum."

"O zaman beni benden daha iyi tanıyorsunuz, çünkü bu sadece genel bir nezaket."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Faith. Eminim böyle devam edersen onları hayal ediyor olacaksın."

Vay canına, bu gerçeğe biraz fazla yaklaştı. Belki de beni o kadar iyi tanıyordur. "Asla."

"Sadece takılıyorum." Sesi bir anda hafıftan ciddiye dönüyor. "Senin için endişeleniyorum. Dn biri sana ateş etti. Eğer polise gitmeyeceksen, en azından seni korumaları için onları yakınında tut. Diğer adamlar buraya silahla gelirse ne yapacaksın? En azından bunlar senin tarafında gibi görünüyor."

Belki de haklıdır? Ben bile bilmiyorum. Kullanılmış hissetmekten nefret ediyorum. Her şey o aptal kasetle başladı. Çalışan bir VHS oynatıcı bulup bir şey var mı diye bakmalıyım. Kafamı kapıdan çıkarıp sağa sola bakıyorum ama ben yolun karşısına geçmeden Alfa karşıdan karşıya fırlıyor ve beni dışarıdaki kaldırımda karşılıyor.

"Hey," diyorum beceriksizce, hayalindeki sakin içimde nasıl kaydığını düşünmemek için umutsuzca çabalıyorum.

"İyi misin? Bu sabah sesin bir tuhaf geliyor."

"Ne? Evet! Güzel. İyi..." Öksürüyorum ve kâğıt bardağı aramıza itiyorum. "Belki bunu seversin diye düşündüm."

"Teşekkürler," diyor başını sallayarak ve kahveyi kabul ediyor.

"Kahveyi nasıl içtiğinizi bilmediğim için biraz süt ve şeker koydum. Bu miydi? Muhtemelen siyah seviyorsundur. Gidip yeni bir tane yapayım." Geri almak için uzandım ama elini koluma koydu.

"Sakin ol, sorun yok. Titiz

değilim." "Söylemek

istediğim..."

"Öyle mi?"

"Teşekkürler, dün için yani. Neler olduğunu gerçekten bilmiyorum ama benimle tetikçi arasına girdin, bu yüzden..."

Dudaklarını yalıyor ve bir parmağını koyu renk, kırpılmış saçlarında gezdiriyor. Buz grisi gözleri beni yakından değerlendiriyor. "Sana bir şey olsaydı Prez beni mahvederdi."

Doğru. Her şey kulüple ilgili. Geri çekilip başımı salladım. "Yine de teşekkürler. Umarım uzun süre burada kalmak zorunda kalmazsın." Beden dilimden ne anladığını bilmiyorum ama elini uzatıp kolumda gezdiriyor.

"Zor değil, tatlım."

İNANÇ

VHS KASETİNİ ELİMDE DÖNDÜRÜYORUM, SANKİ BİR-

Tüm sorularıma cevap ver. Şimdilik sessiz kalıyor ama Nicky ailesinden eski bir TV/VHS oynatıcı ödünç aldı ve gerçeği öğrenmek için yarın onu kuracağız. Oynatabilecek mi? Dolabımın tavanındaki, kutuyu sakladığım çatı katına açılan paneli kapattıktan sonra ayağımla yatağıma doğru itiyorum. İtiraf etmeliyim ki, çocukların onu bulamamasından biraz zevk alıyorum.

Uyumam gerekiyor. Saat gece yarısını geçti ve yarın sekizde dükkânı açacağım ama zihnim durmak bilmiyor. Yatakta otururken, Ollie kalçama yaslanmışken ve silah komodinin üzerindeyken içindekileri boşaltıyorum.

Bu aptal kutuyu kapıma kim koydu?

Babam kaseti, adamlarını evime girip kaseti çalmaları için gönderecek kadar çok istiyor. Belli ki bunu bilmemi bile istemiyor, yoksa sadece sorardı. Burada gerçekten suçlayıcı bir şey olmalı ama çok eski. Ne yapmış ki? Henüz ortaya çıkmamış bu kadar kötü ne olabilir?

Bir yanım bilmek bile istemiyor. Çoğum, gerçekten.

Motorcu hayatının karanlık tarafına yabancı değilim. Annem sonunda canına tak ettiğinde on bir yaşındaydım. Gecenin bir yarısı beni aceleyle bir taksiye bindirip babamı bırakarak uzaklaştığını hala hatırlıyorum. O zamanlar bunun heyecan verici olduğunu düşünmüştüm. Bir film gibi. Bunun temelli olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Bunun en iyisi olduğunu anlamam daha da uzun sürdü.

İçim burkularak eski ceketini elime aldım ve kokladım, onun sürdüğünü hatırladığım kolonyanın kokusunu almayı bekliyordum ama sadece tozlu bir deri kokusu vardı. Biri benden tüm farklı yamaları hafızamdan çıkarmamı isteseydi, boş bırakırdım, ama burada elimde otururken, her birini ve her birini hatırlıyorum.

Duygularım karmakarışık, çünkü babamı tüm minik kalbimle seviyordum, ama o bizi neredeyse öldüren kulüpte bir subaydı. Onu asla kötülerden biri olarak görmedim. Huysuz, kavgada kendini tutabilen biriydi elbette ama kötü değildi. Kulüp aileye açık olduğunda biz çocuklar kimden uzak durmamız gerektiğini bilirdik ve bilmesek bile annem ve diğer yaşlı hanımlar bir gözlerini hep açık tutarlardı.

Korkutucu değildi. Sadece hayattı.

Adamların çoğu bizi görmezden geldi, bazıları eğlenceli amcalardı ve diğerleri Viper ismine yakışır şekilde, küçük bir uyarı ile saldırmaya hazırıldı.

Kaseti onlara hemen vermeliydim. Onu buradan çıkarıp hayatıma devam etmeliydim. Daha da iyisi, kutunun üzerinde normal bir teslimat etiketi olmadığını fark etmeli ve daha dikkatli olmalıyım, ama hayatım çok uzun zamandır çok normaldi.

Ceketin iç cebinde sıkışmış bir şey var. Merak edip parmaklarımı soktum ve çıkardım. Küçük pembe bir yelek.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Ollie'yi yataktan kaldırıp bacaklarını kol deliklerinden geçirdim. Aman Tanrım. Bunun var olduğunu bile unutmuşum. Babam onu bana bu yüzden almıştı. Ayrıldığımızdan beri görmemiştim. Babam bunu ne zamandır yanında taşıyordu?

Alt katta bir şey çarpıyor.

Yataktan fırladım. Burada biri var! Aceleyle, yatağımın altına itmeden önce her şeyi kutuya geri koyuyorum. Sonra komodinin üzerindeki silahı alıyorum, sonra yavaşça, dikkatlice ayaklarımı tavşan terliklerimin içine sokuyorum ve sessizce zeminde ilerliyorum. Dört yıldır burada yaşıyorum ve geçen geceye kadar, pratik yapmak ve hala iyi durumda olduğundan emin olmak için periyodik olarak poligona götürmek dışında silahıma hiç dokunmamıştım.

Eğer yine içeri giren adamlarsa, çok kızacağım. Bir gümbürtü daha, ardından küfürler.

Kesinlikle burada biri var. Sesler. Tıpkı geçen seferki gibi. Kalbim boğazıma kaçıyor ve kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Korkumu yutuyorum ve merdivenlerin tepesine doğru ilerliyorum.

Sadece Alpha, Ripper ve Blade.

Alpha, Ripper ve Blade.

Beni yine sebepsiz yere korkutmuş olsalar da, bir şey beni onların isimlerini bağırmaktan alıkoyuyor. Bu doğru gelmiyor. Artık numaram onlarda var. Evde olduğumu biliyorlar.

Konuşma. Aşağıda kesinlikle birden fazla adam var. Sesler belirsiz ama ne Alpha'nın gürültüsü ne de Blade'in derin törpüsü var.

Bunlar bize ateş edenlerle aynı adamlar mı?

Ağır biri ağırlığını koyduğunda alt merdiven .

Saçmalık, saçmalık, .

Koridordan geri çekilip koltuğumun arkasına saklanıyorum. Namlu tam kapıya doğrultulmuşken, aşırı nefes almamak için nefes alıp verirken sayıyorum. Kimseyi vurmak istemiyorum. Ben hiç kimseyi vurmadım. Babam ısrar etmeseydi bu sahip olmazdım bile, ama kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlıyor. Sadece çok değil.

Evimi dükkândan ayıran kapı, biri açmaya çalışırken tıkırdıyor. "Siktir," diye homurdanıyor biri.

"Silahım var!" Bağıryorum. "Polisi aradım bile!" Saçmalık, ama bunu bilmiyorlar.

Etkilenmediler. Ağırlık kapıya çarpıyor, ani ses beni öyle bir sıçratıyor ki neredeyse tetiği çekeceğim. Dördüncü vuruşta, kapı neredeyse menteşelerinden çıkarken, tetiği çekiyorum, yeterince yükseğe nişan alıyorum, kimseye isabet edeceğinden şüpheliyim ama bu onları ciddi olduğumu düşünmeleri için korkutabilir.

Öyle değil.

Bir saniye sonra kapı çarparak açılır ve kot pantolon ve deri giymiş uzun saçlı bir adam yere eğilerek içeri girer.

Bir atış daha yapıyorum, ama boşa gidiyor ve sonra üstüme çıkıyor, büyük eli bileklerime dolanıyor ve onları . Acıtıyor.

"İyi denemeydi, kaltak." Bir sarsıntıyla bileklerimi tekrar yere çarptı ve ben de istemeden tabancayı bıraktım. Benden uzaklaştı, işe yaramazdı. Geçen gece Blade'in bana karşı ne kadar nazik olduğunu fark etmemiştim. O zaman korkutucu ve vahşi gelmişti ama bu tamamen farklı. Bu adam bana zarar vermek *istiyor*.

Üç adam daha geliyor, odalara dağılıp başka biri var mı diye kontrol ediyorlar. Çok uzun sürmez. "Her yer temiz."

Beşinci bir adam sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Burada sadece ben varken, yere yapışmış ve çaresizken yeterince kolay. Yüzü darmadağın. Bir noktada bir şey ona sertçe çarpmış, sol gözünün üstünden, burnundaki derin bir yarıktan ve sonra yanağının kenarından bitmeden önce ağzının derin, tebeşir beyazı bir yara izi kesmiş. Koyu renk kaşları korkunç bir çatıklıkla çatılmış ve ağzının hasar görmemiş tarafı çirkin bir küçümsemeye dönüşmüş. Kare şeklinde ve güçlü bir vücudu var, dövmele kolları açıkta kalacak şekilde kot pantolonun içine sıkışmış. Gözleri bana sabitlendiğinde, hayatımda bir bakışta bu kadar nefret gördüğümü sanmıyorum.

"Demek Kartal Göz'ün veledi sensin?" Sesi huysuz bir hırıltıya dönüşmüştü, sanki yüzüne ne bulaştıysa boğazına da bulaşmıştı. "Bu şekilde yaşamana izin veren herif yumuşamış olmalı. Nerede o?"

Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya ve yatak odasına doğru bakmamaya zorluyorum. Kutu, kısa süreli bir aramaya bile dayanacak kadar iyi saklanmamış, ama mümkün olan her saniyeyi satın almam gerekiyor. Artık bana ihtiyaçları kalmadığında ne yapacakları konusunda hiçbir hayalim yok.

"Ne nerede?" Kekeliyorum, dişlerimin takırdamasını engelleme zahmetine girmiyorum.

Beni tutan adam yanağıma bir tokat atarak yüzümü yana doğru çevirdi. Gözlüklerim yere savruldu. Yanıyor ama beni de kızdırıyor.

Ne kadar da artık çocuk değilim.

"Bir sonraki cevabını iyi düşün, küçük kız. Bir sonraki aşk kaseti olmayacak. O kaseti istiyoruz ama babana bir mesaj göndermeyi daha çok istiyoruz. Eğer işbirliği yaparsan, onu tekrar bir araya getirmek için senden yeterince parça bırakabilirim." Adamları aramaya başlarken liderleri yere tükürüyor.

Ne demek isteyebileceğini düşünmemek için çok ama çok çaba sarf ediyorum.

"Shovelhead, buraya gel!" diye sesleniyor adamlardan biri yatak odamdan. Liderin küçümsemesi benden uzaklaşırken çirkin bir sırıtışa dönüşüyor. Gözlüklerim olmadan küçük yamalarının ayrıntılarını göremiyorum ama Pit Vipers logosunu kesinlikle tanıyorum.

Saçmalık.

Zaman doldu. Aradıkları şeyi bulmuşlarsa, şansım pek iyi değil. Üzerimdeki adama karşı mücadele ediyorum ama çok ağır. Gülüyor ve bileklerimi tekrar yere çarpıyor. "Sakin ol, sakin ol."

Sonra aniden üzerimden kalktı, havaya ve yere doğru fırladı. Sersemlemiştim, kıpırdamadım bile.

"Kadınlara sataşmayı seviyor musun, pislik?" İri ama tanıdık bir cisim adamın kaburgalarına tekme atıyor ve bir şeyler çıtırdıyor.

Alfa.

" et!" Pit Viper'biri silahını çekmiş koşarken çığlık atıyorum.

Sağlam elinde gördüğüm en büyük tabancalardan biriyle kapı aralığında duran Ripper nişan alıyor ve daha ciğerlerimden hava çıkmadan ateş ediyor. Adamın boynunun yan tarafında kırmızı bir çiçek açıyor ve acı dolu bir homurtuyla yere .

Hemen arkasında, göğsünden çıkan iki kabzaya şaşkınlıkla bakan başka bir adam beliriyor. Bıçak al-

Ready'nin elinde iki tane daha var. Hepsini nerede saklıyor?

Adamın tabancası bir şangırtıyla yere düştü ve patlayarak pencerelerimden birini havaya uçurdu. Çığlık attım ve ellerimi kulaklarıma kapattım.

"Sakin kıpırdama!" Ripper bağılıyor.

"İyi misin?" Alfa benimle yatak odası arasına giriyor, silahı hazır.

Başımı sallamadan önce kontrol etmem gerekiyor ama hassas bir yanak ve ağrıyan bir bilek dışında iyiyim. "Evet. Teşekkürler."

"Dışarı çıkıp oynayacak mısınız? Yoksa dostumu salayım mı?" Ripper başını Blade'e doğru eğiyor. "Çok huysuzdur ve günlerdir kimseyi doğramadı."

Vahşi bir kahkaha atarak, cevap veren silah sesinden kaçınmak için tam zamanında kendini kenara atıyor. Oturma odamın arka duvarından kıymıklar yağıyor, daha sonra onları saçlarımdan toplayacağım kadar yakın.

Sonrasında bir şey varsa.

"Yerde kal," diye homurdanıyor Alfa, kanepenin üzerinden kapı aralığına bakarken aynı anda sırtıma kocaman bir el bastırarak beni aşağı itiyor.

Ripper dışarı fırlıyor ve köşeden ateş ediyor ve gök gürültüsünden evimin içine yıldırım düştüğüne yemin edebilirim. Olabildiğince küçülmek için kıvrılıp, nefesimin altında sızlanıyorum. Hayatımı mahvetmeye degecek kadar önemli olan şey nedir?

İleri geri ateş ediyorlar ve her seferinde biraz daha az zıplıyorum. Çapraz ateşe yakalanmaya alışmak mümkün mü? Belki de sadece uyuşmuşumdur. Buradan gözlüklerimi görebiliyorum ama onları almak için siperden çıkmamın imkanı yok.

Kurşunlardan biri mutfığa doğru vızıldar ve tiz bir vızıltının ardından çürük yumurta kokusu duyulur.

.

"Ateş etme," diye bağıyorum. "Gaz-"

Çok geç.

Birinin kurşunu, ocağımın arkasındaki metal arka plakaya bir çınlamayla çarpıyor ve hemen odanın içinde yuvarlanan bir ateş bulutuna dönüşerek beni yere düşürüyor. Alfa, iri cüssesine rağmen kanepenin arkasına doğru uçuyor. Yüzümü enkazdan korumakla meşgul olduğum için diğerlerine ne olduğunu anlayamıyorum.

"Siktir!" diye bağıyor biri.

Şok dalgası geçiyor ama ardından dayanılmaz bir sıcaklık geliyor. Mutfağın alevler içinde olduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yok ama yine de ne kadar kötü olduğunu görmek için bakıyorum.

Kötü.

Gerçekten

kötü.

Alevler kapı çerçevesini yalayıp geçiyor ve odaya siyah dumanlar doluyor. Tabii ki yangın söndürücüm de ateşle birlikte içeride ve ne yazık ki yetersiz görünüyor.

"Defol git!" Shovelhead'in sesini tanıyorum. Kafamı kaldırıyorum ve onu odaya doğru koşarken görüyorum, bir elinde video kaset, diğerinde silahı. Ripper ona doğru koşuyor ve merdivenlere varmadan onu deviriyor. Ripper'ı uzaklaştırmayı başarana kadar iki kez yuvarlanıyorlar. "Tanrım, lanet olası yer yanıyor. Birbirimizi sonra öldürebiliriz!"

Kürekkağa ayağa kalkıyor, onu hayatta kalan iki uşağı takip ediyor. Blade bir bıçağı, mide bulandırıcı bir gümbürtüyle omuzlarından birine saplar. Adam acı dolu bir homurtuyla duvara çarpıyor ama bu onları uzun süre yavaşlatmıyor.

"Kahretsin, kaçıyorlar," diye Blade, takip etmek için hareket ederek.

"Bekle. Kaset bende. Lanet olası yer yanıyor." Ripper kaseti sağlam eliyle tutuyor. "Faith'i getir."

"Gözlüklerime ihtiyacım var!" Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kalçam deli gibi ağrıyor ve yüzümün kenarından bir şey damlıyor, ama adım atıyorum

Yerdeki cam parçalarının etrafından dolanarak onları aldım. Neyse ki kırılmamış.

"Kahretsin, bu adam hâlâ yaşıyor," diyor Alfa, parmakları göğsüne bıçak saplanmış adamın nabzında. Çukur Engereği kısık sesle hırıldıyor.

"Bırak onu," diye tersliyor Blade. "Buradan gitmeliyiz."

Bunun aptalca olduğunu düşünmeleri umurumda değil ama bırakmayacağım bir şey var. Adamların yanından hızla geçip yatak odama giriyorum ve Ollie'yi yataktan kaldırıyorum. Onu, hatıralarımdan oluşan küçük hazine kutum ve telefonumla birlikte dolabımdaki sırt çantasına tıktırıyorum. Ripper yüzünde cani bir ifadeyle hemen peşimdeydi.

"Benden bu kadar! Benden bu kadar!" Ona bağıarak oturma odasına geri dönüyorum. Blade ona ters ters bakarken, Alfa omzunda Pit Viper'la merdivenlerdeydi.

"Herkes çekilsin!" Ripper bağıyor kütüğüyle beni arkadan itiyor. "Şimdi!"

Mutfak bir gümbürtüyle patladığında ayaklarım daha son basamağı yeni çıkmıştı. Camlar kırılıyor ve bir ateş topu oturma odasını yırtarak merdiven boşluğunu kıyamet gündeğümü gibi aydınlatıyor. Basınç dalgası beni duvara doğru itiyor.

"Siktir," diye bağıyor Alfa. Blade çoktan ön kapıya varmış, bizi aceleyle içeri sokuyor.

Tüm kitaplarım. Hayalim olan kitapçı dükkânı. Tüm evim - hepsi yanacak ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Kurtarmayı başardığım birkaç şeyi tutarak, hayatım için koşuyorum.

İNANÇ

"MOTORLARA," DIYE BAĞIRIYOR ALFA BİZ YANAN BINADAN ÇIKARKEN.

Bina. Taşıdığı adamı hendeğe düşürüp kaderine terk ediyor. Blade aşağı uzanıp bıçaklarını çıkarıyor ve tekrar saklamadan önce kot pantolonuna silerken midem bulanıyor.

"Onları içeride bırakman gerekmiyor mu? Ben-"

Bana tehlikeli bir şekilde düz gözlerle bakıyor. "Duydun mu? Acil durum ekibi çoktan yola çıktı. Sana kim bilir neler yapmaktan çekinmeyen bu pislik için bizden daha mı çok endişeleniyorsun?"

"Hayır. Ben sadece..." Ne düşündüğümü bilmiyorum. çalışıyorum.

Etrafımızdaki tüm binaların ışıkları yanıyor ve insanlar şimdiden kaldırımında etrafı izliyor ve telefonlarıyla konuşuyor. Tüm mahalle birkaç dakika içinde kaosa dönecek.

"Buradan gitmeliyiz," diye çıkışır Blade.

En azından bu konuda hemfikiriz. Kaseti Ripper'ın elinden kaptım ve çantama attım. "Hadi gidelim."

"İnanç-"

"Bırakın alsın," diyor Alfa. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Oyalanacak vaktimiz yok. Son baktığımda polisler bıçaklama ya da vurma olaylarını sevmiyordu ve biz de biraz A, biraz da B yaptık."

Blade bisikletine ilk binen kişi. Simli krom kenarları olan simsiyah bir bisiklet ve çalıştırdığında öfkeli bir yırtıcı hayvan gibi kükrüyor. "Atla."

Arkasından gitmenin sonuçları hakkında endişelenecek zaman yok. Bacağımı onun bisikletinin üzerinden geçirip ona tutunuyorum, tam Alpha bisikletinin ayağını geriye atarken ve Ripper bileğini, iki eli olan birinin yapabileceğı kadar kolay kontrol etmesini sağılayan bağlantıya yerleştirirken.

Aynı anda iki şey olur: bir silah sesi duyulur, ses yükselen dumanı keser ve Alfa homurdanır, omzu yana düşmüştür, neredeyse onu motosikletten itecektir.

"Siktir!" Ripper bağıırır. "Gidiyoruz, şimdi!"

İnsanlar ığlık atıp kaçışırken daha fazla ateş ediliyor. Kesinlikle arı olmayan kızgın bir vızıltı kulağımın yanından vızıldayarak geçiyor ve bir çığlıkla yüzümü Blade'in ceketinin arkasına gömüyorum. Dördümüz hayatımın ateşli kalıntılarından uzaklaşırken kasları ellerimin altında esniyor.

Yola çıkar çıkamaz, çocuklar gazlarını açtılar. Motosikletler öfkeli bir aslan sürüsü gibi kükrüyor ve ben can havliyle Blade'e tutunuyorum. İleri atılıyor ve tutunmak için tek yapabildiğim bu. Bir motosikletin arkasına ne kadar binmiş olsam da, hiç böyle olmamıştı. Bir suç mahallinden kaçıyorlar, pazar gezintisine çıkıyorlar.

Rüzgar yüzümü kamıladıka gözlerim sulanıyor ve manzara bulanıklaşıyor. Yol kurallarına hiç dikkat etmiyorlar. şimdi bir araba yan yoldan çıkarsa, mahvoluruz, ama en azından gecenin bir yarısı. şansımız yaver gidebilir.

Tırnaklarımı kazıyarak omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Alevler yükseliyor, gökyüzünde tüm mahalleyi kaplayan bir parıltı yayıyor. Bunu kurtarmak mümkün olmayacak. Yanımda olmayan her şey gitti ya da onlar söndürmeyi başarana kadar gidecek. şu anda tek umudum yayılmaması. Komşularımın da evlerini ve işyerlerini kaybetmelerinden sorumlu olmak istemiyorum.

Arkamızda farlar yanıyor. İlk başta bir şey düşünmüyorum, ama hareket etme şekilleri bir şekilde yanlış görünüyor. Bu bir araba değil. Sadece motosikletlerin yapabildiği gibi tek farla ilerliyorlar. Bize doğru geliyorlar.

"Blade," diye bağıyorum kükreyen rüzgâra doğru, kulağına olabildiğince yaklaşarak. "Geliyorlar!"

Geriye doğru hızlı bir bakış fırlatır. "Orospu çocuğu." En azından öyle dediğini sanıyorum. Dudaklarının kıpırdadığını yakalıyorum ama hızımız sesi yutuyor. Sonra imkansızı başarıyor, motorundan daha da fazla hız istiyor ve gerçekten de buluyor.

Hızla bize yetişen Alpha ve Ripper'ı geçiyoruz ve sonra caddede o kadar hızlı uçuyoruz ki ölmek üzere olduğumuza ikna oluyorum.

Bir sonraki kavşakta kırmızı ışık yanıyor ama adamlar yavaşlama belirtisi göstermiyor. Alfa tek koluyla sağa işaret ediyor ve sonra dönüşe doğru eğiliyoruz. Asfalt gittikçe yaklaşırken ciğerlerimin derinliklerinden çığlık atıyorum. Çaresizce Blade'le birlikte eğilmeye çalışıyorum, bir yolcunun ne yapması gerektiğini biliyorum ama tüm içgüdülerim tam tersini yapmamı istiyor. Asfalt bulanıklaşıyor, sadece birkaç santim ötede korkunç bir ölüm tehdidi oluşturuyor.

Blade motoru düzeltiyor ve gaza basıyor. Motorlarımızın yankıları biz ilerlerken caddede bizi takip ediyor. Şehir merkezi, daha alçak ticari binalara ve nihayet şehir sınırlarına yaklaştıkça konut mahallelerine dönüşüyor. Buraya kadar gelebilmiş olmamız mümkün görünmüyor ama sanırım ana caddede otoyol hızıyla gidince böyle oluyor. Arkamıza bir kez daha bakıyorum ve Pit Viper'ları kaybetmediğimizi görüyorum. Aksine daha da yaklaşıyorlar.

Bir kırmızı ışıktaki daha uçuyoruz ve başımız zaten yeterince belada değilmiş gibi bir siren çalmaya başlıyor. Bir polis aracı takibe devam ederken yanıp sönen mavi ışıklar geceyi renklendiriyor. Eminim eşkallerimiz çoktan elden ele dolaşmaya başlamıştır. Bir devriye arabasının tam bir insan avına dönüşmesi ne kadar sürecek?

Silah sesi yetişmeden hemen önce bir kurşun vızıldayarak geçer. Ripper tabancasını çeker ve ateş eder. Lastikler gıcırda ve

Motosikleti takip eden araç duvara çarpmadan önce ani bir dönüş yapıyor. Az önce bunu görmemiş olmayı dileyerek irkilerek gözlerimi kapatıyorum.

Her şey kaos içinde. İnsanlar ateş ediyor ve bir siren iki sirene dönüşüyor. Bilmiyorum bile. Çok fazla şey oluyor ve çok hızlı hareket ediyoruz. Hayatta kaldığım her saniye bir mucize gibi geliyor ama kaçmaya hiç yakın değiliz.

İleride, yeni bir ses karışına katılıyor. Küçük çocuklar dışında kimsenin araba kullanırken duymak istemeyeceği bir ses. Bir tren geçidi ve buralarda yük trenleri *sonsuz* kadar sürer. Her yıl, aptalca davranıp kol aşağı indikten sonra geçmeye çalışan biriyle ilgili en az bir haber çıkar. Genelde ucuz atlatılır. Genellikle.

Adamlar yavaşlamak yerine hızlandılar. Blade'in omuzlarına vurdum. "Tren!"

Karanlıkta raylardan aşağı inerken, motorun farları birkaç deponun arasından görünüyor ve korna çalıyor. Ama adamlar aldırış etmiyor. Kim dinliyorsa ona bir dua gönderiyorum. Kim olursa olsun.

Yanıp sönen bariyer koluna ulaştığımızda sarı ışık rayları aydınlatıyor. Blade ustalıklarla etrafından dolaşıp raylara çıkıyor. Diğerleri de onu takip ediyor. Sürücü kornaya basıyor ve frenler çığlık atıyor, metal metale çarpıyor ama zamanında durması mümkün değil.

"Deli misin sen?"

Lastiklerimiz rayların üzerinden geçerken dişlerim birbirine çarpıyor ve trenin ışığı o kadar yakın ki kör ediyor.

Kaçınılmaz olanı bekleyerek gözlerimi kapatıyorum ve keşke o aptal kaseti hiç bulmasaydım diyorum.

İNANÇ

GEÇİT ENGEBELİ, RAYLAR ARASINDA ÇUKURLAR VAR VE ESKİ

Blade barikatlar arasında ilerlerken tahta kalaslar tıngırdıyor. Üç motosiklet de bunu başarıyor, ölümcül boşluktan kükreyerek geçiyor ve trenin rüzgârı geçip gitmeden hemen önce pürüzsüz asfalta çıkıyor. Birbirlerini kontrol edecek kadar yavaşlarlar. Alfa ayak mandallarının üzerinde ayağa kalkıyor, bir kolunu havaya kaldırıyor ve bir zafer çılgılığı atıyor. Blade ve Ripper da onlara katılıyor ve ben bile titrek bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum.

Pit Viper'lar polislerle birlikte diğer tarafta sıkışmış durumda ve tren hâlâ durmadı. Biraz şansla, yolu kapatacak ve polise kuyruğumuzla ilgilenmesi için bolca zaman verecek.

"Hadi ," diyor Ripper, sesi güçlü ama biraz gergin. "Bir gece için bu kadar heyecan yeter. Benim için bile."

Devam ediyoruz, hızlı ama öncekiyle kıyaslanamaz bile. Blade önden gidiyor, Alpha ve Ripper arkamızda kalıyor, ben de tam ortada, her taraftan korunmuş bir şekilde duruyorum. Otoyola çıktığımızda şehir hızla gözden kayboluyor, ardından banliyöler de. Nereye bilmiyorum ama hayatta olduğumuz sürece bunun bir önemi yok. Evim dumanı tüten bir enkaz ve içim uyuşmuş gibi hissediyorum ama buradayım.

Bir süreliğine adrenalin ve ince pijamalarımı yırtan rüzgâr beni uyanık tutuyor ama bu sonsuza kadar sürmüyor. Zaman geçiyor ve yüzümü Blade'in sırtına yaslayıp, ellerimi ısınmak için ön tarafına soktuğumda göz kapaklarım düşmeye başlıyor. Buna karşı koymaya çalışıyorum ama ikinci kez sarsılarak uyandığımda Blade'in omzuna vuruyorum.

der. Tüm bunları onun motorundan son sürat düşmek için yaşamadım.

"Uykuya dalıyorum!" Rüzgârın uğultusundan beni duymasını umarak kulağına olabildiğince yüksek sesle bağıyorum.

Yine de başını sallar ve diğerlerine bir el işareti yapar. Bir sonraki çıkışın yakınında yanıp sönen bir tabela "Lov est M tel" yazıyor ve dilenciler seçici olamaz.

çekiyoruz. Blade bisikletten yardım ediyor ve bacaklarım tutmayınca neredeyse olduğum yere . Terlikle kaplı ayaklarımı zar zor hissediyorum. Oflayıp pufluyor ve beni kollarına alıyor.

"Beni yere bırak. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diye ısrar ediyorum ama elini kaydırıyor ve beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor. Tartışamayacak kadar yorgunum.

Alfa bacağını bisikletinden sarkıtır. "Blade, bize oda bul. Ripper, benimle gel de bisikletleri örtbas edelim."

Blade başını sallar. "Faith düşmek üzere." "Evet, ve ceketimin her tarafı kan içinde." "Kotumu gördün mü?"

İkisi de Ripper'a bakar.

İç çekiyor. "Tamam. Bana nakit ver. Burada saygıdeğer olanın *ben olduğum* üzücü bir gün."

Alfa ceketinden bir cüzdan çıkarıyor ve işte o zaman omzunu fark ediyorum. Deri yırtılmış ve delikte koyu kurumuş kan var. Pit Viper'lar onu yakalamış.

Benim için vuruldu.

Blade'in kollarında kıpırdanıyorum, ta ki sonunda beni yere bırakana ya da bırakmak zorunda kalana kadar. "İyi misin?"

Alfa omuz silkiyor, sonra tekrar yüzünü buruşturuyor. "Beni öldürmeyecek. Motosikletleri gözden uzak bir yere götürmeliyiz."

Bu keyifsiz yol kenarı motelinin tek iyi yanı, çevre düzenlemesi için fazla para harcamamış olmaları. Büyük, aşırı büyümüş çalılar arka tarafta sıralanıyor ve iyi bir siper oluşturuyor. Blade bir muşamba çıkarıp her şeyin üzerine seriyor ve şekilsiz bir yumru oluşturuyor. Bilmesem, küçük bir arabayı ya da belki bir inşaat malzemesi yığınının örttüğünü düşünürdüm.

Geri döndüğümüzde, Ripper bizi iki anahtarla karşıladı. "Sonunda yan yana iki tane var."

"Size sorun çıkarıyorlar mı?"

Ripper homurdanır. "Dalga mı geçiyorsun? Kimlik kontrolünü atlaması için nakit ve saat ücretinin iki katını ödedim."

Alfa sağlam kolunu uzatıyor ve Ripper ona bir anahtar veriyor. "Faith'le aynı odada kalacağım."

"Bekle. Neden paylaşmak zorundayım? İki odanız olduğunu söylemiştiniz." Ayakta duruyorum çünkü her şey hala beni yakalamaya çalışıyor. Durduğum anda, ne kadar kötü olacağından korkuyorum. Bu adamlara ne kadar kırılgan olduğumu göstermek isteyeceğim son şey.

"Seni gece boyunca yalnız bırakacağımızı sanıyorsan, babanın seni sandığı kadar zeki değilsin," diye homurdandı Alfa, sonra kapılardan birini işaret etti. "Şuradaki."

Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve ben ışığı yakıyorum. "Sadece bir yatak var."

"Al" diyor. "Ben sandalyeyi, yeri ya da başka bir şeyi kullanacağım."

"Doğru." Sandalye yetmişli yıllardaki bir bekleme odasından çalınmış gibi görünüyor. Bırakın Alfa'nın boyundaki birini, ben bile kıvrılmadan sığamıyorum. "Omzuna bakmamı ister misin?"

Bisikletinden getirdiği bir çantayı kanepenin üzerine bırakıyor. "Bir duş alıp hasarı kontrol edeceğim. İyi hareket ediyor, muhtemelen sadece bir çiziktir. Çantada bir ilk yardım kiti var. Onu çıkar ve daha sonra bana yardım edebilirsin."

Bulması yaklaşık beş saniye sürüyor çünkü hemen hemen her şey var. Elimde küçük çantayla yatağa oturdum.

bling hands. Bir çatışma oldu. Vahşi motosiklet kovalamacası. Ve şimdi Books & Crannies gitti. Bütün eşyalarım. İtfaiye biz gittikten hemen sonra oraya ulaşsa bile geriye bir şey kalmasına imkan yok.

Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağım ki?

Duşun sesini duyuyorum ve su omzuna çarptığında belli oluyor. "Orospu çocuğu," diye tükürüyor. Kapı o kadar ince ki, sonrasında keskin nefes alışlarını bile duyuyorum.

İlk yardım çantası küçük ama iyi paketlenmiş; içinde bandajlar, antiseptik mendiller, cımbız, makas ve hatta bir iğne ve iplik var. İçinde sadece reçeteye satılan haplar olan birkaç poşet var. Birisi birinin üzerine "antibiyotik", diğerine de "ağrı" yazmış. Kullanışlı ama yaşam tarzları hakkında bir şeyler söylüyor.

Su durur ve birkaç dakika sonra Alfa belinde sadece bir havluyla görünür.

Vay anasını.

Her nokta bir öncekinden biraz daha iyiyken nereye bakacağım? Göğsü pürüzsüz bir deriden oluşuyor, yer yer mürekkeplenmiş ama Blade ve Ripper kadar yoğun değil. Sol göğüs kafesini uluyan bir kurt süslüyor. Sıkı göbeğinden aşağıya, havlunun içine doğru bir tutam tüy izi uzanıyor. Meme uçları serin havada sıkıca büzülmüş ve derin, güçlü bir kas V'si havlunun ön tarafını itiyor. Her adımda güçlü kalçaları, şalının yarığını açıp vücudunun benim kadar dikkatle düşünmemem gereken bir bölgesini ortaya çıkarmakla tehdit ediyor.

Geçen sabah gördüğüm rüya mı? Beynim onu tüm renkleriyle canlandırıyor.

Ooooooh benim.

Bir kaşını kaldırıyor, tıpkı sakalındaki gibi koyu kırmızı ipliklerle.

Yatağa vuruyorum. "Buraya otur, ben bakacağım."

"Evet, hanımefendi." Eğri büğrü sırtıyor ve ben bundan nefret etmiyorum. İfadesini o kadar yumuşatıyor ki, bir an için neredeyse

Kocaman ve ölümcül. Neredeyse.

O otururken yatak çöküyor ve ben buna hazır değilim. Devrildim ve kucağına yuvarlandım. "Özür dilerim!" Tekrar doğrulmaya çalışırken kalçasını kavradım ve bir elimi göğsüne koydum. Teni duştan dolayı sıcak ve nemli. "Özür dilerim! Aman Tanrım."

Bir kahkaha patlattı. "Şikayet etmiyorum, tatlım."

Ellerimi çekiyorum. Kalbimin bu kadar hızlı atmaya hakkı yoktu. Sonra onun Yunan tanrısı vücuduna bir kez daha baktım. Evet, işte bu yüzden. Keşke onun büyük, kalın sikini içime sokma fantezisi kafamda dönüp durmasaydı.

Gerçek hayatta muhtemelen miniciktir. En azından sakinleşmek için kendime böyle söylemeye çalışıyorum.

"Bir şey yapacak mısın?"

Bakışlarımı onun belirgin kürek kemiklerinden ve kaslı gövdesinden ayırıp tam bana baktığını görüyorum ve neye baktığımı çok iyi bildiği belli. Gözlerinin kenarları eğlenerek kıvrılıyor ve sırtışı hala orada, biliyor.

Yara düşündüğüm kadar kötü değil. Görünüşe bakılırsa, ceket en kötüsünü almış ve biraz kan sızan kırmızı bir çizgi dışında oldukça temiz. Bir sıyrık için koca, kötü bir motorcuya bakıcılık yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama buraya kadar geldim.

"Bu acıtacak," diye uyarıyorum, antiseptik mendillerden birini yırtarak açıyorum.

" et."

Kurşunun bıraktığı sıyrığı sildiğimde hızlı ve kesik bir nefes dışında irkilmedi. Çok daha kötü olabilirdi. Göğsüm ağrımaya başlıyor ve yüzüm kızarıyor. Son birkaç saattir uzak tuttuğum tüm duygular kabarmaya başlıyor.

"İyi misin?" Elimi tutup endişeyle yukarı bakarak soruyor.

"Evet... Ben iyiyim." Mendili çöpe atıyorum ve kolunun yarısını gazlı bez ve tıbbi bantla sararak mumyalamaya başlıyorum. Hoş bir şey değil ama kolunu kapattım ve bir yere gitmiyor. "Bu nasıl?"

Kolunu hareket ettiriyor. Biraz sert görünüyor ama bandaj tutuyor. "Fena değil. Teşekkürler. Giyinmem gerek."

"Tabii ki. Bir duş alabilirim."

Ben aynı odadayken onun tamamen soyunmasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla. Aceleyle banyoya giriyorum ve hazır olduğumdan fazlasını görmeden önce kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sıcak su güzel. Şaşırtıcı olmayan basınca ve fayansların köşelerindeki şüpheli koyu lekelerle rağmen gerçekten güzel. Kendi çiziklerim ve sıyrıklarım biraz acıtıyor ama fark etmeye değmez. Alpha'nın kurşun yarasıyla kıyaslanamaz bile.

Burnumu kırıştırdıktan sonra kirli pijamalarımı tekrar giyiyorum. gibi kokuyorlar ve incelemek istemediğim her türlü şeyle kaplanmışlar, ama sahip olduğum tek şey onlar. Gerçekten. Geri kalan her şey gitti.

Lanet olsun. Ne yapacağım ben?

Dışarı çıktığımda ışıklar kapalıydı ve Alfa yastıklardan biri ve gerçek battaniyenin üzerindeki şüpheli görünümlü flo- ral yatak örtüsüyle yere yayılmıştı. Gülünç derecede rahatsız görünüyor. Bu arada, büyük boy yatak tamamen bana ait. En azından her şey temiz görünüyor ve çarşafklar hayatımın en zor gecelerinden birinin ardından iyi hissettiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Ve hatırlayamadığım kadar yorgun olmama rağmen, orada uyanık bir şekilde yatıyorum.

Her şeyimi kaybettim. Elimde kalan tek şey kapının yanındaki çantada ve Alpha'nın önündeki çocukluk peluş hayvanımı almaya cesaret edemiyorum.

Aman Tanrım, bugün neredeyse ölüyordum.

Hepimiz olabilirdik. Kurşunların ve bıçakların ete çarpma sesleri kafamı dolduruyor ve düşünmem gereken tek şeyin kirli bir rüya olmasını dilememe neden oluyor.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarları acıyor. Hıçkırıklarımı sessiz tutmaya çalışırken geriliyor. Bu tam teşekküllü bir panik atak değil, en azından henüz değil ve odada beni sakinleştirecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Otoparktan gelen ışık panjurların arasından sızıyor ve onları tek tek saymama izin veriyor. Yan odadan boğuk sesler geliyor ama adamların ne konuştuğunu anlayamıyorum. Hatta Alfa'yı sararken açıkta kalan derisinin her bir özelliğini hatırlamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Nefesim kesiliyor.

Battaniye yırtılıyor ve kocaman, kaslı bir kol etrafıma dolanıp beni kendine çekmeden hemen önce yatak çöküyor. Sırtım Alpha'nın güçlü göğsüne, kalçalarımın arkası da ön tarafına yaslanıyor ve beni küçük kaşığı olmak için kendine çekiyor. Bizi tekrar içeri sokuyor ve sıcaklığı pijamamın ince kumaşından sızarak bir fırın gibi yakıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şok olmuş bir şekilde fısıldadım. "Burada olmamalısın." "Git uyu," diye homurdandı.

Muhtemelen kaçmaya çalışmalıyım ama kolunu hareket ettirmek çelik bir çubuğu bükmeye çalışmak gibi. Ve itiraf etmeliyim ki çok da zorlamıyorum, çünkü günlerdir ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Sıcak. Bu adamdan nefret etmeliyim. Evime girdi ve hayatımı çaldı. Ayrıca hayatımı kurtardı ve benim için bir kurşun yedi. Hepsi yaptı, Blade bile.

Onun sıcaklığı uyanan kâbusları kovalıyor, beni bitkin, yorgun ve sıcak bırakıyor. Göz kapaklarım kapanıyor ve uzaklaşmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Sabah bununla başa çıkacağım. Hatta nefes alış verişini yavaşlayıp yumuşak horlamalara dönüştüğünde ona sokuluyorum ve kendime fark etmeyeceğini söylüyorum.

En azından bu bizden biri yapar.

ALFA

GÜNEŞ DOĞMADAN UYANMAK İÇİN BUNDAN DAHA KÖTÜ YOLLAR DA VARDIR.

Güzel, dolgun bir kışla kaya gibi sert horozuma doğru sokuldu. Burnumu gıdıklayan saçlarında dumanlı bir koku var. Biraz alışılmadık, ama beni rahatsız eden bir şey değil, özellikle de elimi yan tarafına kaydırduğımda ve yumuşak göğsünün sıcak ağırlığı avucumu doldurduğunda. Meme ucunu buluyorum ve onunla oynuyorum, sertleştiğini hissetmek için parmağımla dürtüyorum.

İnliyor ve dönüyor. Uyarı zilleri çalıyor olmalı, çünkü hiçbir zaman pek sarılan biri olmadım, ama bu iyi hissettiriyor. Doğru ya. Dudaklarımız buluşuyor ve dilimin ağzına girmesiyle sırtını eğerek bana açılıyor.

Kahretsin, çok ateşli küçük bir şey, ben üstüne çıkıp bacaklarının arasına girerken ellerini sırtımda gezdiriyor. Ayrılıyorlar, beni karşılıyorlar. Kendimi biraz daha kötü hissediyorum ama belki de dün gece hatırladığımdan daha enerjikti. Keskin tırnaklarım kürek kemiklerime batıyor ve kalçalarımı yuvarlayarak sikimi ona doğru sürüyorum, boxer'ımın ve pijamasının içinden bile amının ıslak sıcaklığını hissediyorum. Eğer dün gece benim yatağıma girdiyse, neden kıyafet giyiyoruz ki?

Öpüşmemize ara verip kulak memesini ısırarak için eğildim. Nefes nefese kalıyor ve sonra bir elimi pijamasının altına sokup onu sıcak ve ıslak bulduğumda inliyor. Hepsi benim için.

Seksi, kadınsı bir onay miyavlaması, parmaklarımı kıvrımlarının arasına kaydırmak ve onu hazır hale getirmek için kaygan suları kullanmak için ihtiyacım olan tek teşvik. Belki onun da benimki gibi hayalleri vardı, çünkü

sırılsıklam. Avuç düz kısmını klitorisinin üzerine koyarak parmaklarımı önce bir, sonra iki seferde dar deliğine sokuyorum.

Kulağımın dibinde nefes nefese kalana kadar nefes alış veriş hızlanıyor, bedenlerimiz onu tam sınırına getirmek için birlikte hareket ediyor. Nefes nefese "Çok yakın" dediğinde onu tatmin etmeye daha yeni başlamışım gibi hissediyorum. İç kasları şimdiden doruk noktasının ilk çırpınışlarıyla titreşiyor.

Tanıdık ses nihayet uyku ve şehvet sisini yarıp geçiyor. Parmak uçlarım hâlâ amına gömülü, diğer kolumu kaldırıp yatağımdaki kadına bakıyorum.

"Siktir!"

Benekli, ela gözleri kocaman açılarak benimkilerle buluşuyor. "Alfa! Oh! Ooohh!"

İki eliyle bileğimi kavırıyor ama ikimizin de beni itmeye mi yoksa işi bitmeden çekilmeyeceğimden emin olmaya mı çalıştığından emin olduğumuzu sanmıyorum. Faith'in altımda zevkle kıvranışını, nefes nefese kalışını ve sanki ele geçirilmiş gibi inleyişini en ön sıradan izliyorum.

Lanet . Bu planın bir parçası değildi.

Geriye doğru çabaladı, ben de onu bıraktım. Kızarmış yüzünde şok ifadesi vardı. "Bana ne yapıyorsun?"

Bunun sadece benim hatam olmasına imkan yok. "Yapmamı istemediğin hiçbir şey yok."

"Ne? Hayır." Gözlerime bakmayı reddediyor ama az önce üşütmüş gibi artçı bir sarsıntı geçiriyor. Yüzü pembenin seksi bir tonuyla kızardı. Belki biz istemedik ama o bundan zevk aldı. "Böyle bir şey olmadı."

Gözleri boxerımın içindeki çadıra gidip orada durmasaydı bunu kastettiğine inanmak daha kolay olurdu. Kendimi yeniden düzenlemek için bir elimi oraya sokmadan önce uzun uzun bakmasına izin verdim. Taşaklarım serbest kalmak için çığlık atıyor ama belli ki bu kartlarda yok. En azından henüz değil. Yine de kendime bir vuruş yapıyorum ve onun küçük sızlanışına sırtıyorum.

Bu uzun zamandır yaptığım en aptalca şey mi? Kesinlikle.

Ama bir parça pişmanlık bile bulmakta zorlanıyorum.

Yakınına eğildim. "Oh, oldu, tatlım. Bunu gizli tutabiliriz çünkü pis bir motorcunun seni boşaltmasına izin verdiğinin ortaya çıkmasından ne kadar nefret edeceğini biliyorum, ama sen ve ben? Bileceğiz."

Alt dudağını ısırıyor ve kalkanlarını tekrar yerine koymaya çalışmasını izliyorum. "Babam bana dokunduğun için seni öldürür. O senin başkanın."

"Kulüple ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum. Sadece canın istediğinde babanı bir kalkan gibi sallayamazsın."

"! Yapmıyorum!"

Faith'in telefonu çalıyor ve sanki validen son dakika affı için gelen bir telefonmuş gibi yataktan fırlıyor. "Hey!"

"Yaşıyorsun!" Nicky'nin tiz çığlığı Faith'in telefonundan o kadar yüksek çıkıyor ki odanın öbür ucundan bile duyabiliyorum. "Hangi cehennemdesin? İyi misin? Çok korktum. Her yer enkaza döndü ve polis seni arıyor! EVİNDE ÖLÜ İNSANLAR VARDI!"

Faith bağırışlar kesilene kadar telefonu uzakta tutuyor ve o zaman bile boğuk hıçkırıkları duyabiliyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Bazı kötü insanlar geldi ama çocuklar beni zamanında çıkardılar. Hayır, ben... Henüz bu konuda konuşamam. Lütfen bir süreliğine bana güven, tamam mı?"

Yatak başlığına yaslanıyorum, bir bacağım yatağın üzerinde ve sağlam kolum kalkık dizimin üzerinde duruyor. Omzumu döndürerek yaptığım bir test bana sorun olmadığına dair güvence veriyor. Zaten pek şüphem yoktu, Faith'in beni yarı mumyalayacak kadar antiseptik ve bandajla yüceltilmiş bir çizdiği tedavi etmesiyle değil.

Yine de üzerine titrenmesine aldırış etmedi.

"Kötü görüldüğünü biliyorum ama durum biraz karışık. Senden polislere yalan söylemeni istemeyeceğim ama Alfa ve diğerlerinden bahsetmezsen

gerçekten minnettar ol. Herkes için daha güvenli. Müsait olduğumda seni ararım, tamam mı? Kendine dikkat et. Arayacağım."

Telefonu kapatıyor ve yatağın kenarına oturup üzgün bir şekilde telefonuna bakıyor. "Bu berbat bir şey."

"Evet."

"Beni neşelendirmen falan gerekiyordu. İnsanlar böyle yapar."

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun? Olaylar yatıştığında her şeyin normale döneceğini söylememi mi? Ben bunun için yanlış adamım." Ayağa kalkıp heybemden yeni bir tişört çıkarıyorum, Faith izlemiyormuş gibi yaparken onu ve kot pantolonumu giyiyorum.

Gözlüğünü takıyor ve burnuna doğru iterek kenarından bana bakıyor. "Görünüşe göre."

Teoride Blade ile aynı fikirdeyim, ellerimizi ondan uzak tutmalıyız, ama Ripper da haksız değil ve bu sabah kesinlikle düşüncelerimi onunkilerle daha uyumlu hale getirdi. Eagle-eye'ın kızı olabilir ama o yetişkin bir kadın ve itilip kakılacak biri değil. Daha fazlası için tekrar yatağıma girerse, onu dışarı atmayacağım.

Ama orada kan sıçramış, yanmış pijamalarla otururken... bunlar ayı mı? Bu saçmalığı başlatan biz olmasak bile kendimi biraz suçlu hissediyorum. "Sana kıyafet almalıyız. O ayıcıklar çok şirin ama gereğinden fazla dikkat çekmemeliyiz ve eminim kız kıyafetlerine ihtiyacın vardır."

Faith sanki durumu ilk kez görüyormuş gibi kendine bakar. "Kız meseleleri mi?"

"Bilirsin işte. Fırfırlı şeyler." Ayağa kalkıp odalarımızın arasındaki kapıya vuruyorum ve içeri girebilmeleri için kilidi çeviriyorum. "Uyanın pislikler. Yola koyulma zamanı."

Ripper ve Blade birkaç dakika sonra kapıyı açar. Blade hâlâ yerde duran boktan üst battaniyeye bakar ve başını sallar. Ripper yataktaki iki yastığı da görüyor ve kaşlarını kaldırıyor. Omuz silkiyorum. İstedikleri varsayımlara varabilirler. Paylaşmayacağım.

Faith sürece, .

Drdmz bir arada düşünmek, bu sabah kalkmadığım Şeyleri hatırlatıyor aletime. Acaba gözlükleri açık bırakmaya razı olur muydu?

"Bir saat önce Prez'i arayıp neler olduğunu bildirdik. Güvenli olur olmaz Faith'le konuşmak istiyor ama Şu anda öncelikli hedefimiz hepimizi yerleşkeye geri götürmek," diyor Blade, benim düşünce akıŐımı keserek.

"Yemek yedikten sonra. Açlıktan lyorum," diye ekliyor Ripper.

"Faith'in kıyafete ihtiyaı var. Pijamalarla ve bunlarla ata binemez." Kapının yanında tekmeleyerek çıkardığı yırtık pırtık tavşan terliklerini gösteriyorum.

"Bilemiyorum. Ayıları severim," diyor Ripper sırtarak. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ben ve Huysuz, sen dışarı çıkıp yangında kaybettiklerini yerine koyana kadar giymen için bir Şeyler alabiliriz."

"Sen mi?" Faith bir tutam Őphecilikten daha fazlasını söyleyerek.

"Evet, *ben*. Üç kız kardeşim var. Neden orduya kaçtığımı sanıyorsun? Sadece bana beden ver, ben de sana doğru olanı yapayım." Gz kırıyor.

Blade huffs. "Ben ona göz kulak olurum."

Yarım saat sonra Faith'in kaptığı ve tuvalete koŐtuęu bir çantayla geri döndüler. Dışarı çıktığında, gülmekten kendimi alamadım.

"Hiç komik değil!"

"Bu biraz komik," diyor Ripper ve Blade'in ağzı bile seğiriyor.

Faith nnde "Sr Beni!" ve bir motosiklet olan siyah bebek tişörtünü çekiştiriyor. Kendisinin seçeceği bir Şey olmayabilir ama üzerine tam oturuyor, göğüslerini tam sarıyor. Kot pantolon da iyi görünüyor, ama o kalça hemen hemen her Şeyin içinde iyi görünür. Ona bir kot ceket ve bir çift iş botu bile almışlar.

"Bütün bunları nereden buldun?"

"Yolun aŐaęısındaki traktrc."

"Ben-" gibi görünüyorum

"Banliyö annesi ile motorcu kızın karışımı mı?" Ripper malzemeleri.

"Evet, benim zevkime göre biraz yavan ama bizimle gezerken çok fazla göze çarpmayacaksın ve zaten amaç da buydu, değil mi?"

İç çekiyor. "Peki. Hadi gidelim."

Kapıdan çıkarken, Ripper eğildi ve bana fısıldadı. "İç çamaşırı sıcak pembe ve süper dantelli."

"Güzel."

İNANÇ

AÇIK YOLDA SADECE DÖRDÜMÜZ OLDUĞUMUZDA

Zihnim bomboş ve sadece bir motosikletin verebileceği özgürlük hissinin tadını çıkarıyorum. Saçlarımdaki rüzgar, ucsuz bucaksız otoyol ve bana şu anda sahip olduğum tek şeyin bu olduğunu hatırlatacak hiçbir şey yok.

Alfa işaret veriyor ve bir lokantanın önünde duruyoruz. İlk yemek kokusunda midem motorlarından bile daha yüksek sesle gurulduyor.

"Açlıktan ölüyorum."

"Evet, karnının her birkaç dakikada bir neredeyse titremesinden anladım," diye şaka yapıyor Alfa.

Ben dilimi çıkarıyorum, o da sırtıyor. İçerideki insanlar kesinlikle bize bakıyor, ama kimse bir şey söylemiyor ve garson kız yeterince arkadaş canlısı görünüyor, çocuklara gülümseyerek ve bana sorgulayan bir bakışla siparişimizi alıyor.

"Küçük kız kardeşini gezmeye mi götürüyorsun?" Masumca soruyor.

Bana ne oluyor bilmiyorum ama otomatik olarak rakip olmadığımı varsayması beni sinirlendiriyor. Bir kolumu yanımda oturan Rip- per'e doluyorum ve elimi masanın karşısındaki Blade'in elinin üzerine koyuyorum. "Adamlarımla yıldönümü gezintisine çıktık."

Blade'in yüzündeki ifade şeye değişiyor. Mavi gözleri irileşiyor ve eli seğiriyor ama çekmiyor. Ripper gazozunu yudumlarırken biraz boğuluyor, ama bir elini omuzlarımla üzerine koyup bana yaslanmakta bir sakınca görmüyor.

Alfa ona ayak uyduruyor. Garsona gülümsüyor. "Bizim yaşlı hanım için fazla iyi bir şey değil, değil mi?"

"Tamam," diye kekeliyor ve siparişimizi vermek için acele ediyor.

" etmeliyiz," diyor Blade, kadın gidince elini çekerek. "Hâlâ Pit Viper bölgesindeyiz. Yerleşkeleri çok büyük ve sadece birkaç çıkışları var. Buraya gelen çok fazla kaçakçılık var ve haberlerin ne kadar yayıldığını bilmiyoruz. Diğer tarafa geçene kadar rüzgâr gibi gitmekten yanayım."

"Biri bir şey yapmaya kalkışırsa kafalarına sıkarım," diye homurdanıyor Ripper. "Bu savaşı biz başlatmadık ama Kartal Göz'ün savaşı bizim bitirmemize aldırmayacağından adım gibi eminim."

Alfa bana doğru başını sallıyor. "Sadece biz olsaydık, her şeyi berbat etmekte bir sakınca görmezdim ama elimizde değerli bir yük var."

Aptalca ama bana değerli dediğinde, bu beni biraz titretiyor. Böyle adamlarla girmemek için tüm nedenlere odaklanmalıyım. Elbette iyi görünüyorlar ve bu sabah bunun çok eğlenceli olacağını kanıtladılar, en azından bir süreliğine.

Tanrım, bu sabah.

Telefon çalmasaydı ne olurdu? Muhtemelen hiçbir şey, ama beynimin bu konuda kendi fikirleri var, her biri bir diğerinden daha az olası, ama hepsi çıplak olmamızla ve içimde öğüttüğü canavarı çok daha iyi tanımamla sonuçlanıyor.

göre hiç de küçük değilmiş.

Ayrıca, zihinler aptaldır.

Çocuklar konuşurken ve biz yemeğimizi beklerken, ben pencereden insanları izliyorum. Yan tarafta bir benzin istasyonu var, yolcular arabalarını pompalardan . Motosikletler de.

Sırtını bana dönmüş adamlardan birini gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Armasını seçemiyorum ama kesinlikle bir kulübün üyesi. Bakışı biliyorum. Birkaç motosiklet daha yanaşıyor.

onun yanında. Sürücülerden biri arkasındaki pompayı alıyor ve doldurmaya başlıyor. Sonra döndü ve ben donakaldım.

Shovelhead. Yüzü, yara izlerinden çok daha fazla nedenden dolayı beynime kazındı. Diğerleriyle konuşurken motosikletleri park ettiğimiz yeri işaret ediyor. Biri cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

Saçmalık.

"Çocuklar. Çocuklar!" Pencereden dışarıyı işaret ediyorum.

"Sen nedin lan?" Alfa inliyor. "Sadece üç kişiler. Eğer biz-"

Dört motosiklet daha kükreyerek otoparka giriyor ve onu yarı yolda bırakıyor. Takviye çağırmışlar.

"Arkadan çıkalım," diye atıldı Blade. "Çabuk olursak, belki onlar farkına varmadan motosikletlere ulaşabiliriz."

"Ya yapamazsak?" Ripper ceketini açarak tabancasının kabzasını ortaya çıkarır. "Ben hazırım."

"Şehit olma." Alfa masadan kalkar ve ayağa kalkar. "İnanç zarar görebilir."

"Evet, ama onlar görmeden motorlara ulaşırsak bile, başladığımızda fark edecekler ve dün geceyi tekrar yaşayacağız. Bu sefer trenin bizi yakalayacağına dair bahse girmek ister misin? Onları şaşırtmak için tek şansımız bu." Ripper da ayağa kalkıyor, suratı asık ama işe girişmeye hevesli görünüyor.

"Bildiğimizi ve davrandığımızı varsayacaklar. Her ne lanet kahraman kompleksi inşa ediyorsan, bırak gitsin." Blade'in sesi soğukkanlı, sakın ve ölümcül.

"Hey," diyor Alfa tezgâhın arkasındaki adama yaklaşırken. Alfa onun üzerinde yükselirken adam gergin görünüyor. "Arka kapı nerede?"

Onun için üzülüyorum. O sadece bir genç. "Ben-benim izin vermemem gerekiyor
-"

"Arka kapı." Blade tezgâha yaslanır ve birden elinde bir bıçak belirir. "Şimdi."

Adam mutfak kapısını işaret ediyor. "Oradan, ama _."

"Hadi." Ripper beni takip etmem için el sallıyor.

"Teşekkürler! Özür dilerim," diyorum özür dileyen bir gülümsemeyle ama adam hiç de rahatlamış görünmüyor. Sanırım onun yerinde olsaydım ben de rahatlamazdım.

Mutfaktaki insanlardan bazı garip bakışlar alıyoruz, ama görünüşe göre kimse bir şey söyleyecek kadar para almıyor. Ripper üzerinde yeşil bir acil çıkış işareti olan metal bir kapıyı iterek açıyor ve dışarı bakmadan önce bir süre bekliyor. "Temiz." Sonra dışarı çıkıyor ve elindeki kütükle bizi takip etmemizi işaret ediyor.

Eğer Pit Viper'lar bizi arıyorlarsa, en azından henüz bu tarafa gelmediler. "Belki de başka bir şey yapıyorlar," diye umutla fısıldadım.

Çocuklar başlarını sallıyorlar. Duvara yakın duruyoruz, Blade liderliği devralıyor, Ripper ve Alpha beni aralarında tutuyor.

Köşede Blade durmamızı işaret etti. "Lanet olsun. İki tanesi motosikletlerimizi kontrol ediyor. Diğerlerini göremiyorum."

"İçeride mi?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen. Ya da önde bekliyorum." Ripper yüzünü buruşturur. "Ne düşünüyorsun, Blade? Motorları serbest bırakabilir miyiz?"

"Dikkat dağıtmaya ihtiyacım var."

"Şimdi benim dilimden konuşuyorsun." Ripper silahını çeker ve binanın diğer tarafına doğru koşar.

"Siktir," diye homurdanıyor Alfa ve ağır elini omzuma koyuyor. Blade'in tam arkasına gelene kadar beni ileri doğru itiyor. "Ben söylediğimde kaçmaya hazır ol. Bu baş belasını seviyorum ama işler ilginçleşmek üzere."

Ripper köşede kaybolur ve bir an sonra "Hey, bizi mi arıyorsunuz, orospu çocukları?" diye bağırdığını duyarız. Bir silah ateşleniyor.

bir gümbürtü ve ben neredeyse hiç irkilmiyorum. Birkaç gün önce yerde alıyor olurum. Bu bir ilerleme mi? Doğru yönde gibi hissetmiyorum.

"Kaçıyorlar," diyor Blade. "abuk, Faith, bisikletime bin."

Tartışacağımı mı sanıyor? Vurulmamak için ne gerekiyorsa yapacağım. "Ripper-" Szm bitiremiyorum bile.

"şimdi olmaz." Blade nden gidiyor, iki elinde hazır bıçaklarla otoparkta hızla .

Alfa elimi tutuyor ve beni arkasına çekiyor, iri gövdesini Pit Viper'larla aramda tutuyor. Onun büyük adımlarına uydurmak için koşmam gerekiyor ve tkezlersem beni omzunun üzerinden atacağından eminim.

Yaklaştığımızda, mola yerinin önüne doğru bakma riskini göze alıyorum. Shovelhead Pit Viper'ların geri kalanıyla birlikte orada. Biz arkadan dolanırken daha fazlası gelmiş olmalı, ama Ripper onları etkisiz hale getirdi, bu yüzden şimdilik hepsi başka tarafa bakıyor.

Blade kendini bisikletine atıyor, ben arkasına geçip ceketini sonuna kadar kavırıyorum. Alfa'nın bisikletinin amortisörleri, ağırlığını seleye yerleştirirken hafifçe gıcırđıyor.

"Birde," diyor Alfa sessizce. ", iki, bir."

Motosikletlerini aynı anda ateşliyorlar, ikisi de kkremek için sertçe devir çeviriyorlar. Pit Viper'lar bize doğru dönüyor, birkaçı silahlarını çoktan çıkarmış.

Binanın uzak tarafındaki bir arabanın arkasından Ripper koşarak geliyor. "Hadi, hadi, hadi!" diye bağırır.

Blade'in motoru başlangıç kapısından çıkan bir at gibi atılır. O ve Al- pha doruca Ripper'a ateş ediyor, etrafından dolaşarak ona zaman kazandırıyor ve kendi başının çaresine bakmasını sağlıyor. Blade'in arkasına sıkıca tutunuyorum, kurşunların hiçbirinin hedefini bulmaması için dua ediyorum. Etrafımızda insanlar çığlık atıyor.

"Dikkat , sizi !" diye bağırıyor Shovelhead'in gr sesi! "Onu canlı istiyor!"

Biz geçerken bisikletliler ezilmemek için yollarından çekiliyorlar. Daha uzaktakiler kendilerini bisikletlerine atmaya başladılar bile. Bu iş daha bitmedi. Belki de beni canlı istedikleri için sevinmeliyim, ama sevinmiyorum. Hayatta olmak zarar gormemek anlamına gelmiyor.

Onların yanından geçip otobana geri dönmek için rampaya doğru yöneldiğimizde, solumuzdan yüksek bir kkreme geliyor. Parmak uçlarını Blade'in ceketine o kadar sert batıyor ki tırnaklarımlın büküldüğünü hissedebiliyorum ama omzumun üzerinden bir göz atma şansım oluyor. Bu Ripper, arkamıza, benimle Pit Viper'ların arasına yerleşirken manyak gibi sırtıyor. Sadece tekrar güvende olmak istiyorum.

Bir minibüsü geçmek için bankete giriyoruz ve gümbürtü şeridi neredeyse bir dolguyu sallıyor. Sürücü camdan dışarı bakıp panikliyor, sert bir şekilde diğer yöne sapıyor ve neredeyse yan şeritteki bir SUV'ye çarpıyor.

Daha önce olduğu gibi Blade nden giderken, Alpha ve Ripper arkamızda kalıyor. İkiisi arkamdayken, dördümüz arasında en korunaklı olan benim. Berbat bir durumda bana ellerinden geldiğince iyi bakıyorlar ve onlara verdiğimden daha fazla kredi borçluyum. Bunu hafife almıyorlar. Bundan kurtulabiliriz.

Adamlar deli gibi sürüyor, ama Pit Viper'lar da öyle ve onların bölgesinde olduğumuz için sayıca bizden çok stnler. Gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir motosiklet yığını şerit boyunca uzanıyor. Takviye kuvvetler gelmeye devam etti. Kendimi çok çaresiz hissediyorum, onlar hayatımızı kurtarmaya odaklanmışken ve ben hayatım için tutunmaktan ve olasılıkları düşünmemeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyorken.

"Orospu ocuğu!" Rüzgar Blade'in lanetini kulaklarımlın dibinden geçiriyor. Sorunun ne olduğunu görmek için geriniyorum.

Otoyol kapatılmış. şeritleri kamyonlarla doldurmuşlar, etrafta dolaşacak yer bırakmamışlar. Deri giysili adamlar yataklarda bizimle alay ediyor. Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kaldık, bizi bir çıkışa yönlendirmelerine ve otoyoldan ıkılmalarına izin vermekten başka seçeneğimiz yok.

Hiç durmuyorlar, Mad Max'ten fırlamış gibi görünen bir yer ortaya çıkana kadar bize asla birden fazla yn vermiyorlar.

Solumuzda.

Pit Viper bileşimi.

Buraya en son geldiğimde yol tarifi konusunda endişelenmek için çok küçüktüm, bu yüzden yolu tanıımıyordum, ama yerleşkenin kendisi? Hafızamda yer etmiş. Evimiz sadece birkaç mil ötedeydi, kulüp arazisinin dışındaydı ama babamın hızla gidip gelebileceği kadar yakındı.

Evimin her odasında silah bulundurmamın bir nedeni vardı. Panik ataklarımın başlama sebebi. Motorculara neden güvenmediğimin. Her şey burada başladı. Blade'i daha sert kavrayabileceğimi sanımıyordum ama tırnaklarımdan biri kırılınca irkildim. Yine de tutuşumu gevşetmedim. En karanlık kâbuslarım ensemdeyken olmaz.

Alpha, Ripper ve Blade beni güvende tutmak için ellerinden geleni yaptılar ama mucize yaratmadılar. Zamanımız doldu.

Yerleşkenin duvarları üzerimde uğursuz bir gölge gibi beliriyor. Her zaman bu kadar kötü müydü? Hiçbir zaman neşeli değildi ama bir hapishane gibi hissettiğimi de hatırlamıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Blade'e safra yutarak soruyorum. Bağırmama bile gerek kalmayacak kadar yavaş yuvarlanıyoruz.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye homurdanıyor. "Sana zarar vermek istiyorlarsa, bunu yapmak için bizi geçmeleri gerekecek, ama bunu akıllıca oynamalıyız. Onları kışkırtmayalım. Eğer buradan çıkmak için bir fırsat yakalarsak, bunu değerlendirmeye hazır olun. Birkaç adamlarını öldürdük ama daha azını beklemiyorlar. Yine de bu, arkadaşlarının tetiğe basmayacağı anlamına gelmez."

Kulağa ne kadar kötü gelse de, Blade'in odaklanmış yoğunluğu ve gerçekçi doğası kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Eğer bundan kurtulmanın bir yolu varsa, bunu bulacağına güveniyorum. Umarım yakında olur, çünkü şu anda tüm vücudumun yapmak istediği bir şey varsa, o da buradan defolup gitmektir.

Kapının altından geçip avluya giriyoruz, çeşitli bakımsızlık durumlarındaki binaların çevrelediği açık bir alan. Tam ortada en büyüğü, bir konak olabilecek üç katlı, bloklu bir yapı var.

Ancak Şimdi birinci kat tahta ile kaplanmış ve duvarları güçlendirmek için metal plakalar eklenmiştir.

Kapı açılır ve uzun saçlarını deri bir tangayla arkadan ba lamıŐ iri yarı bir adam dışarı çıkar. Yanında neredeyse Alfa kadar iri birkaç gaddar motorcu var. Yüzünde bir dizi farklı piercing'den oluşan metal çiviler var. Siyah deri kıyafetinin g  s nde k  k  bir Pit Viper yaması var ve elleri ceplerinde. Bize sırttı ında çok  irkin.

"Karga," diye tıslıyor Blade.

BL ADE

ÇIKIŞTA YOLUMUZU KESTİKLERİ ANDA NEREDE OLDUKLARINI ANLADIM.

bizi gönderdi, ama kesime giden koyunlar gibi, başka ne seçeneğimiz vardı ki? Eski kulüp binası, hayatımın unutmayı tercih ettiğim bir bölümünü hatırlatan kötü bir rüya gibi üzerimde beliriyor. Geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Ve tek olmadığımı biliyorum. Faith bana yapışıyor. Dehşet içinde, gözleri vahşi ve bir o yana bir bu yana bakıyor. Annesi kaçtığında daha çocuktuk. Kahretsin, on sekiz yaşındayken ben de öyleydim. Bu dünya masumiyetinizi uzun süre korumanıza izin vermiyor, bu kesin.

Kendimi Faith'in tam önüne koyuyorum, elimden geldiğince onu koruyorum ama aslanın ininin tam ortasındayız. Bu işten öylece sıyrılamayız.

"Bırak bizi gidelim." Alfa öne doğru adım atıyor, sesi sakın ve kararlı. Bir eli belindeki silahın üzerinde, olduğu yerde duruyor. "Bu başlatmak isteyeceğiniz bir savaş değil, çünkü bize bir şey olursa, Çılgık Atan Kartallar burayı yerle bir eder."

Crow gülüyor, kazandığından emin. Yıllar onun için kolay geçmedi. Benden sadece biraz büyük ama iki katım yaşında görünüyor. Dışarı çıkmasaydım bana da böyle mi olacaktı? Eagle- eye bana yeni bir hayat kurma şansı vermeseydi? Ben mahvolmuş olabilirim ama Crow hâlâ eski acıların içinde çürüyor.

Yere tükürüyor. "Aptal olma. Eagles'ın üç katı üyeye sahibim ve başkanınız gibi yaşlı bir korkak değilim. Seni delik deşik etmeden ve kanayan cesedinden silahını almadan önce lanet silahını yere at."

"Alfa-" diye söze başlıyor Ripper ama Alfa keskin bir hareketle sözünü kesiyor ve aptalca bir şey söylemeden onu geçiştiriyor.

"Çok kalabalıklar. Geri çekilin."

"Ama öylece yapamayız-" Ripper bana bakıyor ve ben de başımı hafifçe sallıyorum.

"Dur. Eğil." Alfa'nın sert ifadesi bir bok almıyor ve şans eseri Ripper bunu anlıyor. Hoşuna gitmiyor ama anlıyor. O lanet el topunu Crow'a doğrultup sefil kafasını uçurmak yerine indirmenin ona ne kadar acı tahmin edebiliyorum.

Shovelhead yanımızdan geçip Crow'un yanında yerini alıyor. Onu son gördüğümünden beri daha da güzelleşmemiş. Crow'un başkan olmasıyla Pit Viper'larda işlerin kötüye gittiğini bilmiyorsam, Shovelhead'i ikinci komutan olarak görmek anlaşılmayı kesinleştiriyor. İyi bir kas gücü var ama bir kutu taş kadar akıllı.

"Blade! Yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Bu eziklerle ne halt ediyorsun?" Crow sonunda beni tanıdı ve acımasızca kıkırdadı. "Son duyduğumda, para için insanları buzluordun. Bana sorarsan boktan bir iş ama en azından saygın bir iş. Ne oldu lan?"

"Akıllandım, . Bazılarımız bunu yapar." Avuç içim onun gözlerinin arasına bir hançer saplamak için kaşınıyor ama şu anda hayatımı veremem. Yerde kanlar içinde yatarken Faith'i koruyamam.

Dediğim gibi, daha akıllıca.

"Bunun beni incitmesi mi gerekiyor? Sırtında sopası olan , değil mi? Boktan arkadaş seçimini saymazsak, seninle bir derdim yok. Ayakta kalmak istiyorsan kollarını indir ve ellerini görebileceğim bir yerde tut. Benim işim kızla ve babasıyla."

Faith inliyor. Bu yer onunla dalga geçiyor olmalı. Ben bunun bir parçası değildim ama Kartal Gz'ün başına gelenlerden sonra ortalıkta bir sürü dedikodu dolaşmaya başladı. Ona ve annesine ne olduğunu duydum ve çizgiler çizmeye başlamak için dahi olmaya gerek yok. Crow'un başkanımıza hâlâ bu kadar aşık olmasının tek bir sebebi olabilir.

"Sakin ol. Ben aptal değilim." Ellerimi boş olduklarını görebileceği şekilde açık tutuyorum. "Kıza neden ihtiyacın var ki? Bırak gitsin. Eğer aradığın buysa üçümüz yeterince kozuz."

"Beni ne kadar aptal sanıyorsunuz? Sizin gibi bok kafalıların sayısı bir düzine, bu yüzden hepiniz sessizce gelseniz ve hepinizi kaltağınızın önünde vurmasak nasıl olur?" Kulüp binasının yanındaki alçak bir bina olan Clink'i işaret etti. Adayken bir memurla yumruk yumruğa kavga ettikten sonra orada birkaç gün geçirmiştim.

"Ona zarar vermeyeceğinize neden güvenelim ki?" diye homurdanıyor Alfa.

"Bana güvenip güvenmemen umurumda değil. Babası beni dinlediği sürece, canlı olarak işime yarar. Bundan sonra ne yapacağın senin de yaşayıp yaşamayacağını belirleyecek. Silahları bırakın. *Hepsini.*"

Alpha ve Ripper ona ters ters bakıyor ama Crow haklı. Üstün olan biz değiliz. En azından şimdilik.

"Şerefsiz," diye tısladım nefesimin altında

Faith kolumu bırakmaya zorlandığında sıçırıyor. Gözbebekleri büyümüş ve titriyor olmasına rağmen kendini tutmaya çalıştığını görebiliyorum. Bıçak kılıflarını bileklerimden çıkartıyorum. Mükemmel alışana kadar özenle takılmış ve modifiye edilmişlerdi. Onları yere atmak bir paramı atmak gibi.

Ripper ve Alpha silahlarını çakılların üzerine atmadan önce birbirlerine kısaca başlarını sallıyorlar.

Crow'un sözünü tutacağına güvenmek, bir porsuğun onu sevmeye çalıştığınızda ısırmayacağına güvenmek gibidir, ancak şimdilik başka bir seçeneğimiz yok.

"Aferin çocuklar," diyor Crow küçümseyerek, lanet bir aptal gibi sırtarak.

Belki bugün değil ama yakında ona sözlerini yedireceğim. Söz veriyorum. Screaming Eagles'a katılmadan önceki halimi pek düşünmüyorum ama Crow için o karanlık yere geri dönüp tadını çıkaracağım.

Adamları bizi Clink'e doğru iterken alay edip dalga geçiyorlar. Faith'in etrafında bir üçgen oluşturduk. Hâlâ tek kelime etmedi ve bu beni endişelendiriyor. Pratik düzeyde, eğer dağılırsa buradan çıkmak çok daha zor olacak, ama bundan daha fazlası var. Bizi evinde bulduğu andan itibaren pervasızlığı ve savunduğumuz şeylere karşı nefreti çok sinir bozucuydu, ama buna rağmen her şeyi kabullenişine saygı duyuyorum. Görmek istemese de babasından çok şey var.

Beni ve Alfa'yı hücrelerden birine itip kapıyı çarparak kapatırlarken nefesimin altında "Kendine hakim ol," diye fısıldıyorum. "Sizi buradan çıkaracağız ve bunun bedelini ödeyecekler."

İNANÇ

HÜCRE KAPISI BEYNİMDE YANKILANAN GÖK GÜRÜLTÜSÜ GIBİ ÇARPIYOR. BU sisli hiçliği kovmuyor, ama biraz sarsıyor, kendime gelmemi sağlayacak kadar. Bir hafta önce tüm bunları geride bıraktığımı sanıyordum. Büyümüştüm. Kendi işimin bile sahibiydim, ama şimdi hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştüm ve kendimi çok işe yaramaz hissediyorum.

"Hey. İyi misin?"

Kendimi Ripper'a bakmaya, dehşet yerine ona odaklanmaya zorluyorum. "Hayır." Niyet ettiğimden çok daha fazla hıçkırık gibi çıkıyor. "Sanırım kusabilirim."

"Evet, seni suçlamıyorum." Beni bir banka yönlendirdi. "Otur ve başını bacaklarının arasına koy. Nefes al."

Destek için kolunu tutuyorum, çünkü kendimi jöleden yapılmış gibi hissediyorum ve o olmadan yuvarlanabilirim. İkimizin ağırlığı cılız şeyin sallanmasına neden oluyor ama dayanıyor. "Bu kadar işe yaramaz olduğum için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Kapa çeneni. Son birkaç gün içinde yaşadığın onca şey? Hâlâ ayakta olmana şaşırdım."

Ona komik bir bakış attım.

"Bir saniye öncesine kadar *öyleydin*, değil mi? Bak, Kartal Göz'ün kızı olman dışında geçmişin hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden muhtemelen bir şeyler görmüşsündür. Buradaydı, değil mi? Seni buraya her ne getirdiyse

ve annen uzakta." Sesi alışılmadık yumuşak, yatıştırıcı, sanki bir uçurumun üzerinde dengede durduğumu ve yanlış bir kelimenin beni uçuruma sürükleyebileceğini biliyor.

Bir elini sırtıma koyuyor ve sabit, sert daireler çizerek ovuyor. Bu onun her zamanki şakalarından öyle farklı ki, dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor. Ve şu anda alabileceğim tüm dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacım var.

Ona karşı başımı sallıyorum. "Unutmaya çalışıyorum."

"Evet. O hissi bilirim." Yaklaşıyor, bacağının sıcaklığı benimkinin yanında güven veriyor.

"Korsanlarla savaşmak mı?"

Kıkırdıyor. "Evet, Dread Pirate Roberts."

"Konuş benimle. Bana her şeyi anlat. Aklımı bu işten uzak tut, çünkü bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

"Bir mayındı," diyor, sesinde mizahtan eser yok. "Ne?"

"Değil KORSANLAR veya Globnarks. Değil a lanet olsun Köpekbalığı. A lanet olası mayın."

"Düşündüm de... Bilmiyorum. Kulüp dövüşüyle ilgili bir şey." Bu kabalık mı?

Başını sallıyor ve sağ kolunun küt ucunu kaldırıyor. "İnsanların canını yakmak isteyen ve kimin vurulduğunu umursamayan bazı şerefsizlerin bıraktığı kirli bir tuzak değil, görkemli ve heyecan verici bir şey hakkında hikayeler uydurmak daha eğlenceli. Ve onları etkisiz hale getirmek benim işimdi, bu yüzden daha iyi bilmeliydim." Sesi her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Özür dilerim." Ezik hissettiriyor. Yetersiz.

Alay ediyor. "Neden? Sen ki. En bilmek ister misin? Lefty ile otuzbir çekmeyi başarmam üç ayımı aldı."

Bir solukla doğruluyorum ve bütün kan başıma hücum ediyor. "Sen ciddi misin?"

"Senin bilebileceğinden çok daha fazla." Sırıttıyor ve göz kırptıyor. "Şimdi etrafımda birileri olsaydı..."

"Kapa çeneni! Şimdi şaka mı anlamıyorum." Dikkatimi dağıttığı için minnettarım ama keşke hangi Karındeşen'in gerçek olduğunu bilseydim, şakacı olan mı yoksa az önce gördüğüm ciddi adam mı?

"Umurunda mı?" Bir an için iyi eli sırtımdaki daireleri durduruyor ve sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor.

"Tabii ki! İstemiyorsan bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, ama düşündüm de, sanki paylaşıyormuşuz gibi geldi. Özür dilerim." Ona yaklaşıyorum ve o da iç çekiyor.

Ripper'ın yatıştırıcı eli tekrar kalkıyor. "Ekibimde bir acemi vardı. Eğitimden yeni çıkmıştı. Yeni başlayan herkes gibi lanet ukala. Gerçek dünyaya atılmadan önce her şeyi bildiğini düşünmek kolaydır. Bilmeniz gereken ilk şey, görevde hiçbir şeyin doğru gitmediğidir. Mayın arıyorduk, kirli bir araziden geçiyorduk, her şeyden çok kum vardı ama sivil çiftliklerin hemen yakınındaydı. Bizim işimiz yolu temizlemektir. Sanki mayınların patlamasını istiyormuş gibi sopasını toprağa saplıyordu. Sert bir şeye çarptığında yüzündeki ifadeye bakar mısınız? İkimiz de ne olduğunu biliyorduk. Hayatımda hiç bu kadar hızlı dalmamıştım, patlayan o aptal şeyi sürükleyerek uzaklaştırmaya çalışıyordum. Yemin ederim geceleri ortalık sessizken hâlâ çınlama sesini duyuyorum."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, elimi bacağına koyuyorum ve dokunuşun bana verdiği rahatlığın bir kısmını ona da vermesini umuyorum.

"Onu yere serdim ve patlamanın çoğu üzerimizden geçti, ama yuvarlandığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ayağa kalktım ve çocuğu kontrol etmeye çalıştım ama her yer kan içindeydi. İlk başta çok geç kaldığımı düşündüm ama sonra birden insanlar bağırmaya başladı ve beni düzeltmeye çalışan oydu. Kolumu çıkarmıştım ve şarapnel bütün elimi parçalamıştı. Çok çirkindi. Neyse ki sağlık görevlisi oradaydı, yoksa kan kaybından ölecektim."

", " diye mırıldanıyorum.

"Evet. Yüce Tanrım." İç geçiriyor ve başını benimkine yaslıyor, koyu sarı saç telleri kumral saçlarıma karışıyor. Nefesi saçlarımı usulca karıştırıyor. "Ondan sonra eve gönderildim, onurlu bir şekilde terhis edildim ve ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim olmadan dünyaya fırlatıldım, bunun dışında bir şeyleri tamir edebileceğimi biliyordum, bisikletleri seviyordum ve kira ödemem gerekiyordu."

"Korsan avcılığı burada mı ortaya çıktı?" Kalçasının ne kadar sıkı olduğuna hayret ederek alay ediyorum.

"Evet, uzaylılarla savaşmadan önce ufaktan başlamam gerekiyordu. Bir garajda çalışıyordum ve biri beni babana tavsiye ettiğinde bazı yarım yamalak bulaşmaya başlamıştım. Beni tam olarak doğru yola soktuğunu söyleyemem ama Screaming Eagles'ta aday olmak, birliğimden bu yana ilk kez bir yere ait olduğumu hissetmemi sağladı. Ve beş yıl sonra? İşte buradayım." Beni de yanına alarak bankta arkasına yaslanıyor ve başımı göğsüne yaslıyor.

Sonsuz dehşetin o korkunç bulutu azalıyor. Hâlâ korkudan aklımı kaçırarak gibi değilim ama sanırım öğle yemeğim şimdilik midemde güvende. İstesem onun kolları etrafımda olmadan da oturabilirim ama burada kalmayı, onun sıcaklığını içime çekmeyi ve burada beni kollayacak birinin olduğunu bilmeyi tercih ederim.

"Peki şimdi iyi misin?" Sessizce sordum. O benden daha çok şey yaşadı ve ben hâlâ dolabımda saklanıyorum.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Çok fazla olacakmış gibi hissettiğimde kafamı dağıtmaya çalışıyorum. Bazı günler tek düşünebildiğim kan ve patlamalar oluyor ve o günler genellikle birinin bana yumruk attığı günler oluyor."

"Özür dilerim."

"Olma. Muhtemelen bunu hak ediyorum. Sadece daha önce yollardan geçmiş birinin yardımına ihtiyaç duymaktan utanmaman gerektiğini söylüyorum, ben buradayım." Hafifçe kıkırdıyor. "Sadece Lefty'yi sorma, çünkü o kadar esnek değilim."

Ne demek istediğini anlamam bir dakika sürdü. "Aman Tanrım! Korkunçsun!" İçinde bulunduğumuz duruma rağmen, onun yüzüne gülüyorum.

Göğüs. Sonra itiyorum ve ona bakıyorum.

"Teşekkürler." "Ha? Ne için?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Hikayen konusunda bana güvendiğin için. Muhtemelen olduğumdan daha güvende hissetmemi sağladığın için. Pit Viper'ların bana ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi bir şey olamaz. Sen bir kahramansın."

Sonra eğilip onu yanağından usulca öpüyorum. En azından öyle yapmak istedim ama o bana doğru döndü ve dudaklarımız buluştu.

Donup kaldım.

O da öyle.

Planladığım şey bu değildi ama şimdi nasıl geri çekileceğimden emin değilim. Ya da istesem bile. Gerçekten yeri ve zamanı olmayan bir yer varsa, da kesinlikle bir Pit Viper hücresidir. Yine de, dudaklarının benimkilere değen yumuşak sıcaklığı, korkutucu bir durumda karşı konulmaz bir rahatlık.

Ripper elini saçlarımın arasına sokuyor ve başımın arkasını avuçlayana kadar parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Belli ki o da geri çekmek istemiyor.

Dudakları ayrılıyor ve ben de tereddüt etmeden onu takip ediyorum. Bu şartlar altında öpüşmek çılgınlık ama o kutu ortaya çıktığından beri neler olmadı ki?

Kendimi öpücüğün içinde kaybediyorum, o bizi birbirimize tutarken gömleğine yapışıyorum. Dudakları yumuşak, ama saçlarımdaki yumruk köklerimi çekiştiriyor, beni yerimde tutuyor ve birazcık kıvrınmak istememe neden oluyor. Diğer kolu sırtımın etrafında kıvrılıyor, kotumun üstüyle gömleğimin alt kısmı arasındaki açıkta kalan teni sıyrıyor ve beni kendine çekiyor.

Sonunda ayrıldığımızda, nefes nefese ve kızarmış bir halde, derin yeşil gözleriyle beni beceriyordu. Şu anda sorsa, bankın üzerinde çırılçıplak, daha fazlası için yalvarıyor olurum. Bu adamlar bana bunu nasıl yapıyorlar? Bu sabah Alpha'nın kollarında uyandım ve şimdi sadece birkaç saat sonra Ripper'ın kollarına düştüm.

"Bunu yapamayız." Dudaklarımı ıslattım, hâlâ onun hayali baskısını hissediyordum. "Sadece bir hücrede kim bilir neyi beklediğimiz için değil, dün gece Alfa ile yattım-"

Ripper'ın kaşları havaya kalktı.

"Öyle değil! Ama biz... o da aynı şekilde beni rahatlattı. Aramızda sorun yaratmak istemiyorum-"

"Faith, sorun yok. İçimde bir his vardı. Hiçbir şeyi mahvetmek istemeyecek kadar önemsemen hoşuma gidiyor, ama bu bir sorun değil. Güven bana. Üçümüz bir takımız, paylaşmaktan çekinmeyiz."

Göz kırıyorum. "Paylaşmak mı?" Düşündüğüm şeyi mi kastediyor?

"Kahretsin, şok olduğunda çok tatlı oluyorsun. Sıkışmışken bunu düşünmeye ne dersin, eğer hâlâ hayattaysak daha sonra bu konuşmayı tekrar gözden geçirebiliriz." Kapıyı denemek için banktan iner. Salladıkça ama bir yere gidecek gibi görünmüyor. "Şimdi bizi buradan çıkarmak için daha da fazla teşvikim var. Neden bu kadar uzun sürdü? Crow'un övünmek için bile olsa buraya geleceğini düşünmüştüm. Kendi sesinden zevk alan bir herife benziyor."

Ve işte o zaman bir anahtar kilide sokulur ve yüksek bir tıngırtıyla çevrilir. Kapı gıcırdayarak açılır ama orada duran Crow değildir. Ya da Shovelhead. Köşeli çenesi, keskin mavi gözleri ve uzun saçlarını geride tutan siyah bandanasıyla kırışmış bir motorcu. Babamın yaşlarında görünüyor.

Ben hala yüzünü bulmaya çalışırken, Ripper saldırıyor. Silahı olmadan ve tek eliyle bile, hızı ve gücü diğer adamın üzerine atlamak için fazlasıyla yeterli. Onu duvara çarpıyor ve Engerek tepki vermek için çabalarken Ripper bir ayağını süpürüp onu yere düşürüyor. Bir saniye içinde, bandanayı ağzına tıkarak ve adamın kollarını sabitleyerek üste çıkar.

"Anahtarı al, Faith!"

Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. "Razor Amca?"

ALFA

HÜCRE KAPISININ KILIDİNDE BİR ANAHTAR ÇINGIRDAYINCA, HEMEN Ayaklar. Eğer bir fırsat çıkarsa, hazır olmalıyım.

Kol bir klik sesiyle dönüyor ve kapı açılıyor. Tam fırlatmak üzereydim ki Ripper'a baktığımı fark ettim.

Sırıtarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Benim, dostum. Sakin ol."

" nasıl olur?" Blade beni iterek geçti.

Burada kalan tek adam ben olmayacağım. Sikerim böyle işi. Eğer hücreden çıkabilirsek, belki kulüp evinden de çıkabiliriz. "Faith-"

Onu da koridorda buluyorum, kırılaşmış bir Pit Viper ile birlikte, iliklerine kadar yorgun görünen yaşlı bir adam. Dar dudakları düz bir çizgi halinde çekilmiş ve sıkıca örülmüş kaşları gözlerini karartıyor. Bir elinde motosiklet heybesi var. Burada ne halt ediyor ve neden bizi dışarı çıkarıyor?

Bıçak hemen yana kayar, bir kobra gibi saldırmak için kıvrılır.

Yaşlı adam, soğuk bakışlarını Blade'in üzerine dikerek, "Sakin ol, ateşli çocuk," diye uyardı. "Ben senin tarafındayım."

Ripper Faith'in önünde durmuş, soğukkanlılıkla yaşlı adamı izliyor. "Sana neden inanalım ki *Razor Amca*?"

Faith . "Ben küçük bir çocuktum, tamam mı?"

"Hücrelerden çıkmanıza izin verdim, değil mi? Planım size yardım etmek olmasaydı sayıca benden üç kat fazla olmanıza izin vermek için ne kadar aptal olmam gerekirdi?" Sanki bir avuç geri zekalıymışız ve bizi için şimdiden pişmanmış gibi başını sallıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Hediye atların ağzına bakmayı alışkanlık haline mi getirdin, evlat?" Gür kaşlar soruyla kalkıyor. "Kartal Göz'e Razor'ın onu unutmadığını söyle."

"Bu çok ama biz hâlâ tutsağız. Birkaç kapının kilidini açtın ama hâlâ bisikletlerimiz, her şeyimiz kayıp ve sonra da bu bok çukurundan çıkmak zorundayız." Ellerimi havaya kaldırdım. "Eğer gerçekten Prez'in arkadaşlıysan, bize bundan daha iyi bir kemik atman gerekecek."

"Siktiğimin gençleri," diye homurdanarak heybeyi kaldırdı. "Al bakalım. Her şeyin burada olduğuna söz veremem ama silahlarınızı almayı başardım. Onları cephaneliğe attılar. O süslü bıçak kılıflarını bulduğum için şanslısın. Birkaç adam onlarla oynuyordu ama nöbete gitmek zorunda kaldılar."

Blade, Razor'dan alıp açarken hırlıyor. Sadece birkaç dakika sonra bıçaklarını geri taktı. Ripper içinden kocaman tabancasını çıkarıyor ve çantayı bana fırlatıyor. Bir dakika sonra hepimiz yeniden silahlanmıştık ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"Video kasete ihtiyacım var," diyor Faith. "Razor Amca, nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ve bisikletlerimiz," diyor Ripper. "Onlar olmadan hiçbir yere varamayız."

"Sakalın kafanı karıştırmasına izin verme, ben Noel Baba değilim. Sizin için elimden geleni yaptım. Bisikletlerinizin anahtarları muhtemelen garajdadır, ama video kaset? Sanırım Crow'da." Razor omuz silkiyor.

"Lanet olsun. Ve lanet kapıyı açmamız gerekecek. Eğer bunu yapamazsak, sıkışıp kalırız." Buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışarak koridorda ilerliyorum.

"Sana yardım edemem evlat," diyor Razor. "Seni kodesten çıkardım. Gerisi sana kalmış. Şimdi beni bayılt."

"Ne?" Faith büyük gözlerle Razor'a bakar. "Seni bayıltmak mı?"

"Evet, ve o amcık kışkı aşk musluklarından biri değil. İyi görünmesini sağlayın." "Ama... biz sadece-"

"Ben yaparım," dedim. "Teşekkürler, ihtiyar." "Ben o kadar da-"

Suratına bir yumruk atıp onu duvara doğru savurdum. Duvara sertçe çarpıyor, sonra aşağı kayıyor, bir ışık gibi sönüyor.

"Alfa!" Faith'in nefesi kesiliyor. Yumrukları öfkeyle sıkılmıştı ve gelse kulaklarından buhar çıkaracaktı. "O bize yardım etti! Onu tanıyorum!"

"Sakin ol. Bunu o istedi. Viper'lar kayıp olduğumuzu öğrendiklerinde, bu işle bir ilgisi olmadığına inanmalarını istiyor."

"Ama ona bu kadar sert vurmak zorunda mıydın?" Diz çöküyor ve bir elini Razor'ın bileğine koyarak nabzını yokluyor. "Ya ciddi bir hasar verdiysen?"

Aman Tanrım. Kolundan tutup kendime çektim. Kalçası benimkine baskı yapıyor ve kızdığında çok seksi oluyor ama bu saçmalık için vaktimiz yok. "Faith, o kaseti alıp buradan siktir olup gitmeliyiz. Razor rolünü oynadı ve eğer yapmazsak, hepsi boşa gitmiş olacak. Hadi gidelim."

Tartışmak ister gibi görünüyor ama dudağını ısırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Peki."

"de kapayın çenenizi. Tabii Viper'ların gelip partimizi basmasını istemiyorsanız." Blade bizi geçip kapıya doğru ilerliyor. "Crow'un kaseti nerede bulabileceğine dair bir fikrim var ama yalnız gitmem daha iyi olur. Burayı biliyorum. Siz çıkış yolumuzu emniyete alın, ben de düşeni yapayım."

"Anladım," dedi Ripper ve ben aynı anda. Bu oyunu daha önce de oynamıştık. "Nefes almaya devam et."

Blade başını salladı ve ön kapıyı açtı. Hızlı bir kontrolden sonra gitmiş, karanlığın içinde kaybolmuş.

"O iyi olacak mı?" Ben kapıyı arkamızdan kapatırken Faith gecenin içine bakıyor.

"Bunu başarabilecek biri varsa, o da odur," diyor Ripper. "Bizim sahip olmadığımız yeteneklere sahip."

Kulüp binasında bir parti var. Muhtemelen Eagle-eye'ı devirmeyi kutluyorlardır. Ön tarafta bir işaret yok ama binanın arka tarafında işler çığırından çıkmış gibi görünüyor. O şerefsizler o tarafta kaldığı sürece bir şansımız var. Partinin sesinin kendi gürültümüzü örtmesine izin vererek, yanından geçip gidiyoruz.

Pit Viper garajı kulüp binasından ayrı büyük bir bina. Bu gece hava sıcak ve içeri esinti girsin diye ana garaj kapısını açık bırakmışlar. Geç oldu ama ışıklar yanıyor ve içeride gölgeler dolaşıyor. Metal bir şey beton zemine çarpıyor ve biri gülüyor. Motosikletlerimizi buradan çıkarmak için onlarla anlaşmamız gerekecek.

El işaretleriyle Ripper'a yön veriyorum, onu garajın bir tarafına gönderiyorum, ben de diğer tarafa geçiyorum. O kadar çok bisiklet, lastik yığını, alet, parça ve diğer şeylerle dolu raflar var ki, bolca siper var.

Faith takip etmeye başlayınca onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Tatlım, geride kal ve saklan, tamam mı? Biz hallederiz."

"Ama-"

"Hayır. Burada

kal." "Yapabilirim-

"

"Şşş."

"Tamam!" diye tıslıyor, o kadar yüksek sesle ki bir an içeridekilerin onu duyabileceğinden endişeleniyorum. Duymadıklarından emin olana kadar hepimiz donup kalıyoruz.

Faith'i başımla onaylıyorum, bunun onu yerinde kalması için cesaretlendirmesini ve fazla heveslenip başımızı belaya sokmamasını umuyorum. Korkmadığı ve bunalmadığı zamanlarda cesur oluyor.

Ripper ve ben kendi duvarlarımız boyunca ilerliyor, alçak bir biniciyi soyan üç adama yaklaşıyoruz. Neyse ki bizimkilerden biri değil. Parçalamak için hurdaya çıkarmaya karar vermiş olsalardı çok kızardım. Ama hayır, işte oradalar, sıraya dizilmişler. Bebeğimi tekrar görmek kalbimi yumuşattı. Bu sık kafalıları teşekkür etmiyorum. Anahtarlarımızın arkalarındaki tezgâhta olduğuna bahse girerim. Odanın öbür ucundaki Ripper'a tekrar işaret ediyorum, o da hain bir sırıtişla başını sallıyor. Bu piçleri dışarı çıkaracağız ve bu hem hızlı hem de sessiz olmalı.

Bazen en aptalca şeyler bile işe yarar. Onları Ripper'la aramıza aldıktan sonra ayağa kalkıyorum. "Hey, benim için yakıt filtren var mı?"

Üçünden en yakını bana doğru bakmıyor bile, onun yerine dikkati raflardan birine gidiyor, muhtemelen lanet olası yakıt filtremi arıyor.

Diğer ikisinden biri kafasını kaldırır. "Hey, ne oluyor-"

Ripper üzerine çullanıp adamı çekerek kafasını direğe çarptırırken eliyle ağzını kapatmadan önce ancak bu kadar ilerleyebildi.

Öne doğru sıçrayıp filtreyi arayan adama arkadan atlıyorum, kolumu boğazına doluyorum ve herifi yerden kaldırıyorum. Bağırmaya çalışıyor ama hava almasına izin vermiyorum. Sadece birkaç öksürük ve hırıltı çıkıyor.

"İyi geceler amına koyayım," diye tıslıyorum, herif kollarımda gevşeyene kadar daha az debeleniyor. Onu bıraktığımda hareket etmiyordu. Faith kafasının arkasına bir levye indirdiği sırada üçüncü adam için hazır bir şekilde dönüyorum. Homurdanarak yere düştü ve bir daha kalkmadı.

Bir şey söylemem için bana meydan okurcasına bakıyor. "Geride kalmayacağım."

"Tamam, her neyse. Biz bisikletleri garaj kapısına götürürken sen de anahtarlar için tezgahı kontrol et."

". " Ona doğru zıplıyor.

Ripper başını kaşıyor. "Burada bir sürü motosiklet var. Şurada da bir yakıt deposu var."

"Sence bu konuda bir şeyler yapabilir miyiz?"

"Bu şerefsizler Faith'in evini yaktılar. Küçük bir yangında şiirsel bir adalet var." Büyük bir hayali varmış gibi eliyle işaret ediyor. "Bunu ayarlamam için bana birkaç dakika ver."

Faith yanımızda belirdi, elinde üç anahtar vardı. "Yap ." Onun çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Bu iki kelimedeki sessiz öfke normalde sadece Blade'in yapabileceği gibi tüylerimi ürpertiyor. Yine de kızacak çok şeyi var.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Sadece kapı kaldı o zaman."

"Otomatikler," diyor Faith. "Nöbetçi kulübesinde bir düğme var."

Ripper sırtıyor. "Bina yükseldiğinde, koşarak gelmemeleri mümkün değil."

"Ben ," diyor Faith.

"sıkımsınız siz. Seni korumak için buradayız. Sana izin vermeyeceğim-"

"Ben burada büyüdüm," diye tıslıyor. "Nereye saklanacağımı ve düğmenin nerede olduğunu biliyorum. Ateşi yak ve motorları hazırla. Muhafızların dikkatini dağıtın ve ben de düğmeye basayım. Sonra aşağı indiğinizde motorbirine atlayacağım."

"Seni durup kim patron yaptı lan?" "Mantıklı," diyor Ripper.

"Sadece Blade'e ihtiyacımız var."

"Ben buradayım." Blade'in sesi o kadar yakın ve beklenmedikti ki üçümüz de yerimizden sıçradık.

"Lanet olsun. Yapma şunu."

Yüzünde kendinden memnun bir sırıtışın izleri var. Faith'in sırt çantasını tutuyor. "Onlar cesetleri bulmadan önce buradan siktir olup gidelim."

Yüzü kızarıyor. "Cesetler mi?"

"Şimdi olmaz. Gidip yerinizi alın ama Blade'i de yanınıza alın." Ben Ripper'ın garajı patlatmasına yardım ederken onlara gitmelerini işaret ediyorum.

"Bisiklete binmesi gerekiyor," diyor. "Ben hallederim." "Orospu

çocuğu." Ama ona salladım. Kaybedecek zamanımız yok.

Arma birlikte hızla ilerliyor. Karanlıkta Faith'in yerinde olup olmadığını anlamak imkansız ama yeterince zamanı vardı.

Ripper sırıtıyor. "Bu sikiği patlatma zamanı. Ben fitili ateşler ateşlemez motorları sürmeye başlayın. Ben hemen arkanızda olacağım."

Bu işe yarasa iyi olur. Faith'ten bir iz var mı diye bakıyorum ama iyi saklanmış. En azından gardiyanlar tepki vermedi.

Fünye yanmaya başladığında arkamdan bir tıslama sesi geliyor ve sonra motosikletleri kapıya doğru sürüyoruz, gölgelere yapışıyoruz ve fark edilmeden garajdan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyoruz.

Başarısız oluruz.

"Hey! Nereye gidiyorsun lan bunlarla?" diye bağırıyor gardiyanlardan biri. Hangimize baktığını bilmiyorum ama şimdiden demir çekmeye başladı. "Ben gelmeden ışığa gel-"

Blade'in göğsüne sapladığı bıçaklardan biri onu susturur. Ve sonra garaj patlar.

Vay . Garajın çatısı bir alev topuyla havaya uçup metal kirişleri ve sac parçalarını her yöne savurduğunda, bunu beklerken bile sıçıyorum. Patlama şimşek gibi çakıyor ve ardından avluda gök gürültüsü gibi gumbürdüyor. Kalan muhafız çılglık atar, ama bir silah sesi ile kesilir. Muhafız geriye, nöbetçi kulübesinin yanındaki çalılara doğru fırlar ve hareketsiz yatar. Ripper namlusundan çıkan dumanı üfler.

Artık gizlenmenin bir anlamı yok.

Faith alırların arasından fırlar, hayalet gibi solgundur ve belli ki cesetlere bakmamaya alışmaktadırdır. Nöbetçi kulübesinde bir süre kaldıktan sonra, tam bir motor gürlemeye ve kapılar gıcırdamaya başlarken dışarı çıkıyor.

"Bin hadi," diye çıkışıyorum ve ilk kez beni dinliyor. Hiç vakit kaybetmeden kendini sırtıma atıyor ve sıcak küçük bedenini sırtıma yaslıyor. "Sakın bırakma!"

Bir silah sesi duyuyorum ve tam gaz verdiğimde bir mermi ıslık alarak geçiyor. Motosikletim kapıdan rodeo paraşütünden çıkmış bir boğa gibi fırlıyor ve sonra yola ıkıyoruz.

İkinci bir patlama . Bunun Rip-per'ın kurgusunun bir parçası mı olduğu yoksa orada patlatılacak daha fazla şey mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak Blade bizi dışarı çıkarmak için liderliğı ele geçirirken duman ve şarapnel bize koruma sağlıyor.

. Başardık koyayım.

İNANÇ

UYANDIĞIMDA YİNE BİR KOL BENİ SARMIŞTI. BİR GÜN ÖNCE

Kan, mermi ve ateş bulanıklığı. Ve Pit Viper'lar. İstemsiz titrememle kolum gerildi.

Dün geceki kaçıştan sonra Blade'i bir saat kadar ıssız bir yerde takip ettik ve sonunda bizi bir kulübeye götürdü. Eski bir bağlantıya ya da başka bir şeye benziyor ama ormanda, elektriği var ve kimse bizi burada bulamaz. Dışarıda duyduğum tek şey kuş sesleri ve bir günden beri ilk defa hayatım için korkmuyorum.

Yine .

Sırtıma yaslanan sert bir göğüs ve sırtıma yaslanan kalın kalçalarla sarılmaya kesinlikle alışabilirdim. Kolun tişörtümün altına girdiğini ve elin çıplak göğsümü örttüğünü fark etmem bir an alıyor.

Kim o? Çok yorgundum ama dün gece benimle yatağa girenin Alfa olduğuna eminim. Bunun o olduğunu sanmıyorum. Tanrım, şimdiden hangi motorcunun yatağında olduğunu bilemez hale geldim. Hayatım ne hale geliyor?

Ama güvendeyim ve korunuyorum. Daha kötüsü de olabilirdi.

Güneş ışığı tozla kaplı pencereleri keserek zemini aydınlatıyor. Odun dumanı kokusu her yüzeye sinmiş. Sanırım şafak vakti geçti, ama belki de çok değil. Dışarıda tek gördüğüm gölge-

Kim bilir? Dün gece hepimiz çok yorgunduk, sabah olabilir, öğleden sonra olabilir, iki gün sonra olabilir.

Arkamdaki her kimse yarı ama Alfa kadar iri yarı değil, o yüzden Ripper olmalı. Blade burada benimle kucaklaşacak değil ya. Hayal bile edemiyorum.

Bir parçam tekrar uyuklamak, k cımı beni kucaklayan sert bedene yaslamak ve hayatlarımız için ka mıyormuşuz da bir kabin tatilindeymişiz gibi davranmak istiyor ama beynimdeki uğultulu endişe buna izin vermiyor. Babama ulaşmak için beni bir araç olarak kullanmaya karar vermiş vahşi bir motosiklet kulübü var. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım unutamıyorum ve yeniden  ye olmak uykuya dönmemi zorlaştırıyor, en azından artık tamamen bitkin olmadığım için.

Yumuşak, uykulu nefes saçlarımı karıştırıyor ve bana sadece bir motorcuya aşık olmadığımı hatırlatıyor. İki kişiyle takıldım! Alpha beni boşalttı, sonra da Ripper'la  p şt k! Nicky aramasaydı o sabah kim bilir neler olurdu? Ripper şimdi uyanırsa, odadaki diğer adamlarla bir şey yapar mı? Daha  nce Alpha'yla paylaştığını söylemişti ama Blade buradayken, muhtemelen...

Hayır, bunu düşünemem. Elini g mleğimden nazikçe çekip çıkarıyorum, sonra yataktan yuvarlanıp arkamdaki şilteye yerleştiriyorum. şimdiden bana sarılmasını özlüyorum.

" sende."

Gıcırđıyor ve sese doğru dönüyorum, beklenmedik ses karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Blade koridordaki bir sandalyede , köşedeki kitaplıktan aldığı yıpranmış bir ciltsiz kitaptan bana bakıyor.

Bir kaşını kaldırıyor. "Benim de burada olduğumu unuttun mu?" "Hayır! Sadece beni korkuttun. Kimsenin uyanık olduğunu düşünmemiştim."

"Nöbet tutuyoruz," diyor aptalmışım gibi. "G venliğimiz birbirimize bağlı. Bazılarının aksine, tamamen hazırlıksız olma lüksüne sahip değiliz."

"Ben-" Sonra burada sadece külot ve ti  rtle durdu umu hatırlıyorum.

Derin mavi gözleri vücudumda bir a a ı bir yukarı geziniyor. "İyi görünüyor ama bu şekilde ata binersen    rs n."

"Oh, kapa  eneni. Ben motorcu bir piliç değilim. Bir kitapçı i letiyorum." İ   ama ırımı değiştirmek için çantamı karı tırırken ona burnumu kırı tırıyorum. "Beni sadece babam sana emir verdiği için  nemsedi ine inanmaya devam etmemi istiyorsan arkamı dönmek isteyebilirsin."

"Ben sadık biriyim, k r değilim," diye homurdanıyor ama burnunu tekrar kitaba . "Sadece aletimle yönlendirilmesi o kadar kolay değilim."

Üzerimi de i tirirken gözlerimi ondan ayırmıyorum, tam da en savunmasız anımda ba ını kaldırmamasını bekliyorum ama i im bitene kadar bakışlarını aşağıda tutuyor. "Ve arkadaşlarının öyle olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi bakabilirsin."

Bakıyor ve bana attığı bakış, onun için için yanan bakı larının Alfa ve Rip- per'inkiler kadar ateşli olduğunu nasıl fark etmedi imi merak etmeme neden oluyor. "Sadece daha iyi biliyorum. Buna tecrübe diyelim."

Midem o kadar gürlüyor ki ka ını kaldırıyor. "Kaçak olmak berbat bir şey. Daha fazla yiyecek almalıydık."

Aya ıyla çantasını işaret ediyor. "İçinde birkaç muz ve biraz enerji barı var. Keyfine bak."

Atı tırmalık sayılmaz ama paylaşmak zorundayız, bu yüzden sadece bir tane ba- nanas ve bir çikolata parçacıklı enerji barı alıyorum. "Hazırsın."

"Uzun süre yalnız kaldım."

"Uzun zamandır Eagles'ta olduğunu sanıyordum. Kaç ya ındasın?" Karşısındaki sandalyeye yerleşip muzı soyuyorum. Ucunu a zıma g t rd   mde gözleri yüzüme kaydı. Ona ters ters bakarak ucunu di lerimle koparıyorum. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, belki de ilk kez görüyorum. Bu onun sert yüz hatlarını biraz yumu atıyor. Gülümsemek ona yakı ıyor.

"Yirmi sekiz," diyor omuz silkerek. "Sadece altı yıldır babanla birlikteyim."

"Ondan önce ne yapıyordun?"

"Diğer boklar." Dikkatini tekrar kitaba verir.

Yeterince adil. Ben de ona hayat hikâyemi anlatacak değilim. Diğerleri kadar yapacak bir şeyler bulmak için odaya bakıyorum. Köşede, altında büyük bir yuva olan, genişliği kadar derinliği de o eski televizyonlardan biri duruyor. Bekle. "Blade, bu televizyon çalışıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama altındaki yuva bir kasetçalar, değil mi?" Şimdi yukarı bakıyor. "Evet, öyle."

Video kaset. Her şeyi o başlattı. Babam onu istiyor, Pit Viper'lar onu istiyor ve şimdi bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu görmek için bir şansım var. Çantama dalıyorum, Ollie'yi kenara itiyorum ve kaseti çıkarıyorum.

"İnanç." Blade'in sesi uyarıcı bir tonda. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ona doğru dönüyorum. "İçinde ne olduğunu biliyorsun." Bu bir soru değil. Bunun bir gizem olduğunu sanıyordum ama o başından beri biliyordu, değil mi?

"Hayır, istemiyorum-"

"Bana yalan söyleme."

İç geçirir. "Bilmiyorum ama bir düşün Faith. Bu senin ikinci sınıf resitalin olmayacak."

"Duh." Bandı tutarken sert plastik parmaklarıma batıyor. "Sence babam mı?"

Blade cevap vermiyor, bu da evet demek oluyor. Babam ne yaptı? Bu neden bu kadar önemli? Ve neden biri bunu bana verdi?

"Bilmek zorundayım."

Tekrar itiraz etmesini bekliyorum ama anlayışla başını sallıyor. "Seni uyarmıştım, bunu unutma."

Ön taraftaki düğmeye bastığımda ekranı bulanık bir parazit dolduruyor. Burada sinyal ya da kablo yok, bu yüzden video izlemekten başka bir şey için kullanıldığını hayal edemiyorum. Kasete bakıyorum, sonra da yuvaya. Geri dönüş yok.

Kaset makinenin içinde kaybolur ve mekanik bir şey başlar. Sanki çiğniyormuş gibi ses çıkarıyor. Düzgün çalışıyor mu? Ben burada beklerken kaseti öğütüyor mu? Ama sonunda ekranda grenli bir görüntü beliriyor. Görmek için yaklaşıyorum.

Benzin istasyonunun güvenlik kamerasına benziyor, video pompaların üstünden çekilmiş. Hiçbir şey olmuyor, en azından benim anlayabildiğim kadarıyla. Gece vakti ama pompalar iyi aydınlatılmış. Arka planda bir şey olabilir mi?

Hiçbir şey.

Nasıl hızlandıracağımı bulana kadar kontrollerle oynuyorum. Gri, yapışkan çizgiler görüntüyü bulanıklaştırıyor, ama nihayet iki motosiklet görüntüye girdiğinde onu normal hıza geri yavaşlatacak kadar iyi görebiliyorum.

Tanımlanamayan sürücüler iner ve benzin pompalamaya başlar. Bir süre sonra, iki motosiklet daha yanaşır. Grenli kalitede bile biri hemen göze çarpıyor. On yaş kadar genç görünüyor ama bu kesinlikle babam.

Ses yok, ama yine de daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi daha yakına eğiliyorum. Anlayabildiğim kadarıyla hepsi Pit Viper arması takıyor gibi görünüyor.

Tartışıyorlar, bu çok açık. Babam çok öfkeli. Öfkeli olduğunu biliyorum ama bana hiç yönelmemişti, yani bu daha önce hiç görmediğim bir şey. Birlikte bindiği adam onu tutuyor, sanki olayların her an fiziksel bir hal almasını bekliyormuş gibi. O Razor mı?

"İnanç-" diye başlar Blade.

Ona salladım. "Görmem gerek."

İlk motorculardan biri bağırıyor. Keşke ne duyabilseydim. Sonra aniden saldırıyor. Babamın yanındaki adam atlıyor.

Ama babam kendini kavgaya atar, motorcuyu kolundan yakalar ve momentumunu ona karşı kullanır. Babam adamın yüzünü benzin pompasına çarptı. Ahh. Etin çıtırtısını duymasam bile, bunu hayal edebiliyorum.

Diğer motorcu bir silah çekiyor, ama babamın arkadaşı silahı elinden alıyor ve sonra yere düşüp yuvarlanıyorlar ve yumruklaşıyorlar.

Babam adamı pompadan uzaklaştırır ve tekrar pompaya çarpar. Bu sefer adam yere yığılır ve hareketsiz kalır. Çok geçmeden her iki motorcu da benzin pompasına dayanmış, güçlkle hareket etmektedir.

Kulüp adaleti. Hoşuma gitmiyor ama yine de bu kasetin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Böyle dayaklar olur. Kulübün yakınında yaşamayalı o kadar uzun zaman oldu ki bunu unutmuş değilim.

Ama sonra babam bir silah çıkardı. Olamaz.

Yere yığılmış adamlardan en yakın olanının botlarına tekme atarak dikkatini çeker. Motorcu titreyerek başını kaldırır. Bu adamların bilinci zar zor yerinde. Neden silah doğrultuyor? Artık karşılık vermiyorlar. Babamın arkadaşı tedirgin görünüyor, ağzı hızla hareket ediyor. Keşke ne dediklerini duyabilseydim.

Babam bir şey söylüyor ve sonra her şey kaosa dönüyor.

Silahın patladığını duymasam bile namludan çıkan ışıkla sırıyorum. Motorculardan birinin kafası, kaldırırma düz bir şekilde düşmeden önce bir kan yağmuru içinde geriye doğru fırlıyor. Bir parlama daha ve diğer adam onun üstüne düşüyor.

Bu sadece bir ders değildi. Babam onları idam etti.

İNANÇ

"İNANÇ." BLADE'IN SESİ TEMKİNLİ VE BİRAZ DA UYARICI. SANKI kaçabileceğimi düşünüyor. Haksız da sayılmaz.

Video kesiliyor, ekranda sadece parazit kalıyor ama ben bakmaya devam ediyorum, mantıklı bir açıklama bekliyorum. Bunu neyin daha iyi yapabileceğini bilmiyorum ama umut etmeye devam ediyorum.

Babam... şey, hiçbir zaman iyi bir adam olmadı. Bunu biliyorum. Sert, cesur, önem verdiği şeyleri savunmaktan çekinmeyen biri, tabii ki, ama düpedüz bir katil mi? Bunu hiç düşünmemiştim.

"İnanç..."

"Bunu biliyor muydun?" Blade'e döndüm. "Kasette ne olduğunu biliyor muydun?"

"Sikeyim hayır."

"Ama beni uyarmıştın. Şüphelenmiştin. Babamın bunu yaptığını biliyor muydun? Bunu sık sık yapar mı? Bu nefsi müdafaa değildi. O adamlar yerdeydi. Babam onları öldürmek için oradaydı." Sesim her kelimede daha da sertleşiyor ve yükseliyor.

Blade ayağa kalkarak üzerimde yükseldi. "Kasette ne olduğunu bilmiyordum ama pamuk şekerler ve oyuncak ayılar olmadığını biliyordum. O temiz değil. Hiçbirimiz temiz değiliz. Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Bir bok bilmiyorsun."

"O adamları babam öldürdü."

"Ve nedenini bilmiyorsun. Belki de gerekliydi. Bazı zamanlar böyle şeyler olur." Blade'in ifadesi tamamen kapandı. "Ripper ve Alpha mı? İnsanları vurduklarını gördün ama yine de sana dokunmalarına izin verdin. İkiyüzlü."

Geri çekiliyorum. "O farklıydı. Bu nefsi müdafaa değildi. O adamlar dövülmüştü. Düşmüşlerdi. Onları infaz etti ve görünüşe bakılırsa, başlangıçta orada bulunmasının nedeni de buydu."

"Muhtemelen bunu hak etmişlerdir," diye homurdanıyor Blade. "Bugünlerde onunla pek konuşmuyorsun ama onunla birlikte büyüdün. Bunu bir düşünsene. O senin bahsettiğin türden psikopat mı? Onu bundan daha iyi tanıyorsun."

"Öyle mi?" Gerçek derinden hissediliyor. "Öyle sanıyordum ama birlikte yaşadığımız zamanlarda çocuktum. Nasıl değiştiğini nereden bilebilirim ki? Belki de şimdi yaptığı şey budur."

"Bu lanet bir *video kaset*. Bunun ne kadar eski olduğunu kim bilebilir? Bildiğim kadarıyla sen doğmadan öncesine ait olabilir. Tanrım, düşün." Blade'in gözleri parlıyor. Çenesi gergin ve kapana kısılmış bir aslan gibi volta atıyor.

"Düşünüyorum. Belki de ilk kez düşünüyorum. O zamanlar göremediğim çok şey varmış. Hepinizin katil olduğunu kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Göğsüm ağrıyor. Ağzımdan çıkanlara ben bile inanmıyorum ama tüylerim diken diken oldu.

Az önce babamın iki kişiyi öldürmesini izledim. Babamın.

Blade'in yüzü kilitleniyor. Mavi gözleri dipsiz, rüzgârsız okyanuslar gibi dümdüz. Huzurlu ama ölümcül. Ağzının düz çizgisi dar ve sıkı. Onu en son böyle gördüğümde, bıçaklarını benim için gelen adamların göğsüne gömdüğü zamandı.

"Havaya ihtiyacım var," diyor mezar kadar soğuk bir sesle. Ripper'ın yatağını tekmeliyor. ". " İki adım sonra kapı arkasından çarpılmıştı.

Neden bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu anlamıyor? Ya... Ya babam o adamları öldürdüğü için annem ve ben saldırıya uğradıysak? Başından beri onun suçu muydu?

"Ne oluyor lan?" diye soruyor arkamdan uyku sersemi bir ses. Ripper bir dirseğinin üzerinde, battaniye aşağı kaymış, geniş, mürekkepli göğsünü ortaya çıkarıyor. "Nereye gidiyor bu?"

Alfa yuvarlanıyor. Çelik gibi gözleri, sütyenimin hâlâ köşedeki sandalyede kurumakta olduğunu hatırlatacak şekilde üzerimde geziniyor. "İyi misin?" Sesi uykudan dolayı sert ve derinden geliyor.

"Hayır." Titriyorum, içimdeki öfke tükeniyor ve kendimi tükenmiş hissediyorum. Çaresiz. Soğuk. "Kasette ne olduğunu gördüm ve artık kulüp binasına gitmek istediğimden emin değilim."

"En güvende olacağın yer orası." Alfa doğruluyor, battaniyesi hiçbir şey giymediğinden emin olmamı sağlayacak kadar aşağıya iniyor. "Seni oraya götürüyoruz."

Başımı sallıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Onlar benim gördüklerimi görmediler. "Yapamam. Henüz yapamam. Beni bu konuda konuşturmayın."

"Buraya gel." Bu Ripper. Oturuyor ve kollarını içine girmem için açmış. "Gel."

Sadece bir an tereddüt ediyorum. Bu sabah beni saran kollarını hâlâ hissedebiliyorum ve bunu geri istiyorum. O sıcaklığı, o rahatlığı, o sonsuz mutluluğu. Beni kucağına çekiyor ve yatağa uzanmadan önce yüzümü göğsüne bastırıyor, beni de yanına alıyor. Sonra başımın üstünü öpüyor. Alfa'nın bize katılabilmesi için duvara yaslanıp yer açıyor. Arkamdan tırmanırken şilte batıyor.

Etrafım sarıldı.

Ripper sert parmaklarını yan tarafımda gezdirip gömleğimin altından geçirirken, Alfa elini kalçama koyuyor.

Benden yumuşak bir hıçkırık kaçıyor ve sonra kollarımı Ripper'a doluyorum, onun sıcaklığında bir bebek gibi ağlıyorum. O ve Alfa beni okşamayı, rahatlatmayı, parmaklarını saçlarımda gezdirmeyi hiç bırakmıyorlar. Rahatlık sunuyorlar ama başka bir şey de sunuyorlar. Karşı koymam gereken ama gerçekten istemediğim bir şey. Belki akıllıca değil ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, en azından bir süreliğine.

Ripper'ın eli koltuk altımın hemen altında duruyor, başparmağı göğsümün kenarından . Dokunuşu, cevaplamam sadece kısa bir saniye süren bir soru soruyor. Her birinin üzerine bir elimi koyuyorum. "Bana unuttur."

İNANÇ

RIPPER MEME UCUMU PARMAKLARININ ARASINA ALDI, ONUNLA OYNADI-

Ta ki onun deneyimli dokunuşuyla sertleşene kadar. Alfa kotumu kalçalarımın üzerinden geçiriyor, ben de ona yardım etmek için kaldırıyorum. Beni kendine doğru çektiğinde, uzunluğu kıcıma baskı yapıyor. Sanırım hiçbir şey giymediği konusunda haklıydım. Sadece külotumun ince malzemesi bizi ayırıyor ve ne kadar sert olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Kalçasını kavriyorum. "Bunun anlamı olması gerekmiyor, değil mi?"

Eğilip kulağıma kısık bir sesle fısıldıyor: "Eğer kendine söylemen gereken buysa, tatlım."

Belki de buna vereceğim iğneleyici bir cevabım olmaması daha iyi, çünkü Ripper dudaklarını dudaklarıma bastırabilmek için başımı yukarı doğru iterek sözümü kesiyor. Hatırladığım kadar sarhoş ediciydiler.

Bu arada, Alfa külotumu indirmeye çalışıyor ve bir anda gittiler, beni sadece bir tişörtle bıraktılar, ki bu da hiçbir şey olmayabilirdi.

Alpha'nın arayıcı parmakları karnımda ve bacaklarıımın arasında kayarken, ben de Ripper'ın boxer külotuyla uğraşmaya başlıyorum. Kalın siki çoktan bel bandını zorluyor ve çeker çekmez dışarı fırlıyor. O külotu tamamen çıkarmak için aşağı uzanırken ben de elimi aletin etrafına doluyorum.

Düşüncelerim dönüp duruyor ama bedenimin tek bir amacı var. Genelde bu kadar ileri gitmem, ama aramızdaki bu şey

tanıştığımız gün. Ne zaman yakın olsalar kalbim daha hızlı atıyor ve belki de bu sadece bir zaman meselesiydi. Bu adamlar bana ne yapıyor?

"Bekle. Ya Blade geri gelirse?" Az önce yaptığımız konuşmadan sonra, beni bu şekilde görmesini istediğimden emin değilim.

"Onun katılmasını mı istiyorsun?" diye homurdanıyor Alfa, neredeyse umutlu bir sesle.

"Ne? artık! Benden hoşlandığından bile emin değilim. Özellikle de az önce onu kızdırdıktan sonra." Kasete verdiğim tepkiyi çok kişisel algıladı. Sanırım babamı yargılayarak benim de onu yargıladığımı düşünüyor, nedenini bilmesem de. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bilmek de istemiyorum.

Ripper güler. "Senden hoşlanmak *istemiyor*, ama gözleriyle kışını nasıl takip ettiğini görmediysen, dikkat etmemişsin demektir."

"Şu anda bunu düşünemem," diye mırıldanıyorum Ripper'ın dudaklarına karşı, elimi şaftından aşağı kaydırırken. Parmaklarımı kökten kaygan uca kadar onun çevresinde dolaştıramıyorum. "Sığacak mısın bilmiyorum."

"Nazik olacağım," diye mırıldanıyor, sesi kendinden çok memnun geliyor.

"İkimiz de yapacağız," diye fısıldıyor Alfa. Aleti sırtımın küçük sürtünüyor, çelik gibi sert. "Bunu senin için çok iyi hale getireceğiz."

"O zaman nazik değil." Başımı sallıyorum, Ripper'dan konuşacak kadar uzaklaşıyorum, "Bana düşünecek zaman verme. Beni almak istediğin gibi al."

Ripper gülüyor, göğsünde kaba bir gümbürtü. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"İhtiyacım olan şey bu." Beni tekrar gerçek dünyaya bağlayacak bir şey. Beni koruyan motorcuların iyiliğin tarafında olduğu ve babamın soğukkanlı bir katil olmadığı bir dünya. "Beni anlamsızca becer."

Alfa uzanıp çenemi kavırıyor ve boğazım ortaya çıkana kadar beni geri çekiyor. Avuç içi aşağı kayarak savunmasız derimi örtüyor.

"Eğer istediğin buysa," diye homurdanıyor ve eğilip beni dudaklarımdan öpüyor.

Alfa ağzımı sahiplenirken, Ripper göğüslerimi yalıyor ve kemiriyor. Dişlerinin arasında bir meme ucunu yakalıyor ve hafifçe çekiştirerek Alfa'nın ağzının içinde nefes nefese kalmama neden oluyor. Tıpkı rüyamdaki gibi. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, aralarında bir şey hissetmek için can atıyorum.

Islak rüyamın kehanet olacağını kim düşünebilirdi ki?

Ripper'ın sikini okşamak için yeterince odaklanmaya çalışıyorum, iki elimi de sikinin etrafına sarıyorum. Bana karşı inliyor, nefesi tenimin üzerinde sıcak. " böyle bebeğim, okşa onu. Seni becermeden önce beni kayganlaştır." Sesindeki ihtiyaç beni ürpertiyor.

Dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor, ıslandığında soğuk bir hava püskürterek alay ediyor ve beni nefessiz bırakıyor. Aynı anda Alpha ağzımı yağmalıyor, boştaki elini altıma kaydırıp Ripper'ın emmediği göğsümü avuçlarken dili de keşfediyor. Bir meme ucunu parmaklarının arasına alıp çekiştiriyor, tıpkı Ripper'ın diğerine dişleriyle aynı şeyi yapıp beni inlettiği gibi. Aleti ellerimde seğiriyor.

Seks sırasında hiç bu kadar bunalmış hissetmemiştim. Tamamen deneyimsiz değilim, ama bu iki vahşinin arasında sıkışıp kaldım, sanki daha önce yaptığım hiçbir şey buna uygun değil. Sert, güçlü vücutlarıyla çifte ilgi, her şeyi yepyeni bir seviyeye taşıyor. Sanki onların oyuncağıymışım gibi beni kontrol ediyorlar. İstedğim tam olarak buydu, ama böyle olacağını hiç hayal etmemiştim.

Parmakları boğazımın kenarlarında sıkışırken Alfa'ya karşı inliyorum. Artık elini sadece oraya koymuyor, aktif bir şekilde kavıyor, kalbimin daha hızlı atmasına neden olacak kadar sıkıca bastırıyor. Bu eller bir motorcunun, büyük ihtimalle de bir katilin elleri. Zerre kadar çaba sarf etmeden bu ellerle beni öldürebilir ama yapmayacak. Tüm nedenlere rağmen ona güveniyorum. Bu ikisi beni çoktan korudu, rahatlattı, güvende tuttu... şimdi de beni kendisininmişim gibi sahipleniyor.

Onların.

Meme ucumda son bir soğuk nefesle Ripper aşağıya doğru öpücükler gönderiyor. Sonra ısırtıyor, belimin yumuşak etine ani bir kısırtma-

ly, beni zıpllatıyor. Acıtmıyor, gerçekten değil, ama adrenalininin akmasını sağlıyor, sanki zaten akmıyormuş gibi. Sonra yine öpüşmeler. Her hareketlerini beklerken aralarında titriyorum.

Ripper'ın siki aşağı doğru hareket ederken elimden kayıyor. Onu bırakıp arkama uzanıyorum ve Alfa'ninkini arıyorum. Uzunluğunun sırtıma baskı yapma şekli, onu bulmamı kolaylaştırıyor. Çelik gibi sert ve geri kalanı kadar büyük, sıcak şaftı ellerimi dolduruyor, tıpkı hatırladığım kadar iyi.

Dilini göbek deliğime daldırırken Ripper için bacaklarımı ayırıyorum. Nereye gittiği belli ve ben de onun için hazırım. Hevesime gülüyor. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Göğsüm . "Hâlâ hissedebiliyorum," diye fısıldıyorum. "Durdur şunu."

Alfa'nın tutuşu hem boğazımda hem de göğsümde sıkılaşıyor. "Hissetmeyi bırakmanı sağlamayacağız. O kadar çok hissetmeni sağlayacağız ki başka hiçbir şey hissedemeyeceksin."

Sözüyle ya da tehdidiyle nefesim kesiliyor.

Ripper yataktan kayıyor, böylece yatağın sonunda kalçalarımın arasında diz çökebiliyor. Dili tam klitorisimin üzerinde dolaşıyor. Kendimi Alfa'ya doğru bastırırken sırtımın kamburlaşmasına engel olamıyorum. Ripper bir kalçamı sıkıca kavrayıp geriye doğru bastırıyor, sonra kolunu kullanarak diğer tarafa da aynısını yapıyor. "Kahretsin, iyi görünüyorsun."

"Ne? Ama-" Dilini içime gömüp küçük bir horoz gibi derinlere kaydırmadan, sonra kıvrımlarımdan yukarı, üstteki hassas çıkıntıya doğru sürüklemeyen önce söyleyebildiğim tek şey bu. Ucu etrafında döndürüyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve tırnaklarımın Alfa'ya öyle sert batmasına neden olan bir tür sihir yapıyor ki kulağıma doğru inliyor.

"Muhteşem amına koyayım," diye fısıldıyor Ripper, nefesi hassas kıvrımlarımda geziniyor, sonra tekrar içeri dalıyor.

Bu pozisyonda bu iyiliğe karşılık veremem ama yataktaki tek sert alet o değil. Gözlerimi Alfa'nın buz gibi grilerine bakacak kadar açıp dudaklarımı yalıyorum. "Seni tatmak istiyorum."

"Siktir," diye homurdanıyor ve arkamdan çekiliyor. Bu, sikini ulaşamayacağı bir yere koyuyor, ben de onun yerine parmaklarımı Ripper'ın saçlarına gömüyorum ve uzaklaşmadığından emin oluyorum. Kıkırdıyor ve sanki aklındaki son şeyin bu olduğundan emin olmak istercesine klitorisimi ısıırıyor.

Tanrım, bu çok yanlış ama bunu bana daha önce yapmalarına izin vermeliydim.

Alfa yatağın başına geliyor. Başımı kaldırdığımda sikiinin üzerimde yükseldiğini görüyorum, uzun, sert ve damlıyor. Diz çöküyor ve beni kollarımın altından tutuyor, böylece beni başımın kenardan sarktığı yere yerleştirebiliyor. Ripper bir yalamayı bile kaçırmadan yatağın üzerine çıkıyor. Ağzımı açıyorum, Alfa'yı hevesle bekliyorum. Beni çok iyi hissettiriyorlar ve ben de aynısını onlar için yapmaya çok hevesliyim.

Ağzıma bastırıldığında ucu kaygan ve tuzlu. Dilimi pürüzsüz yüzeyinin üzerinde kaydırıyorum, onu tadıyorum ve başın kenarı boyunca kenarı keşfediyorum.

"Aynen öyle tatlım," diye inliyor. Kalçaları beni bu şekilde sikmek istiyormuş gibi esniyor ama kendini ağzımı dolduracak kadar kısa hamleler yapmaktan alıkoyuyor. Misk kokusu sarhoş edici ve üzerimde belirme şekli, tam da yalvardığım gibi, ezici. Alfa'yı tüm gücümle emerken Ripper'a yapışıyorum. İçlerinden biri göğüslerimi tutuyor ya da belki de birer tane alıyorlar -bu pozisyonda anlayamıyorum- ama onları sıkıyorlar ve ben aralarında kıvrana kadar meme uçlarımla oynuyorlar.

"Kahretsin, çok ateşlisin," diye tıslıyor Ripper otururken. İsteksizce saçlarının parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum. Şimdiden bitti mi? "Seni becermem lazım."

Oh.

Malzeme çantasından bir şey almak için eğiliyor. Bir an sonra plastik yırtılıyor. Aptalca, onu ten tene hissetmeyeceğim için ama kalınlığını girişime dayadığında umursamıyorum bile.

Çok kalın. Ucu beni açıyor ve ileri geri hareket ettiriyor. Her darbede biraz daha derine batıyor ve sadece ona yapışmama izin veriyor. Kendini içime gömmesi için çığlık atmak istiyorum ama Alfa'nın sikiinin etrafında yapabildiğim tek şey inlemek.

Kalçalarımı yukarı itiyorum ve Ripper sonuna kadar içeri kayıyor. Birlikte inliyoruz, ağzımdan çıkan titreşim onun şaftını kavrarken Alfa da bize katılıyor. Hiç bu kadar dolu olmamıştım. Ripper'ın siki beni hiç kimsenin germediği kadar geriyor ve üzerime eğilip bileklerimi yatağa sabitlerken, beni anlamsızca sikeceğine dair verdiği sözü yerine getiriyor.

İtiyor, tüm uzunluğunu santim santim içime geri bastırmadan önce kendini neredeyse tamamen dışarı çekiyor. Kalçaları benimkilere sürtünerek Alfa'nın sikini boğazımın derinliklerine itiyor. Beni aralarında sallıyorlar ve hareketleri içimdeki tüm o özel noktalara dokunuyor. Dibe vuruyor, tam klitorisime bastırıyor ve tüm vücudumun karıncalanmasına ve titremesine neden oluyor.

Ripper beni sertçe sikerken bir mantra gibi "Sik, , ," diyor.

Doruk noktam içimde kabarıyor, vücudumdaki her kası kendi başıma asla başaramadığım bir şekilde geriyor. "Çok yaklaştım," diye nefes alıyorum.

"Tanrım, etrafımda lanet bir mengene gibisin. Cennet gibi hissettiriyor, dostum."

"Siktir, bir de ağzını denemelisin," diye tıslıyor Alfa. "Mükemmel amına koyayım." Göğüslerimi okşuyor, sonra ekliyor, "Sen mükemmelsin, Faith."

"Değiştirmek mi?" Ripper'ın sesi stresli geliyor. " kaybetmeden önce."

Ripper çekilip beni umutsuzca boş bırakırken Alfa'nın etrafında inliyorum. Alfa da uzaklaşıyor ve şimdi çaresizim. *Çok* yaklaştım. "Lütfen, şimdi durma!"

Gülüyorlar.

"Merak etme tatlım. Sadece bazı şeyleri değiştiriyorum." Alfa beni yatakta yeniden düzenliyor. Kalçama vuruyor. "Dört ayak üstünde. Seni ilk gördüğüm andan beri bu seksi kalçalara tutunmayı hayal ediyordum."

İtaat edecek zamanım olmadan beni çeviriyorlar. Kalçalarımı Alfa beni dizlerimin üzerine çekti. Bir an sonra kalın siki içime giriyor ve beni açıyor. Ellerimin üzerinde yukarı itiyorum ama Ripper'ı önümde diz çökmüş ve kendi çıplak sikiyle buluyorum.

yüzümde. Öne doğru eğilip dudaklarımın arasına alıyorum. O kadar sert ki kalp atışlarını her nabzında hissedebiliyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, başımı yönlendirebilmek için parmaklarını saçlarıma gömüyor. Onu derinlere çekmeye çalışıyorum ama o beni yavaşlatıyor. "Henüz sikişmiyoruz, bebeğim."

Alfa beni bir makine gibi sikiyor. Kalçaları beni Ripper'ın içine doğru sallayacak kadar sert bir şekilde kıcıma çarptığında zevkle çığlık atıyorum. İhtiyacım olan sertlik buydu. Kendimi kaybedecek, gerçek dünyayı unutacak bir şey. Beni alıyorlar, kendilerinin yapıyorlar. Hiçbir şey hakkında düşünmeme ya da karar vermeme gerek yok.

Onlar yer değiştirirken doruk noktam azaldı, ama Alfa'nın düzenli vuruşuyla, tekrar oraya gelmem uzun sürmedi, her vuruş beni tam olarak doğru, mükemmel bir şekilde doldurdu. Kalbim küt küt atıyor ve Ripper'ın etrafında zar zor hava çekebiliyorum. Alfa her dibe vurduğunda, içimdeki sıcaklık kabarıyor, şişiyor ve patlamama dakikalar kalana kadar artıyor.

Sonunda boşaldığımda, vücudumdaki tüm kaslar kasılıyor ve vi- siyonum yüzüyor. Ripper'ın sikinin etrafında çığlık atıyorum, daha da fazlası için Alfa'ya geri bastırıyorum. Gözlerim sımsıkı kapalı, her zevk dalgasını yaşıyorum. Beni sikmeyi bırakmıyor ve ne zaman bunun çok fazla olduğunu düşünsem, bana yanıldığımı öğretiyor. Hayatımda hiç bu kadar uzun ya da bu kadar sert boşalmamıştım.

"Oh, sik beni," diye inliyor Alpha o derin sesiyle, hızla çekilirken ve sırtım kaynar döllere yıkanırken.

Olası bir dis- aster'e bu kadar yaklaşmış olmamız beni şok ediyor. Bir yanım, benden daha sorumlu olduğu için memnun olsam da, içimi mahvetmesini diliyor. Onlara korunma hakkında soru sormayı düşünmedim bile.

"Bana bak," diye emrediyor Ripper.

Gözlerimi açtığımda onu tam yüzümün önünde taş gibi sert aletini okşarken buluyorum. Tam zamanında, dudaklarımı onun etrafına kapatıyorum ve ağzımı, geldiği gibi hızla yuttuğum tuzlu lezzetle dolduruyor. Bu ezici bir şey. Sonunda durduğunda, bir titremeyle geri çekilene kadar nazıkçe emiyorum. "Siktir, çok hassas. Tanrım."

Beni bırakır bırakmaz yatağa yığılıyorum, sonra beni takip ediyorlar, her iki yanımda sıkışıyorlar. Yatak dar, bu yüzden o kadar yakınız ki, hayatımda yaşadığım en yoğun seksten sonra birlikte ağır ağır nefes alıyoruz.

"Aman Tanrım, çocuklar. Hiç-" Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Ripper parmağını alaycı bir şekilde yan tarafımda ve kalçamın üzerinde gezdiriyor. "Siktir, sen bambaşka bir şeysin. Yeterince iyi miydi, yoksa başka bir tur için kalkmamız mı gerekiyor?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Yapabilir misin?"

Alfa kolunu belime doladığında bir kahkaha atıyor. Yumuşak bile olsa, sikişinin ne kadar kalın olduğunu kıkımda hissedebiliyorum. "Bunun için biraz uğraşman gerekebilir ama senin için? Bence bunu ."

Başımı salladım. "Hayır, henüz değil. Bu... Bu inanılmazdı." "Daha iyi hissediyor musun?"

Doğru ya. İşte bu. Bunu düşünmem gerek. "Evet, aslında biliyorum. Hâlâ berbat durumda ve ben... Bilmiyorum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum ama şimdilik? Sadece sarıl bana. Lütfen?"

"Tabii ki bebeğim." Ripper bana doğru bastırıyor, başımın üstünü öpüyor. "Eninde sonunda anlayacağını biliyordum."

"Beklemeye değer," diye ekliyor Alfa, enseme öperek.

"Evet," diye fısıldıyorum ona doğru kıpırdanırken. Daha önce söylediklerine rağmen, biraz sertleştiğini hissettiğime yemin edebilirim. "Evet, belki de öyleydi."

Kapı çarparak açılınca sıçradım, ama Ripper ve Al-pha arasında neredeyse tamamen gizlendim ve onlar da endişeli görünmüyorlar.

"Sizi lanet olası pislikler," diyor Blade, hayal kırıklığıyla dolu boğuk sesiyle.

İNANÇ

PIT VIPER'IN BAŞ KARAKOLUNUN UĞURSUZ SAHIP DEĞİL-

ters, ama Screaming Eagles yerleşkesinin bir MC kulüp evinden başka bir şey olduğunu düşünmek mümkün değil. Alpha bir kolunu kaldırıyor ve birisi ön kapıyı açarak chop- pers, cruiser, tur bisikletleri ve diğer her türlü araçla dolu bir avluyu ortaya çıkarıyor.

Gecenin bu saatinde bile dövmeli, gömleksiz adamların motosikletleri üzerinde çalıştığı devasa bir açık garaj ve kulüp binasının arkasındaki alanı dolduran bir dizi bina var. Ana bina dönüştürülmüş bir depo, ön tarafında devasa bir metal merdiven ve duvarında projektörlerle aydınlatılmış devasa bir Screaming Eagles MC logosu var. Motorcuların yarasa işareti gibi. Çevresinde ise iki kat yüksekliğinde sac bir duvar ve tepesinde kıvrımlı dikenli teller var.

Burası babamın krallığı, bu yüzden hapisane yerine ev gibi hissettirmesi gerekiyor, ama bunu göreceğiz.

İçeri girerken bir zil çalıyor, sonra bir başkası, sonra bir başkası. Her taraftan motorcular koşuyor ve merdivenlerin tepesinden neredeyse bir yıldır görmediğim bir adam geliyor.

Babamın saçları olduğumdan daha fazla gümüş rengi, ama güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak hâlâ poz veriyor. Yıpranmış kot pantolonu ve motosiklet geniş duruyor ve bıyıkları daha da kalınlaşmış. Ben küçükken bile bir gözü sütü ve kördü, ama diğeri hala adaşıninki kadar keskin.

Boxer cinsi köpeği Jupiter, onu son gördüğümde bu yana çok büyüdü, ona her zaman çok büyük gelen yavru bacaklarını kaybetti.

"Faith!" diye bağııyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak. "Ne oldu lan?" Arkasında birkaç motorcu daha yavaşça onu takip ediyor.

Kasette yaptıklarını ve yaşadığım onca şeyi gördükten sonra bile kalbim göğsümde sıkışıyor ve kollarımı babama doluyorum. Motorcular adamların etrafını sarmış, bir dakika içinde bir mil konuşuyorlar, ama bir saniyeliğine tanıdığımı sandığım adamın güvenliğinin tadını çıkarmama izin verdim.

"Baba." Sesim çatlıyor.

"Bebeğim," diye gürlüyor saçlarıma. "O pislikler sana ne yaptı? Nasıl geri dönebildin? Neredeyse bizi kaçıırıyordun. Dışarı çıkıp seni avlamak üzereydik."

Bir an için beni, Alpha'yı ve Ripper'ı bir şekilde öğrendiğini düşünüyorum ama Viper'larla ilgili her şeyi kastediyor olmalı. "Bu uzun bir hikâye. Gidip konuşabilir miyiz?"

"Evet. Geri çekilin!" diye bağıarak arkasındaki motorcuları işaret ediyor.

Duygularım allak bullak oldu. Bu adama saygı duyarak, onu severek büyüdü. Mükemmel olmadığını çok erken öğrendim ama bizim için çabaladı. Ve şimdi onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Bir adım atıyorum ama emin değilim. Bu konuyu açmadan onunla oturup konuşamayacağım.

Ruh halimdeki değişimi hissediyor ve kaşlarını çatıyor. "Yukarı gel o zaman. Burada güvendesin. Konuşuruz."

Omzumun üzerinden baktığımda Alpha, Ripper ve hatta Blade'in tepkimi beklediğini görüyorum. "İyi misin, Faith?" Alfa soruyor.

Babam gözlerini çocuklara diyor. "Benden korunması gerektiğini düşünmeniz bir nedeni var mı?"

Alfa bir an tereddüt ediyor ama başını sallıyor. "Sorun değil," diyorum.

"Onu eve sağ salim getirdiğin için teŖekkr ederim, Ŗimdi gözlerini kızımından ek. King'e rapor ver," diye ıkıŖıyor babam, koluma bir el koyuyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkartıyor. "Orospu çocuğu," diye fısıldıyor nefesini tutamadan.

Ortak salonun yolunu gösteriyor ve çocukluğumdan beri ilk kez böyle bir yerde bulunuyorum, ama o zamanlar bile sadece arada bir olurdu ve asla herkes etraftayken olmazdı. Birden bunun için minnettar oldum. Burası birleŖik bir gece kulübüne, bara ve striptiz kulübüne aynı anda girmek gibi, ama tüm sinir bozucu kurallar olmadan. Yolların yanlıŖ tarafında bymŖ bir kardeŖlik evi gibi.

Yüksek sesli gitar rock'ı, kot pantolon ve deri giymiŖ sert, güçlü adamların takılıp iki içtiği bir sahnenin üzerine bir ses katmanı yerleŖtiriyor. Barın önündeki taburelerde otururken ya da en uçtaki devasa televizyonun önündeki koltuklarda uzanırken baŖlarını kaldırıp bakıyorlar. Bir kenar boyunca, birkaçı lokanta tarzı kabinlerde kâğıt oynuyor. Ortada bir bilaro masası var ve biri kırılıyor, ani bir çatırtı silah sesine o kadar yakın ki neredeyse panik içinde yere dŖmeme neden oluyor.

Babam hemen tepki veriyor ve kolunu bana doluyor. "Sorun yok, güvendesin."

KeŖke ikisine de inanabilseydim ama derin bir nefes alıp baŖımı salladım.

Duvarlar siyah ama resimler, posterler ve eski motosiklet hatıralarıyla kaplı. En ndeki duvarda Screaming Eagles MC logosu, altın ve gmŖ rengine boyanmıŖ ve her iki yanında da eski yıldıızlar ve Ŗeritler yer alıyor. Renkler yeni yapılmıŖ gibi parlak ve taze.

Erkeklerin arasında sinsice ve kendinden emin bir Ŗekilde dolaŖan kulüp fahiŖeleri, her zamanki ganimet Ŗortlarını, mini etekleri ve kamusal ahlaksızlıktan ceza almamak için zar zor yetecek kadarını giyiyorlar. Eğer biriyle birlikte olmaya hazırlarsa, erkeklerine ilgi bekleyen kediler gibi sokuluyorlar, değillerse de kesinlikle sinsi sinsi dolaŖıyorlar. Arkada, en azından birkaçı daha az giyinmiŖ ve bir Ŗeylerle meŖgul. abucak baŖka tarafa bakıyorum.

Babam baktığım yere baktı ve beni aceleyle geçip ikinci kata çıkan merdivenlere götürdü.

Kızlardan birkaçı bana meraklı bakışlar atıyor, sanki rekabeti ölçüyorlarmış gibi. Onların Alpha, Ripper ve Blade'e sokulma fikri, kendimi olması gerekenden çok daha sahiplenici hissetmeme neden oluyor.

Çocukken kulüp fahişelerini çok görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Çoğunlukla bana iyi davranırlardı ve ben de onlardan hoşlanırdım. Güzel makyaj yaparlardı, bazen bana şeker verirlerdi ya da benimle oynarlardı. Annem ayak işlerini yaparken ve babam kulüp işleriyle meşgulken, daha arkadaş canlısı olanlardan birkaçı bebek bakıcılığı yapıyordu. Onların yerini gerçekten anlamamıştım ve yaşlandıkça bakış açısının değişmesi komik.

Teorik olarak yargılamıyorum - eğer onlar için işe yarıyorsa, bu beni ilgilendirmez, değil mi? Ama dışarı çıktığımda bir kızın göğüslerini Ripper'in suratına yapıştırdığını ... Bilmiyorum, ama bu hoş olmaz.

Babam homurdanıyor. "Şu anda her zamankinden daha yoğun. Dükkânınızla ilgili haberi aldığımızdan beri herkes gergin."

Başımı salladım.

Babamın kaldığı yer ikinci katta bir daire. Pit Vipers'dayken yerleşkede bir odası vardı ama evimiz birkaç dakika uzaklıktaydı. Şimdi bir odası olup olmadığını bile bilmiyorum. Zamanının çoğunu burada geçirdiği belli, belki de burasıdır. Kapıyı kapattığında, alt kattan gelen gürültü neredeyse sızfıra düşüyor.

Babam bira almak için buzdolabını açıyor, sonra fikrini değiştirip kahve makinesini çalıştırıyor. Buzdolabına garip bir işaret yapıyor. "Keyfinize bakın ya da kahve için bekleyin."

Bir gazoz alıyorum ve oturma odasındaki büyük kanepede bacaklarımı altıma kıvırıyorum. Babam sandalyelerden birini sehpanın diğer tarafına çekiyor. Ne söyleyeceğinden emin olmayan yabancılar gibi birbirimize bakıyoruz. benim babam, ama kendisi için kurduğu bu hayat? Ben hiçbir zaman bunun bir parçası olmadım. İkimiz de diğeriyle ne yapacağımızı tam olarak bilmiyoruz.

"Kaset bende," diye teklif ettim sonunda.

Bir iç çeker ve başını sallar. "Güzel. Sen iyi misin? Kimse sana zarar vermedi mi?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Hayatım tam bir felaket, ama biri bana ateş etti mi ya da saldırdı mı diye soruyorsanız, hayır. O kadar zaman ve bir sürü terapi de işe yaramayacak."

Babam homurdanıyor, sonra ellerini yüzünde gezdiriyor ve ne kadar yorgun olduğunu görüyorum. "Gerçekten çok üzgünüm, bebeğim."

"Kaseti izledim."

Bir saniye önce ne kadar yorgun görünürse görünsün, sözlerim onu bir on yıl daha yaşılandırıyor. Az önce limon ısırmış gibi görünüyor ama sandalyede arkasına yaslanıp başını sallıyor. "Sorularınızı sorun."

"Sadece bunu mantıklı hale getirmeni istiyorum. Babamın nasıl katil olmadığını açıkla. Bize ne olduğunu *biliyorsun*. Sen hiç daha iyi miydin? En başta saldırıya uğramamızın sebebi sen miydin?" Kelimeler ağzımdan çıkarken asit gibi yakıyor ve buna seviniyorum çünkü ağlamamak için canımı yakmalarına ihtiyacım var.

"Nerede? Diğerleri de seninle birlikte izledi mi?" diye sorar.

"Fark eder mi?"

"Evet, çok önemli! O kaset seni ve anneni güvende tuttu, böylece tüm bu pisliklerden uzakta büyüyebildiniz!"

"Ciddi misin sen? Beni güvende tutan şey annemdi! Bizi o yerden çıkardı ve bana normal bir hayat şansı verdi. Gerçek bir şey!"

Başını sallar. "Bu lanet olası bir peri masalı değil. İkimiz de rolümüzü oynadık. İkinize de ihtiyacınız olanı verememek beni kahretti, bu yüzden kaçmanızı güvenli hale getirmek için yapmam gerekeni yaptım. Çok zekisin Faith, ama o zamanlar daha çocuktun. Bir bok bildiğin yoktu."

"O zaman bana açıkla!" Gözümün kenarından haydut bir gözyaşı sızıyor.

"Dinleyecek misin?"

"Denerim."

Mutfağa gidiyor, yeni demlenmiş kahveyi görmezden geliyor ve buzdolabından bir bira alıyor, derin bir yudum aldıktan sonra geri dönüp perili bir ifadeyle sandalyeye gömülüyor. "Pit Vipers'a katıldığımda farklı bir adamdım. Her zaman boktan bir kulüptü ama sanırım o zamanlar ben de biraz boktandım. Uyum sağladık. Gerçi daha da kötüleştiler ve annenle tanıştıktan ve seni doğurduktan sonra bunu daha net gördüm."

"İyi bir kadının aşkı," diyorum kuru bir sesle. "izin verdiğin kadının."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Onun gibi bir şey. O her zaman daha iyisini hak ediyordu. Birbirimiz için iyi değildik ama iyi olmasına sevindim. O zamanlar bazı değişiklikler yapmaya çalıştım ve herkes kabul etmedi diyelim. O gece o pisliklerin eve gelmesinin sebebi ben miyim bilmek ister misiniz? Evet, öyleydim."

Onay bir bıçak gibi içime saplandı. Hırsızlığın genel sebebinin yaşam tarzları olduğunu hep biliyordum ama gerçekte neden olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

"Onları öldürdünüz ve birinin bunu ödemesi gerekiyordu. Sanırım bunun biz olacağımızı düşünmediniz."

"Ne? Hayır! Hayır! O gece vurduğum piçler evimize girenlerdi. Başlarına gelen her şeyi hak ettiler ve eğer seni güvende tutacak ve sana dehşet saçan insanları bu dünyadan uzaklaştıracaksa her şeyi tekrar yaparım."

Kötü anılar geldikçe kanım buza dönüşüyor. Çığlıklar, silah sesleri, yüzüme indirilen ve yanığını hâlâ hissedebildiğim bir ters yumruk, beni yoldan uzak tutmak için kullanılan bandı çekip çıkardıktan sonra derimin kanaması. Onlar alay edip döverken annem çığlık atıyordu. Aradan on yıldan fazla zaman geçti. Burada babamla, alt katta Alpha, Ripper ve Blade varken korkmamalıydım ama burada olmak? Aynı şey değil ama her şeyi tekrar yüzeye çıkarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dikkatlice nefes alıyorum, sonra konuşmaya devam etmeye çalışıyorum. "Ama sen bizi kurtardın. Onları kovaladın. Onları gerçekten öldürmek zorunda mıydın?"

"Hatırlanmak için bile hizmet etmeyen bir çift puşta çok fazla sempati duyuyorsun. Sen daha on yaşındaydın." Artık neredeyse bağırıyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey gördün ve benim hakkımda her şeyi bildiğini mi sanıyorsun? Senin ve annenin gitmesine izin vermek beni kahretti ama güvende olduğunuzdan ve giderken kimsenin size bakmayacağından emin olmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

Babam sessizleşiyor ve daha yakına eğiliyor, berrak gözleri tamamen bana odaklanmış. "Boğazıma kadar pisliğe batmıştım, Faith. Biraz daha kalsaydım boğulacaktım ve ikinizi de yanımda götürecektim. Güvenlik kameralarını bilmeyen bir aptal olduğumu mu sanıyorsun? O kaset Viper'ların elinde olduğu sürece, onlara karşı bir şey söyleyemeyeceğimi ya da yapamayacağımı biliyorlardı. Borcumu ödedim, siktir olup gittim ve geceleri uyumamı sağlayacak bir şeyler yapabileceğim buraya geldim."

Bu çok fazla. Beynim, babamın az önce söylediği her şeyin ne kadar berbat olduğunu bile kavrayamıyor. "Ama..."

"Ama ne?"

"Bize geri dönmedin," diye fısıldıyorum.

Yüz ifadesi yumuşar. "Yapamadım bebeğim. Şu an bulunduğum yere gelmem uzun zaman aldı. Annenin temiz bir molaya ihtiyacı vardı ve sizin de birbirinize berbat bir *katilden* daha çok ihtiyacınız vardı. Yeni dostun Blade'e sor. Uzaklaşmak kolay değil. Karanlık yapışıyor."

"Ne? Blade işin içinde miydi?" Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi. Bütün yol boyunca onunla birlikte seyahat ettim ve tartıştığımızda verdiği tepki...

"Öyle değil. Tüm bunlar yaşandığında hâlâ tazeydi ama önemli değil. Onun hikâyesi onun hikâyesi ve ben kendi işime bakacağım."

Yorgunum, ağrım var ve şu anda tüm bunlar benim için çok büyük. Kendimi koltuktan öyle bir itiyorum ki babam birden irkiliyor. "Bir molaya ihtiyacım var. Gitmiyorum ama şu anda bununla başa çıkamıyorum."

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama kendini durduruyor. "Tamam. Hazır olduğunda konuşabiliriz. Benim yatağımı al. Ben kanepeyi alacağım."

"Ben aslında çocukları bulmaya gidiyorum." Tam olarak ne zaman güvende hissetmeye başladıklarını bilmiyorum ama hissediyorlar. Dünyam alt üst oldu ve şu anda Alpha, Ripper ve hatta Blade yanımda güvendiğim tek insanlar.

"Faith." Babam konuştuğunda kapıya doğru yürümeye başlamıştım bile. Döndüğümde onu ayakta, iyi gözleriyle beni yakından takip ederken ve kaşları endişeyle çatılmış halde buluyorum. "Neye dikkat et. Tüm hayatını böyle adamlardan, *benim* gibi adamlardan kaçarak geçirdin. Ne kadar çalışırsan çalış, biz temiz değiliz. O yola girersen, anlayışlı olmaya hazır olsan iyi edersin, hem de çok çabuk."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Benim günahlarımı görmezden gelemiyorsanız, onlarınkiyle yaşayabileceğinizi düşünerek kendinizi kandırmayın."

"İyi geceler, baba."

İNANÇ

AŞAĞI İNDİĞİMDE GÖRDÜĞÜM İLK KİŞİ BLADE, KONUŞUYOR.

Sakalını küçük örgüler halinde bağlamış ve şafak vakti İngiliz kırsalına baskın yapmaya hazır görünen iri yarı, sarışın bir adamla. Nicky onu severdi.

Blade'in en karmaşık seçim olduğu açık ama şu anda tek ihtiyacım olan yalnız kalabileceğim bir yer ve bana göz kulak olacak tanıdık bir yüz. Blade ile tam olarak aynı fikirde olmasak da, beni güvende tutacağı konusunda ona güveniyorum. O kadarını kanıtladı.

Başını kaldırıp sandalyesinin yanında durduğumda merakla bana bakıyor. "Sen ne-"

"Burada bir odanız ya da başka bir şeyiniz var mı? Lütfen." Kendimi gergin hissediyorum ve beynim kötü yerlere gidiyor.

Sarışın kıkırdar. "Bir kadın böyle bir soru sorduğunda, 'Evet, hanımefendi' dersiniz."

Blade ona kısa bir bakış atıyor ama dikkatini tekrar bana verdiğinde şüpheli görünüyor. "Neden ben?"

"Çünkü bulduğum ilk kişi sensin ve gerçekten güvende olmak için bir yere ihtiyacım var. *Lütfen.*"

Alpha ya da Ripper daha güvenli seçimler olurdu, ama Blade'e çekildim. Belki de babamın söyledikleri yüzündendir. Blade muhtemelen üçü arasında en tehlikeli olanı. Hepsi şiddet uygulayabilir ama Blade düpedüz ölümcül.

"Bu taraftan." Elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni ortak salonun dışındaki bir koridora yönlendiriyor.

Eli sıcak, ama belki de sadece ben üşüyorum, sanki grip oluyormuşum gibi. Bundan nefret ediyorum. Kendimi çok zayıf ve çaresiz hissettiriyor.

"Neredeyse geldik," sesi çatırdıyor.

Bir köşeyi döndükten sonra bir kapının önünde durduk. Benim için açıyor, sonra arkamızdan kilitliyor.

Babamın yukarıda koca bir dairesi var ve Blade'in odası sadece küçük bir stüdyo. Yine de bir kişi için yeterince yer var ve şu anda her şeyi aynı anda görebilmek hoşuma gidiyor. Daha güvenli hissettiriyor. Düzenli ve sade oturma alanından geçip yatağına oturuyorum. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve uçuruma gitmemeye odaklanmaya çalışıyorum. "Bu gece burada uyuyabilir miyim?"

"Neden? Baban sana kendi evinde yer teklif etmedi mi? Orası daha büyük." "Etti. Ben reddettim."

"Ve bana mı geldin?" Ceketini çıkarıp asıyor, sonra da bilek kılıflarını çözmeye başlıyor.

"Planladığım gibi değil. İlk gördüğüm kişi sendin, hatırladın mı?" Belki de Blade'e sormak hataydı. Hâlâ çözülmemiş işlerimiz var ama her şeyden kaçmaya devam edemem. "Senden korkmalı mıyım?"

"Evet," diyor açıkça.

"Neden?"

"Çünkü ben çok tehlikeliyim, Faith." Gömleğini çıkarıyor ama bana doğru bir hareket yapmıyor. Onun yerine kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak beni yakından izliyor. Bıçaklarını kaldırmış olsa bile ondan şüphe etmiyorum. "Alpha ve Rip- per? Gözcü değiller ama rol yapabiliyorlar. Bu onlara doğal geliyor."

"Ama senin için değil mi?"

Vücudunda tahmin ettiğimden daha fazla yara izi var. Onu tişörtsüz hiç bu kadar net görmemiştim. Yaraların çoğu örtülmüş ya da dövmelelerin içine işlenmiş. Sol kolunun etrafını saran parlak renkli bir Çin ejderhası var ve pulları ve yüzgeçleri kısmen mürekkep, kısmen beyaz yara dokusu. Korkunç bir kesiğin izini takip ederek ön kolundan aşağıya doğru ateş püskürüyor. Çalışma enfes ama bir palayı engellemeye çalıştığını düşünebilirsiniz.

Gövdesi de kaplanmış ve omzunda kötü bir beyaz leke var. Blade'in geçmişi her neyse, onu gerçekten zorlamış. Belirli bir dövme göze çarpıyor. Başka bir ejderha, ama bu daha yılansı. Tanıdık geliyor.

"Sevişmek mı istiyorsun?" diye açık açık soruyor. "Ne?"

Hayır!"

"Yani bana baktın ve şöyle düşündün: Evet, kucaklaşmak için iyi olacak. Bana karşı dürüst ol, Faith."

"Öyleyim. Sadece babamdan uzakta bir yere ihtiyacım vardı. Gördüğüm ve tanıdığım ilk kişi sendin, tamam mı? Ukalalık etme."

"Sana videodan bahsetti." Bir soru değil, bir farkındalık. "Peki şimdi ne olacak? Onu affedip affetmeyeceğine karar vermeye mi çalışıyorsun?"

"Sen Viper'lardaydın. Sadece... anlamama yardım et." Kıpırdamadan oturmaya çalışarak ellerimi sıkıyorum. Bir topun içine kıvrılmak ve parçalanmam bitene kadar kendime sarılmak istiyorum, ama Blade bunu zayıflık olarak görür mü? "Tüm bu şiddet nerede bitiyor?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Hiç oldu mu ki? Ama Kartal Göz'ü yargılayabileceğini sanman saçmalık. Bir adamın hayatını yaşamadıysan, onun seçimlerini anlıyormuş gibi davranma."

"Seninki gibi mi?" Yan tarafındaki dövmeyle gösteriyorum. "Bu eskiden engerek yılanıydı. Seni hatırlıyorum."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Bir kez olsun onu şoke eden ben oluyorum ve bu iyi hissettiriyor.

"Başta anlamamıştım, çünkü çok uzun zaman önceydi, ama genç adayların sevimli olduğunu fark etmeye başlayacak kadar bymştm."

Geri ekildi. "Sen neden ? Sen bir ocuk."

"Kemiklerini kırmak istemedim. Tanrı aşkına, daha on yaşındaydım. Ama on yaşındaki kızların sevimli genç oğlanları fark etmediğini düşünüyorsanız, çocuğunuz olursa büyük bir şok yaşarsınız."

"Seninle hiç konuşmadım bile. Tek hatırladığım Eagle-eye'ın bir çocuğu olduğu, çünkü yaşlı adamların çoğu ailelerini yanlarında getirmiyordu ya da belki de onları umursamıyorlardı."

"Ne oldu?" Yara izleriyle kaplı gövdesini işaret ederek sordum.

"Yaşam. Ölüm. Bana dağıtılan kartları oynadım. Babanın birkaç karanlık sırrı olduğunu mu düşünüyorsun? Benim sahip olduğum tek şey onlar."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimde gülüyor. "ok özür dilerim. Benimle ilgili mükemmel imajını mı mahvettim? Ne? Beni kahraman tiplerden biri mi sandın? Karanlık ve düşünceli ama her zaman doğru şeyi yapan? Küçük kız, ben neredeyse hiçbir zaman doğru şeyi yapmadım."

"Bana yle deme."

Bir adım daha yaklaşıyor, böylece üzerimde beliriyor. "Sakın bizi yargılama," diye homurdandı. "Bizi sadece yaptıklarımızla değil, kim olduğumuzla görmeye istekli olana kadar olmaz."

İçimde olduğunu bilmediğim bir cesaret dalgasıyla onu itiyorum. Ya da denedim. Bileklerimi kolayca yakalıyor ve bana bakarken ellerimi başımın üzerinde tutuyor. Kavrayışı demir gibi, sıcak ve sabit. Hayal kırıklığı içinde hırlıyorum. "Kendinle nasıl yaşıyorsun?"

"Gün be gün, prenses. Her saniye, her seçim, koğuşlara gidiyorum çünkü durduğunda? lyorsun." Bakışları perili, bana bir tür acıma hissi veriyor. Bu aptalca, çünkü korkunç şeyler yapmamayı seemezmiş gibi değil.

"Buna değer mi?"

"Babana sor," diye tersliyor Blade. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve ellerim başımın üzerinde, çaresizce önünde diz çökmüş durumdayım. Çatık bakışlarında öfke var ama aynı zamanda başka bir şey daha var. Beni beklentiyle ürperten bir şey.

"Sana soruyorum."

"Senin affına ihtiyacım yok."

"Ama sen istiyorsun." Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Neden birbirimizi yağ ve su gibi hissediyoruz ama ben uzak duramıyorum. "Buna değdiğini bilmek istiyorsun."

"Ne istediğim hakkında çok şey bildiğini düşünüyor gibisin." "Tam olarak ne istediğini biliyorum."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor, beni öpmeden hemen önce.

İNANÇ

ÖPÜŞÜ SERT, ÖFKELİ, BENİ İÇİNE ÇEKERKEN SAHIPLENİYOR.
yer. İlk içgüdüm uzaklaşmak, ama gidecek hiçbir yer yok.

Sonra geri itiyorum, karnımda bir ateş yanıyor ve bacaklarım titriyor.
Umutsuz öpücüğüne karşılık veriyorum, dilim onunkiyle egemenlik mücadelesine giriyor ve dudakları benimkilere karşı sertleşiyor.

Ben ne yapıyorum?

Biz ne yapıyoruz?

Dönüyorum ve da bana izin veriyor, ama hâlâ bileklerimi tutuyor.
"Bunu yapmaya hakkın olduğunu kim söyledi?"

"Odama gelmeyi sen istedin. Ellerini koydun. Bunu istemediğini söyle,
ben de gitmene izin vereyim. Siktir, gidip başka bir yerde uyuyacağım.
Tek söylemen gereken bunu istemediğin."

Ağzım kuruyor, ama kuruyan tek tarafım o. Tanıştığımızdan beri
birbirimizin yanındayız, neden bunu isteyeyim ki?

Hayır demeye bile çalışmıyorum.

"Beş saniye daha. Sonra seni tekrar öpeceğim." Derin sesi arzu ile
törpüleniyor.

"Siktir git Blade," diyorum ve sonra onu öpüyorum.

Bana karşı gülüyor, içimde hissettiğim derin bir gümbürtü. Birbirimizi anlamsızca öperken, bir eliyle bileklerimi arkamda toplayana kadar ellerimi aşağı indiriyor. Diğer eliyle başımın arkasını kavırıyor, parmakları saçlarımda dolanıyor ve beni yerinde tutarken kafa derimi kazıyor. Bağlanmak genellikle kaygılarımın yapmasına neden olur ama nedense Blade tarafından hareketsiz tutulmak beni hiç korkutmuyor.

Mantıklı değil. O ölümcül bir yırtıcı. Dehşete düşmeliyim. Ama

o benim için tehlikeli değil.

Onun içinde eriyorum.

Bu sefer öpüşmeyi kesen o oluyor. Birlikte nefes nefese kalıyoruz. "Çıkar şu lanet elbiselerini," diye tıslıyor.

İtaatsizlik etmeyi düşünmedim bile. Ben tişörtümü başımın üzerine çekerken, o kemerini çözüyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıyor. Kıyafetlerimiz uçuşuyor ama bu onun için yeterince hızlı değil. Tam kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçiriyordum ki, külotumu da tutup çekiyor. Birdenbire üzerimde sadece sütyenim kaldı.

"Çok sabırsızım," diye nefes nefese kaldım.

"Siktir et. Çok uzun zamandır bekliyordum."

Yumuşak şilteye çarpmadan önce gıcırdamama yetecek bir güçle beni yatağa geri itiyor ve sonra üstüme çıkıyor. Elleriyle dizlerimin hemen arkasından bacaklarımı geriye itiyor, beni ikiye katlıyor, açıyor ve hiçbir şeyi saklı bırakmıyor.

"Siktir, seni ilk gördüğümde şımarık bir prenses olduğunu düşünmüştüm. Ama sen bu hayatı seviyorsun. Bu senin kanında var." Bu gece mavi gözlerinde vahşi bir fırtına kopuyor ve gemimin bu fırtınayla sarsılmak üzere olduğundan eminim. "Durmam için yalvarana kadar seni becereceğim."

"Ben şımarık değilim. Ben sadece-"

Dilini bacaklarımın arasına gömdüğünde kendi inlemem beni kesiyor. Kıvrımlarıma doğru sürüklüyor, kısa sakalları

Uyluklarımın iç kısımlarını. Dudaklarını kalay gibi parlayan klitorisimin etrafına koyup emdiğinde, söylemek üzere olduğum şeyi unutuyorum.

Tek ön sevişmemiz sözeldi, ama beni o kadar ıslattı ki, orada boğulmadığına şaşırdım.

Blade'in kalın parmakları kalçalarımın arkasına öyle sert giriyor ki morarabilirler, ama yok edilmeyi beklediğim biri varsa o da Blade'dir. Ve amımı yalayıp yutması beni her şeyi anlamaya itiyor. Ellerimi uzun, siyah saçlarına sokuyorum ve onları geride tutan deri bağı çıkarıyorum. Omuzlarından ipek gibi dökülüyor.

"Siktir," diye yavaşça tısladım. "Bana ne yapıyorsun?"

"Ne istersem yaparım," diye homurdanıyor, nefesi tenimi gıdıklıyor. "Ve şu anda çığlıklarını duymak istiyorum."

"Oh!" O işine geri dönerken nefesim kesildi.

İstedğini elde etmeden önce bunu uzun süre yapmak zorunda kalmayacak. Bir elim saçlarında, başını yönlendirirken, Blade'in ağzını, beni ele geçiren tüm hayal kırıklığı beyaz sıcak bir yalvarmaya dönüşene kadar sürüyorum. İçimde çalkalanan sıcaklık taşma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında, sırtımı eğip inliyorum.

"Benim için çığlık at," diye emrediyor.

Blade dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve bir parmağını kayganlığımın içine sokuyor, ucunu göbek deliğime doğru kıvrıyor ve gözlerimin titremesine neden oluyor. Bir, iki kez ve sonra ona istediğini veriyorum. Tavana doğru gerildiğimde, tüm vücudumdaki her küçük kas geriliyor. İsteddiği çığlık, ben ona ses verecek nefesi bulana kadar sessiz başlıyor. Parmaklarım kafa derisine öyle sert giriyor ki acıyor olmalı ama beni açık tutuyor ve orgazmım boyunca dilini gezdiriyor.

Etrafımdaki her şey hiçliğe dönüşürken, midem bir kelebek sürüsü tarafından taşınarak dalgalanıyor.

Sonunda yumuşak şiltenin üzerine inip gerçek dünyaya döndüğümde Blade beni bekliyordu. Ellerinin üzerinde ve geziniyor.

Tamamen çıplak ve kaya gibi sert, siki de en az geri kalanı kadar tehlikeli derecede güzel.

"Güzel çılgık atıyorsun," diyor, ciddi görünüyor ama sesinden kendinden memnuniyet damlıyor.

Titrek nefesler arasında fısıldıyorum, "İyi, kibarca sordun." Sonunda ağzının kenarları seğirmeye başladı.

Ona uzanıyorum, kalın sikini parmaklarımın arasında hissetmek için sabırsızlanıyorum. Neredeyse titriyor, o kadar sert ki, sanki benimle tanıştığından beri kendini tutuyormuş gibi. Parmak uçlarımla yumuşak derisini okşuyor, onu neyin iyi hissettirdiğini anlamaya çalışırken şeklini keşfediyor ve öğreniyorum. Ucunda büyük bir prekum damlası var. Başparmağımla yakalıyorum ve hassas etine sürterek yakut tacını kayganlaştırıyorum.

"Siktir," diye inliyor kendini dizlerinin üzerine atarken. Aletinin tabanını ıslaklığıma bastırıyor ve ben de açılmış bacaklarımı onun güçlü kalçalarının arkasına doluyorum. O izlerken iki elimi de kullanarak onu okşuyorum, ta ki o aniden ellerini tutup çekene kadar. "Tanrım, kızım. Yavaşla ki önce ben içine girebileyim."

Gülümsüyorum ve alt dudağımı ısıırıyorum, bir yandan da ona alaycı bir şekilde bakıyorum. Blade gibi bir kontrol manyağını kaybettirmenin gücü var. "Yap beni."

"Sen lanet olası bir veletsin," diye homurdanıyor bileklerimi başımın üzerinde tutarken. Sütyenimin kaplarını kabaca aşağı çekerek göğüslerimi nasırlı dokunuşuna maruz bırakıyor. Meme uçlarımdan birini parmaklarının arasına alıyor ve öyle sert çekiyor ki ciyaklıyorum. Küçük bir acı nabızı hızla daha derin bir şeye dönüşüyor ve ona karşı öğürüyorum, "Beni kızdırabileceğini mi sanıyorsun? Sen benimsin, ne istersem yaparım."

Sert bir şeyle başa hiç düşünmemiştim, ama bu adamlar bana belki de bunu istediğim biriyle hiç tanışmadığımı gösteriyor. "Beni cezalandırıyor musun?"

"Belki de öyleyimdir. İstedğin bu mu? Yoksa bu gece beni seçtiğine pişman mısın?"

Sırtımı kamburlaştırıyorum, amımı onun boyu boyunca kaydırabildiğim kadar kaydırıyorum. "Pişmanlık yok."

Göğsümü avuçlayıp sertçe sıkıyor. "Büyük göğüslerini seviyorum. Bu sefer içine boşalacağım, ama bir dahaki sefere döllerimi her yerinde görmek ve lanet olası tenine sürmeni izlemek istiyorum."

Blade bırakıyor ve göğsüme hafifçe vurarak beni inletiyor. Çok edepsiz. Hoşuma gitti.

Yanıma uzanıp çekmecesini açıyor ve bileklerimi bırakmak zorunda kalmamak için dişleriyle yırtarak açtığı küçük plastik bir paket çıkarıyor. Kendini örttükten sonra, başını kıvrımlarımın arasına, tam girişime sokacak kadar geri çekiliyor ama içeri girmiyor.

"Siktir ."

"Ne?" Ne demek istediğinden emin değilim.

"Bunu o kadar mu istiyorsun? Beni içine al ve bana göster." Oh Tanrım.

Ellerim kenetlenmiş halde uzandığım için çok fazla kaldıraç gücüm yok ama deniyorum. Omuzlarımdan bastırarak kendimi ona doğru eğiyorum, kendimi daha da yaklaştırıyorum. Kıpırdamadan ve kaskatı kesilmiş bir halde beni izliyor. Birkaç denemeden sonra kalçalarımı oynatarak başının tam girişime gelmesini sağlıyorum. Kalınlığı beni açacak kadar hareket ediyorum ve olacıklara dair bir uyarı alıyorum. Alacak çok şey var.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. Onunla ilgili sahip olduğum az şey, her şeyden çok bir alay konusu ve ben hepsini istiyorum. Beni bir hayvan gibi azdırmasını, her şeyimi almasını istiyorum. "Dalga geçmeyi bırak."

Eğiliyor ve omzumu ısıyor. "Emirleri ben veririm," homurdanıyor.

Beni deli ediyor. "Tanrım, Blade, lütfen sik beni." Kalçalarımı yuvarlıyorum, onu daha fazla yakalamaya çalışıyorum. "Lütfen!"

"Bunu yaparsan, geri alamazsın. Onların olduğu benim de olacaksın," diye gürlüyor ve tüm vücudunu içime itiyor.

Birlikte inliyoruz. O kadar kayganım ki, kalçaları benimkine bastırana kadar her santiminde beni iyice amasına rağmen çevresi kolayca içeri giriyor. İçimde neredeyse hiç kalmayana kadar geri çekilmeden önce siki titriyor. Kendimi çok boş hissediyorum.

"Durma."

Ceza bitti, dlmn zamanı geldi. Bıçak itiyor, sert ve sıkı, iim onunla dolup taşana kadar beni dolduruyor. Boğazımın derinliklerinden inliyorum, kontrol edemediğim ilkel bir ses.

Hırliıyor ve bana istediğimi veriyor. Kalçaları kıvrımlı bir ritimle dönüyor ve dar bedenime gittikçe daha hızlı giriyor. Beni tekrar tekrar doldururken et ete çarpıyor. Bileklerimi tutmasına karşı mücadele ediyorum, kurtulmak istemiyorum ama sadece beni ne kadar iyi yakaladığını hissetmek için. Hepsi oyunun bir parçası. Heyecanın bir parçası.

Paralanmamak için kendimi zor tutarken nefesim kesik kesik geliyor. Beni tekrar boşaltacak ve bunu daha önce hiçbir erkek yapmamıştı. Alpha ve Ripper işbirliğı yaptıkları için sayılmazlar.

Birden üçünün beni birlikte götürdüğü aklıma geliyor, Ripper ve Alpha'nın eğlence ve şefkati Blade'in kontrol ihtiyaıyla ve bunu düşününce neredeyse patlayacağım.

"Lanet olsun, beni böyle sıkmaya devam et," diye inliyor Blade. Nedenini bilseydi ne derdi merak ediyorum. "Etrafımda dolaştığını hissetmeme izin ver."

Kelebekler ve kıvılcımlarla ilgili metaforlar hissettiklerimi anlatmaya yetmez bile. Beni parçalara ayırıyor, sert ve ustaca vuruşlarla kendimi kontrol etmemi engelliyor ve kalçalarını vücudumun onun etrafında kenetlenmesini sağlayacak şekilde doğru açıyor. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve hâlâ beni beceriyor.

"Ben ldm. Beni sen öldürdün," diye fısıldıyorum.

"Sadece biraz daha," diye inliyor ve bunu söylerken derinlere dalıyor ve kendini orada tutuyor, göbeğime doğru kalın bir şekilde nabız atıyor. İç kaslarım kasılmalarla dalgalanıyor, onun boyuna inip çıkıyor. Blade derin ve uzun inliyor ve bir sel gibi boşalırken fırtınalı gözleri beni yakından izliyor.

Sonunda bakışları yeniden odaklanıyor ve beni nazikçe bırakıyor, yarasa izli bedenini yana yatırıyor ama bir bacağı hâlâ benimkinin üzerinde. "Siktir," diye fısıldıyor.

"Evet, şaka yapmıyorum," sadece.

BL ADE

FAITH'IN YÜZÜ VE GÖĞSÜ KIPKIRMIZI OLDU.

nefesi. O kadar muhteşem ki, çırılçıplak ve benim yatağında. Eğer yapabilseydim, sırf bunu tekrar hissetmek için onu ilk kez baştan aşağı becerirdim. Yumuşak teni ellerimde, sikim ıslak amının derinliklerinde, dolgun dudakları nefes nefese...

Boku yedim.

Her gün gördüğümüz türden saçmalıklarla başa çıkamayan biriyle uğraşmayı aklımdan bile geçirmedi. Bu kalp kırıklığı için bir reçete ve ünümü bilsem de ben bir makine değilim. Fark etmemeye çalıştım, sonra da umursamamaya çalıştım.

Ama Faith yuvarlanıp yanıma yattığında kolumu ona doluyorum, sanki onun oyuncak ayısıymışım gibi göğsüme gömülürken onu kendime çekiyorum. Ve bundan nefret etmiyorum.

"İyi misin?" Parmaklarımı omurgasında aşağı yukarı kaydırıyorum, bu da onun titremesine ve daha da yakınlaşmasına neden oluyor.

"Oh, şimdi mi umursuyorsun?" Yumuşakça gülüyor, muhteşem, yumuşak vücudu kollarımda titriyor.

"Bu da ne demek şimdi?"

Faith'in tüm vücudu kaskatı kesilir. "Sadece şaka

yapıyordum..." Kahretsin. "Ben bir pisliğim."

Parmaklarını biraz aralayarak kaldırıyor. "Belki birazcık."

Bunun için kıcına

vurdum. "Ow!"

"Saygılı ol, küçük kız."

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Tek yaptığın soru sormak." Yorgun ama gerçekten kızgın değil, onu daha yakına çekiyorum, yumuşak vücudunu kendime bastırıyorum, böylece sahip olduğu her kıvrımı hissedebiliyorum.

Bir parmak ucuyla göğsümdeki kalın yara izini takip ediyor, bir palanın kalıntısı. İlk defa daha büyük bir bıçağı olan biriyle karşılaşmıştım. "Neden?"

"Neden ne?"

"Hepsi için."

Orada sessizce uzanıyoruz, o cevabımı bekliyor ve ben cevap vermek istemiyorum, hatta nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Nefes alışını dinliyorum. Yavaş ve sabit, ama geç olmasına rağmen uyuduğunu sanmıyorum.

"Peki ya sen? Sen ve annen kaçmadan önce bir şeyler olduğunu biliyorum. Bu yüzden bu kadar gerginsin, değil mi?"

"Durumu tersine çevirmek hiç adil değil." Parmağını göğsüme batacak kadar sert bir şekilde vuruyor.

"Buna giriş fiyatım diyebilirsin."

"Eğer konuşursam, bana sarılacağına söz vermelisin." Onu iteçeğimden korkuyormuş gibi bacağını kalçama doluyor.

"Tamamdır."

Bana doğru başını sallıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Neden olduğunu hiç bilemedim. Belki babam biliyordur ama bilse bile bana hiç söylemedi. Pit Viper'larda bir tür içsel şey."

"O kulüp o zamanlar bile boktan bir yerdi," diye . "Taşaklarım düşer düşmez başım belaya girmeye başladı, bu yüzden on yedi yaşımdayken tam bana göreydi. Bir MC'nin böyle olması gerektiğini sanıyordum. Ham, acımasız, am dolu ve her gün yeni bir kaos markası. O zamanlar babanı tanıyordum ama üst düzeydekiler, dikkatlerini çekecek kadar çuvallamadığımız sürece bizimle pek ilgilenmezlerdi." Devam etmemi bekliyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır. Senin hikayen."

"Annemin kim olduğunu kontrol ettiğini ve bana odama gitmemi söylediğini hatırlıyorum. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum, anlıyor musun?" Titriyor ve ben de onu kendime çekerek sıcaklığımı ona ödünç veriyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. O kadar da hıyar değilim. Onun yerine uyuyabiliriz. Ya da sevişiriz."

Göğsüne doğru gülüyor. "Hayır, bir anlaşma yaptık. Benim hikayeme karşılık seninki."

Faith bir nefes alır, sonra devam eder. "Merdivenlerde saklandığım için kapıyı zorla açtıklarını duydum. Sanırım annem babamı aramaya çalışıyordu ama telefonunu parçaladılar. Ona bağırıp gülüyorlardı, ben de yardım etmeye çalıştım. Maske takıyorlardı, bu yüzden onları tanıyamadım, ama onlar Viper'dı, bu yüzden hemen korkmam gerektiğini bilmiyordum. Beni gördüklerinde güldüler ve biri beni yakaladı. Annem çılgılık attı ve ben de onu taşaklarından çivilemeyi başardım."

"Aferin kızıma."

Kıs kıs gülüyor. "Yanlış olduğunu biliyorum ama babam bana hep zayıf noktalara saldırmayı öğretti."

"Yanlış mı? Hayatta olmaz. Ölüm kalım meselesi olduğunda, kuralların hiçbir önemi yoktur. Onurlu ceset yoktur."

"Evet, beni düşürdü ve ben çılgılık attım. O sırada diğer adam beni odanın diğer ucuna fırlattı. Kafamı duvara vurdum ve ondan sonra her şey bulanıklaştı. Beni bantladılar ve yolun dışına attılar. Yine de sesi duyabiliyordum."

"Onlar..." Ellerimde bir sürü kan var ama hiçbirisi kadınlara ya da çocuklara ait değil.

"Hayır," diyor usulca. "Ama onu çok fena mahvettiler. Babam eve gelmeseydi ne olurdu bilmiyorum. İkimizin de haftalarca morlukları vardı ve sonunda iki süt dişimi kaybettim." Faith homurdanıyor. "Çok sert sıkıyorsun."

Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Bu olay beni öfkeliendiriyor ve bu olay on yıl önce oldu. Kartal Göz olsaydım, o orospu çocuklarını ben de idam ederdim. Olan şey bu olmalı. Başka bir şey düşünemiyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum ve o lanet acıyı dindirebilmeyi diliyorum.

"Babam geldi ve onları parçaladı. Onu suçlamıyorum ama kendi babamı o şekilde görmek de oldukça korkutucuydu. Birkaç hafta dayanmaya çalıştık ama her şey yanıştı, bozulmuştu."

"Annen şimdi nerede? Neden ona ulaşmaya çalışmadın?"

Faith daha da küçük bir şekilde kıvrılır. "Annemi seviyorum ama o... Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmaya çalışıyor. Yeni kocası ona tapıyor ama bilmiyor. Babamla bazı zamanlar konuştuğumuzu ona zaten söylemiyorum. Öyle olduğumu öğrenirse sinir krizi geçirir."

"Eski MC'den kaçarken üç motorcuyu becermek mi?"

"Aynen öyle." Esniyor, nefesi göğsümde ısınıyor ve göz kapakları düşüyor. "Senin sıran."

"Yarın, bebeğim. Biraz dinlen. Çok uzun bir gündü." "Söz mü?"

"Güven bana, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Parmaklarımı kumral saçlarında gezdiriyorum, keşke her şey bu kadar berbat olmasaydı diyorum. "Evet."

"İlk gün beni çok korkuttunuz ama sizden asla nefret etmedim. Etmek istedim. Denedim ama tutmadı."

"Yaptığına hiç inanmamıştım bebeğim."

Gerçi bu lanet şey sürerken tadını çıkarmalıyım. Eğer Kartal Göz, hak ettiklerini alan iki adamı infaz ederek onu doğruca yatağıma gönderdiyse, benim hakkımda ne düşüneceğini ancak hayal edebilirim.

İNANÇ

HATIRLAMADAN ÖNCE ETRAFINA UZUN UZUN BAKMASI GEREKLİ.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Yatakta bir tek ben varım ve saatin kaç olduğuna ya da Blade'in nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Battaniyeleri kapıyorum ve kendimi dürüm gibi sarıyorum. Çarşaflar hâlâ onun kokusunu taşıyor ve dün geceyi dudaklarımda bir gülümseme ve bacaklarımda bir parça ten-derinlik ile hatırlıyorum.

Şu ana kadar üç adamla da yattım. Bu beni ne yapar? Kız arkadaş mı?

Hayır, bu doğru değil.

Kulüp sürtüğü mü? Bu da doğru değil. Sadece paylaşıyoruz. Sadece paylaşıyoruz.

Ne yapıyorum ben? Motosiklet seven erkeklerle çıkmaktan bile kaçındım ve şimdi üç motorcuyla ilişkim var ve babamın yerleşkesinde uyuyorum. Dükkanımın kaybı hala açık bir yara, ama aynı zamanda paralel bir evrende olmuş gibi hissettiriyor. Hayatım için kaçmadığım sürece sigorta konusunda endişelenemem.

Midem gurulduyor. Tanrım, Blade'in muz ve enerji barından beri bir şey yemedim.

Buna kıkırdıyorum, sonra kendimi açıyorum ve gece standında gözlüklerimi buluyorum, böylece kalkıp biraz yiyecek bulabilir miyim diye bakabilirim. Ve yeni kıyafetler. Kot pantolonum bu noktada neredeyse kendi başına ayakta duruyor. Neyse ki bana birden fazla iç çamaşırı almışlar, sıcak pembe olsalar bile.

Ortak salona girdiğimde duymayı beklemediğim şeyler arasında, oyun oynayan çocukların sesi listemin en başında yer alıyor. Gözlerimi ovuşturarak hâlâ Blade'in yatağında uyuyup uyumadığıma karar vermeye çalışıyorum. Pit Vipers'ta görmemem gereken bazı şeyler gördüğüme eminim ama kulüp binasının içi ve özellikle de ortak salon neredeyse her zaman yasaktı. Ve kesinlikle orada hiç oynamadım.

Ama burada, Screaming Eagles', kadın yürümeye başlayan bir çocuğun peşinden koşarken, dört motorcu bilardo masasının yanında birkaç çocuğu tutuyor ve hepsi gülerken topları yuvarlamaları için birbirine vurmalarına izin veriyor. Örgülü sakallı sarışın adam da onlardan . Ben dışarı çıktığımda dönüp bakıyorlar.

Donup kaldım, ama yeterince arkadaş canlısı görünüyorlardı. "Merhaba." Beceriksizce el sallıyorum ve gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. "Ben Faith. İçeri dalmak istememiştim. Sadece yiyecek bir şeyler arıyordum."

"Sen Kartal Göz'ün kızıydın!" Kadın yeni yürümeye başlayan çocuğu kucasına alıyor ve gülümsüyor. Akdenizli özellikleri olan güzel bir kadın; güneşte bronzlaşmış bir teni ve uzun, düz, siyah saçları var. "Ben Alessa. Screaming Eagles'a hoş geldiniz."

Çocuklar çocukları yere bırakıyor, böylece onlar da gelip merhaba diyebiliyor. "Ben Ayı'yım," diyor en büyükleri, sonra sırayla her birini işaret ediyor. "Viking, Snark, Hawk." Hepsi başını sallar."

"Bu Dante, şu ikisi de Liam ve Isabella," diyor Alessa dostça bir gülümsemeyle. Yeni yürümeye başlayan çocuğu Hawk'a uzatıyor. "Ben ona mutfağı gösterirken sen de küçük şeytana göz kulak ol."

"Teşekkürler," diyorum omzumun üzerinden bana hala çok olasılıksız görünen sahneye bakarken.

"Kulübün dilinde sen varsın. Evine olanları duydum. Bu gerçekten berbat bir durum olmalı ama iyi ki grev ekibiniz yanınızdaydı. Dün herkes savaşa gitmeye hazırdı ve dürüst olmak gerekirse bu biraz korkutucuydu."

"Benim için de öyle," diye itiraf ediyorum. "Sormamın sakıncası var mı... um... Bütün bu çocuklar senin mi?"

Alessa güler. "Hayır, sadece Izzy ve Dante. Liam Emily'nin. Onunla muhtemelen daha sonra tanışacaksın."

"Sen kimin yaşlı kadınısın? Sormamın sakıncası yoksa."

"Sorun değil. bile bunu bir sır olarak saklamak zor olurdu. Aslında hepimiz birlikteyiz."

"Dördü birden mi?"

Kahkahası bulaşıcı ve gülümsemeden edemiyorum. Bana mutfağı gösteriyor ve buzdolabını açıyor. "Eğer etiketli değilse, buradaki her şey serbesttir. Sadece yoğurda dikkat et. Kartal göz, insanların onu almasına biraz sinirleniyor."

Uzanıp bir tane aldım. Altında meyve var, vişneli. Benim favorim, ama o yoğurttan hep nefret etmiştir. "Bir sorunu varsa benimle konuşabilir." Kapağını açıp yalıyorum.

"Sanırım onun kızı olmanın faydalarından biri de bu. İstersen burada sandviç yapmaya yetecek kadar malzeme vardır."

"Yanlış anlamayın ama bu bir MC için fazla evcil hissettiriyor. Gündüzleri hep böyle midir?" Başımı sallayarak ortak odaya doğru ilerliyorum.

"Eskiden öyle değildi." Alessa şu kapsüllü şeylerden biri olan kahve makinesini çalıştırıyor. Fincanını bir shot espresso ile doldurmadan önce öğütüyor. Sade içiyor, tezgâha yaslanıyor ve kenarından bana bakıyor. "Ama Emily geldiğinde bazı değişiklikler yaptılar ve şimdi ben buradayım ve çocuklar bir şeyleri anlayacak kadar büyüdü, çok daha farklı." Masadaki bir sandalyenin arkasına yaramaz bir örtü gibi atılmış bir çift külot görüyor ve gözlerini devirerek çöpe atıyor. "Çoğu zaman."

"Motorcular aldırıyor mu?"

"Eminim bazıları öyledir, ama ben dört kişiyle, Emily de üç kişiyle birlikte olduğu için, işleri eskisinden biraz daha yumuşak tutma konusunda çok söz sahibiler. En azından sabahları. Geceleri hala oldukça çılgın."

"Buradaki herkes kadınlarını paylaşıyor mu?"

"Oh hayır." Çınlayan bir kahkaha atarak fincanını yere bırakıyor ve beni takip etmem için el sallıyor. "En azından henüz değil. Hadi, hiçbir şeyin yanmadığından emin olmam lazım yoksa Emily beni öldürür. Liam'ı izleyeceğiz, böylece o ve adamları biraz yalnız kalabilecekler."

Babamın Screaming Eagles'ın farklı olmasını istediğini biliyordum ama ne kadar farklı olduğunu fark etmemiştim. "Ben de durumumun tuhaf olduğunu düşünüyordum."

Alessa'nın gözleri parlıyor. "Senin durumun mu? Seni Blade'in odasından çıkarken gördüm... Ondan daha fazlası var, değil mi? Oh, bu çok iyi."

Çocuklar mobilyaların arkasında saklambaç oynarken, erkekler barın yanında takılıp sohbet ediyor. Pit Vipers'da bu tür bir atmosfer hayal etmeye çalışıyorum ve elim boş dönüyorum. Bir MC'yi hayal ettiğim tüm yollar arasında, bu kesinlikle o değil.

Kendimi burada çocuklarla böyle hayal edebilir miydim? Bu bambaşka bir şey, değil mi? Üçünün yatakta benimle birlikte olma fantezisi bir şey, ama bundan gerçek bir aile yaratmak? Hâlâ geçmişimle uğraşırken geleceği düşünmek için çok erken, ama şimdi olasılığı iş başında gördüğüme göre? Hayal gücüm çok canlı.

Tam o sırada kapı açılıyor ve bir grup insan ön kapıdan içeri giriyor. Üç iri yarı motorcu -ki buralarda hepsi öyle görünüyor- ve benim yaşlarımda, gözleri ıslıl ıslıl parlayan ufak tefek bir kadın.

Oğlanlardan en büyüğü, kabinlerden birinin arkasından fırlayıp kadına doğru atılıyor. "Anne!"

Onu kucağına alır, sıkar, sonra üç arkadaşından en irisine verir, o da çocuğun oturması için kolunun beşiğinden bir sandalye yapar. "Hey, koca adam."

Bu dünyayı anlamıyorum. Dün geceki partiyi gördüm ve bir kulüp evinden beklediğim gibi görünüyordu. Pit Vipers'dan biraz daha güzeldi ama yine de bolca seks, içki ve kim bilir daha neler vardı. Sonra mutlu motorcu aileleriyle uyandım. Aile dostu demek biraz abartılı olur ama bu çocukluğumdan hatırladığım her şeyden yüz kat daha sağlıklı.

Emily kendini ve üç erkeğini tanıtıyor, King, Wild Child ve Hero. O da en az Alessa kadar iyi, ama ikisi de ilkokullu, havalı havalar yayıyor. Buraya nasıl geldiklerinin ardında bir hikâye olmalı ama sormaya vaktim yok çünkü kapı açılıyor ve Alpha ile Ripper içeri giriyor.

Ripper sırtıyor ve kolunu bana doluyor. "Hey, ateşli şey. Seni bir saniyeliğine uzaklaştırabilir miyiz?"

"Um, evet. Tabii." Beni izin verdim.

Alfa eğiliyor. "Her şey yolunda mı? Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Blade'le birlikte olduğum için kızgınlar mı? Bir an paniğe kapıldım. Paylaşmak istediklerini sanıyordum. "Um, Blade ve ben... Şey-"

"Evet, biliyoruz ve tam zamanında," diyor Ripper. "Bazen çok inatçı oluyor. Bu işi çok daha az karmaşık hale getiriyor."

Daha mı az karmaşık?

Babamın çatı katının kapısı çarpıyor ve hevesli bir Jüpiter ile son birkaç yıldır babamla konuştuğum zamanlardan tanıdığım bir kadın onu takip ederek aşağı iniyor. Miriam. "Çocukları alın ve dışarı çıkın hanımlar. Kulüp işi."

Emily ve Alessa birbirlerine endişeli bakışlar fırlatırlar ama hemen çocukları toplayıp giderler. Onlar çıkar çıkmaz mekanın tüm havası değişiyor. Sevimli motorcu babalar gitmiş, yerlerine tamamen babama odaklanmış, ölümcül derecede ciddi adamlardan oluşan bir ekip gelmiş.

King başını sallar. "Ne ?"

Babam telefonunu masaya çarpıyor ve hemen ürperiyorum. Bu Crow. Onun hemen yanında ve biraz arkasında duran Shovel-head, bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı umduğum bir adam. Yüzündeki çirkin sırıtış, bundan hoşlanmayacağımızı açıkça ortaya koyuyor.

"Herkes orada mı?" Crow o yağlı, küçümseyici sesiyle söylüyor. "Kimsenin bir şey kaçırmamasını istemem."

", " diye homurdanıyor babam, daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla. İçinde ölüm vaadi var. "Söyleyeceğini söyle, ama artık bana bir bok yapamazsın."

"Sen değil. Bu sefer olmaz." Karga gülüyor, çirkin, boğuk bir ses. "Bu senin küçük veledin için."

"Söyle gitsin," diye çıkıştım.

Yaptığı şey için Crow'u parçalamak istiyorum. Alfa arkamdan gelip kollarını bana doluyor. Babam kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

"Hadi kızım, neden kankana bir mesaj vermiyorsun?" Karga bir adım atarken, Kürekkafa diğer tarafa doğru bir adım atar.

Sıradan, gri bir duvarın önünde bir sandalyeye bağlanmış, en iyi arkadaşım, herkesin içindeki iyiliği gören kız rehin tutuluyor.

İNANÇ

"FAITH, SENİNLE UĞRAŞMALARINA İZİN VERME. BEN İYİ OLACAĞIM!" NICKY BELKİ cesur görünmeye çalışıyor, ama teneke telefon hoparlöründen sesindeki dehşeti duyuyorum. Bunu saklayamayacak kadar uzun süredir . "Ben-" Shovelhead ona öyle sert vuruyor ki sandalye neredeyse devriliyor.

"Nicky!" Acı çığlığı karşısında dehşet içinde geri çekildim.

"Kapa çeneni," diyor Crow. "Ne demek istediğimi anladılar."

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor Ripper ve sanki bir ayı mağarasındaymışız ve biri az önce büyük bir et parçası atmış gibi diğer adamlar tarafından yankılanıyor.

Kalbim karnıma düştü. Birkaç dakika önce tüm bunların ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum ve aynı anda Nicky kim bilir neler yaşıyordu.

"İşte anlaşma." Crow'un ses tonunda kendinden memnun bir zehir var. Bizi köşeye sıkıştırdığını biliyor. "Kızınızın el ve ayak parmakları ne kadar hoş ve zarif olursa olsun, onları almaya başlayacağım."

Keskin nefesimi tutamıyorum. Nicky olmaz. "Bırakın onu! Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Zalimce gülüyor. "Yüzündeki ifade öyle olduğunu söylüyor. Ne? İstediyimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı düşünmedin mi?"

"Baban başına geleni hak etti," diye hırılıyor babam bir hayvan gibi. "İstedliğini elde etmek için böyle korkak taktikler kullandı çünkü sadece kadınları ve çocukları incitmeye cesareti vardı. Benim tek hatam, genç olduğun için sana acımış olmamdı."

"Baba! Durumu daha da kötüleştirme." Ne kadar hayvan olduğu umurumda değil. Crow'un Nicky'ye zarar vermesine neden olursa, onu affedebilir miyim bilmiyorum.

"Seni orospu çocuğu-" Crow sözünü keser. "Evet baba, durumu daha da kötüleştirme. Neler yapabildiğini gördün mü, sürtük? Eminim o kadar uzun zaman geçti ki eski anlaşılmayı umursamayacağımızı düşünmüşsündür ama ben başta olduğum sürece ne affederiz ne de unuturuz. Babamı çok severdim ve sen onu benden aldın. Eğer kızın bana gelmezse, o lanet kaseti de yanında getirirse, arkadaşının parçalarını teker teker, hiçbir şey kalmayana kadar burada toplayacağım ve her birini sana ayrı ayrı postalayacağım. Onun sonu elimden geldiğince uzun ve acı verici olacak. Anladın mı beni?" Arka planda Nicky inliyor.

"Ona zarar vermeyin!" Etrafımdaki motorcuların küfürleri ve öfkeleri arasında bağıryorum. "Ben de geleceğim!"

"Hayır, vermeyeceksin," diye tersliyor babam, yüzü öfkeyle çarpılmış. "Seni bu sürüngeneye vermeyeceğim."

"Nicky benim arkadaşım!" Parmağımla babamı işaret etmek için Alfa'nın kucığından sıyrılıyorum. "Bu psikopatın onu parça parça etmesine izin vermeyeceğim!"

"Düşün," diyor Ripper. "Onun yerine sen geçeceksin ve biz de buna izin vermeyeceğiz."

"Bana izin vermeyecek misin? Kendini mi dinliyorsun?" Telefona bağıryorum, "Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle. Nicky'yi bıraktığın sürece."

"Sen sikimsin!"

Crow kargaşaya gülüyor ama o konuştuğunda herkes hiçbir şeyi kaçırmamak için sessizliğe bürünüyor. "Yapacağınız şey şu. Sana lanet bir adres göndereceğim. Oraya gideceksin, tek başına ve silahsız, lanet olası video kasetle, ve eğer

Bunların hiçbirini beceremezsen, onunla işim bittiğinde arkadaşını yapboz gibi bir araya getirebileceksin. Anladın mı? O kadar basit ki bir Çılgık Atan Kartal bile bu işi çözebilir."

"Tamam," diyorum uzun süredir tuttuğum nefesimi tutarak. Gitmek istemiyorum, çünkü Ripper haklı. Babamdan intikam almak için beni onların eline bırakmış olurum.

"İnanç!" Babam ve Alfa aynı anda bana patladılar, öfke onlardan hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu.

"Onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemezsin," diye ekliyor Ripper. Hayal kırıklığı çok yoğun.

"Bunu biliyorum ama başka ne seçeneğim var ki?" Crow'un kahkahasını duymazdan gelmek için çok çaba sarf ediyorum.

"Tartışmayı size bırakıyorum," diyor Crow. "Ama onun son teslim tarihi gerçek, yeniden üye olun."

Telefon . Bir dakika sonra, gelen bir mesajla açılır. Talimatlar.

"Gitmiyorsun. Lanet olası cesedimi çiğneyerek," diye homurdanıyor babam, boyuna posuna bakmadan üzerime doğru geliyor. "Ve ben kör değilim. Onları parmağında oynattığını düşünüyor olabilirsin ama Alpha. Ripper. Blade? O bokun içine girmene de izin vermiyorlar."

"Kartal gözü haklı," diyor Alfa. "Bu sadece seni öldürtecek."

"Ama umurunda değil, değil mi?" Blade, Alfa'nın yanından bana bakıyor, yüzündeki ifade asık.

"Onu cesaretlendirme." Ripper dik dik bakıyor.

Blade onu görmezden geliyor. Onun yerine doğrudan benimle konuşuyor. "Peki sen ne yapardın?"

"I..." Tanrım, gerçekten istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. "Bilmiyorum ama Nicky'yi almalarına izin veremem."

Başını sallıyor. "Öyleyse ikinizi de alacaklar. Bırakın gideyim."

"Ne? Hayır! Hayır! O beni istiyor."

"Kartal Göz'ün acı çekmesini istiyor. Sen sadece onun böğrüne istediği bıçaksın." Babama bakıyor. "Beni asla görmeyecekler. Çok geç olana kadar." Karanlık ses tonundaki çelik gibi söz beni ürpertiyor. Öldürmeye hazır.

"Ama yanlış bir şey hissederlerse onu öldürürler."

"Bunu zaten yapabilirler," diyor Ripper. "Bir dizi kurala göre oynuyorlarmış gibi davranmayı bırakın."

Aman Tanrım. Ölüm kalım meselesi olduğunda, kuralların hiçbir önemi yoktur. "Arkadaşın umurunda değil," diyor Blade kesin bir dille. "Ne?" Bu beni kendime getirdi.

"Ben Alpha gibi bir idealist ya da Ripper gibi bir kahraman değilim. Ben bir katilim ve senin nefes almanı sağlamak için gerekirse her bir Pit Viper'ı . Eğer onunla senin aranda bir seçim yapmak zorunda kalırsam, her seferinde seni seçerim ama o pislik her ne boktan intikam alacağını düşünüyorsa onu alana kadar durmayacak, o yüzden ben gidiyorum. Prez?"

O kadar sessiz ki iğne düşse duyarsınız. Blade'in umurunda bile değil, sadece babama beni ürpertecek kadar yoğun bir bakışla bakıyor. Kendimi kaybetmeye başlamış olmalıyım, çünkü bu kulağa romantik, aşırı bir anti-kahraman gibi geliyor.

"Öyle mi?" Babam Blade'e sessizce soruyor. "Senden asla aşmanı istemeyeceğim çizgiler dair sana söz vermiştim."

"Sen sormuyorsun, ben gönüllü oluyorum."

Babam acımasız görünüyor. "Faith, odama git."

"Ne? Hayır. Beni küçük bir kız gibi odama gönderemezsin."

Şimdiye kadar arka planda kalan Miriam onun koluna giriyor. "Onu kontrol etmeye çalışırsan kaybedersin. Bunu bilen birinden duy."

"En azından kaybetmek için hayatta olurdu." Babam kolunu çekti. "Crow'la kimseyi takas etmiyoruz. Burada tüm kartlar bizim elimizde."

"Arkadaşım bir kart değil!" Ona bağıyorum. "O bir insan. Bunu unuttun mu? Bunca zamandır, siz evime girdiğinizden beri, ya da belki o aptal video viral olduğundan beri, tek yaptığım tepki vermektir. Kaçmak, saklanmak, gerçek bir karar vermek zorunda kalmamak için her şeyi yaptım." Gözlerim doluyor, gözyaşlarım zorla akmakla tehdit ediyor ama buna hazır değilim. Henüz hazır değilim. "Ama şimdi her şey üst üste geliyor ve eğer bir şey yapmazsam Nicky ölecek. Aptalca mı? Olabilir. Tehlikeli mi? Kesinlikle tehlikeli. Ama kendimden birini geride bırakmayacağım ve senin de bırakacağını sanmıyorum. Alfa mı? Ripper? Blade? Kardeşlerinden birini kurtarmak için ne yapardın?"

"Yeter!" Babam herkesin dikkatini çekerek ve devasa kollarını göğsünde kavuşturarak bağıyor. "Lanet olası bir plan ve kızınızı kurtarmak için elimden geleni yapacağım, ama onun için sizi teslim etmeyeceğim. Bunu isteyemezsin ve ben de buna izin vermeyeceğim." Kalabalığı tarıyor. "Snark! Sinyalin nereden geldiğini bulmak için sihrini kullan ki bir sürprizle karşılaşmayalım. Viking, temizlik ekibini hazırla. Öğrenir öğrenmez gidiyoruz."

"İşte bu" Viking göğsüne yumrukla vurur.

"King, ekipler oluşturmaya başla. Herkesi içeri çek. Pit Viper'lar Çılgılık Atan Kartallar'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrenecekler."

King başını sallıyor. "."

"Ve Alpha, Ripper ve Blade? Siz olmadan hiçbir yere gidemez, anladınız mı? Kendini tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden başına bir şey gelirse üçünüzü de sorumlu tutarım."

Alfa başıyla onaylıyor. "Lanet olası Alfa Vurucu Timi, rapor veriyor. Onu güvende tutacağımızdan emin olabilirsiniz."

Babam bana doğru uyarı dolu bir bakış fırlatarak başıyla onaylıyor. "Güzel, çünkü ona nasıl baktığını görüyorum ve eğer bakmazsan seninkini de alırım."

RIPPER

YERLEŞKE TAM BİR FAALİYET YUVASI. SİLAHLAR KONTROL EDİLİYOR VE Temizlenmiş, bisiklet motorları düzeltilmiş ve her yerden üyeler üsse geri çağrılırken ortak salon doluyor. Bu bana görev yaptığım zamanları hatırlatıyor; o an beklenti ve korku birbirine karışıp neredeyse eğlenceli bir hal alıyordu. Berbat bir şekilde keşke biz de onlarla gitseydik diyorum.

Faith mutlu değil, bunu söyleyebilirim ama tek planı içeri girip kendini Crow'a teslim etmektir ve bu asla olmayacaktı. Biz hâlâ nefes alırken olmaz. Bir sandalyeye oturdu ve başını öne eğdi.

Yanına diz çöküyorum ve uzaklara boş boş bakan gözlerine bakıyorum. "Nefes al. Sen farkına varmadan her şey bitmiş olacak."

"İyi misin?" Alfa arkamızdan gelip ellerini Faith'in omuzlarına koydu. "Aslında, siktir et. Gel hadi."

Bizi takip etmemizi işaret ediyor, sonra da ortak alandan çıkıp kendi odasına doğru yürüyor. Kapının diğer tarafında kaos ve gürültü azalıyor.

Faith kendini Alfa'nın yatağına atar ve gerinir. "Ben iyiyim. Sadece kaosa biraz ara vermeye ihtiyacım var." Uzun, yavaş bir nefes alıyor ve tişörtünün altında göğüslerinin nasıl şiştiğini izlemekten kendimi alamıyorum.

"İyi değilsin. Neden iyi olasan ki?" diye sordum. "Bu bok seni öldürüyor."

"En iyi arkadaşım şu anda bir psikopat tarafından dövülüyor ve benim tüm işim burada oturup güvende kalmak."

Yanımdaki yatağa oturdum ve Faith'in başını kucağıma çektim. "Sen lanet olası bir kitapçı sahibisin, komando değil. Baban ve adamlarının yapamadığı neyi yapabileceğini sanıyorsun?"

Faith gözlerini kapattı ve bana döndü. "Nicky'yi önemsiyorum. Ama bu beni aptal yapar. Sanırım. Üzgünüm."

Alfa boğazının derinliklerinde hırlıyor. "Sadık olduğun için asla özür dileme. Arkadaşın için her şeyi yapmak isteyecek kadar cesur ve çılgın olmanı seviyorum ama yalnız değilsin. Bu seni kızdırabilir ama bu dünyada? Eğer destekleyemiyorsan konuşmak ucuzdur. Senin için dünyayı yıkarız, bu yüzden bizden seni bir çip gibi takas etmemizi isteyemezsin."

"Haklı," diyor Blade buzsakinliğiyle.

Faith babasının çelik grisi gözleriyle bana bakıyor. "Çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Burada öylece oturup arkadaşımın ölüp ölmediğini öğrenmeyi mi beklemem gerekiyor? Ya da babamın?"

"Sikeyim hayır. Bu hissi alıp bir top haline getiriyorsun ve sonunda Karga'nın suratına gömeceğin bıçağa dönüştürüyorsun. Yalnız değilsin."

"Hissettiriyor," diye fısıldıyor.

Alfa kaşlarını kaldırarak, "O zaman işimizi yapmıyoruz," diyor.

"Sence tüm takımla başa çıkmaya hazır mı?" Alpha ve Blade'e sıırıyorum. "Rahatlamanıza yardımcı olacak yöntemlerimiz var."

"Böyle bir zamanda seksi nasıl düşünebilirsin?" Faith tam zamanında ayağa kalkıp Alfa'nın bir sandalyeye oturduğunu ve gömleğini çıkardığını görür. İtirazına rağmen yanakları pembeleşiyor ve gözleri onu yakından takip ediyor.

Hızımı alamayıp ben de benimkini çıkardım. Faith dudaklarını yalıyor. "Çocuklar, kendimi pek iyi hissetmediğim her an benimle seks yapmak zorunda değilsiniz."

"İçin de mi endişeleniyorsun?" Blade ellerini kemerine koydu. "Endişelenme. Bu konuda kararları sen verirsin. Eğer gitmemi istiyorsan-"

Faith başını sallar. "Hayır, ben... bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama aranızda seçim yapmayacağım."

Rahat bir nefes aldım. Üçümüz mü? Biz bir paket anlaşıyoruz. Diğerlerinin Emily ve Alessa'yla nasıl olduklarını gördüğümde beri bir parçam bunu biliyordu ama Faith'i bulana kadar hiçbir şey doğru gelmemişti. Sadece birimizi ya da ikimizi isteseydi? Kahretsin, ne olurdu bilmiyorum.

Kot pantolonumu çıkarıp Faith'in yanındaki yatağa kayıyorum. O kadar güzel ki. Bizim gibi bir grup beceriksizi istemesi gerçekçi görünmüyor. Çoktan kalkmış ve hazır, dikkat çekmeye hevesli olan sıkıme utangaç bir bakış atıyor. Ellerimi beline koyuyorum, kot pantolonuyla gömleğinin arasındaki çıplak tenin sıcak şeridine. Henüz itmiyorum ama küçük daireler çizerek okşuyorum.

"Bize güveniyor musun?" Blade sorar.

Faith başını sallıyor, şimdiden biraz kıpırdanıyor. Kahretsin, bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum.

Alfa yatağın ucunda pantolonunu çıkarıyor ve Blade de diğer tarafta soyunuyor. Faith onları izliyor, ben de onu. Yüzgeçlerini kolumda gezdiriyor, kesik bileğimi kaplayan pürüzlü deri parçasına geldiğinde ne ürküyor ne de tereddüt ediyor. Kızların birkaç yara izinden hoşlanıyor gibi görüldüğü bu yaşam tarzında bile, herkes lanet olası bir elin tamamını kaybetmeyi aynı derecede kabul etmiyor.

Bu konuda şaka yapıyorum çünkü yapacak başka ne var ki? Geri gelmeyecek ve o kadar uzun süredir yok ki artık pek de umurumda değil.

Ama ona bakmayan birini becermek? Ya da hissetmemek için taraftan kaçan biriyle? Hayır, teşekkürler.

Eli kolumdan aşağıya doğru devam ediyor, meraklı parmakları sonunda sikimin etrafına dolanıyor.

"Hiçbir şeyin garantisi yok," diyor Blade elini Faith'in gömleğinin altından geçirirken. "Bu iş tamamen boka sarabilir."

Alfa Faith'in bacaklarını açar ve aralarında diz çöker. "Yani sahip olduğumuz zamanın tadını çıkardığımızdan emin olmalıyız. Sence de öyle değil mi?"

Faith bir ileri bir geri bakıyor. "Hadi yapalım şu işi."

İNANÇ

KELIMELER AĞZIMDAN ÇIKAR ÇIKMAZ, HEPSİ GELİYOR. VE daha önce pek utangaç değillerdi.

Gömleğimi başımın üzerinden çekerken Ripper'ı bırakmak zorunda kalıyorum ve sonra kalçalarımı kaldırıyorum, böylece Alpha kotumu aşağı çekebiliyor. Blade bir elini sırtımın altından geçirip sutyen kancalarımı serbest bırakırken, külotum da onlarla birlikte gidiyor. Belli ki bunu daha önce de yapmıştı çünkü ben farkına bile varmadan, aç bakışlarını üzerimde gezdirmeleri için tamamen çıplak kalmıştım. Uzandığım son şey gözlüklerim oluyor.

Bakışları yemeğine nereden başlayacağına karar vermeye çalışan bir yırtıcı hayvan gibi çıplak bedenimi tararken Alfa sırtarak, "Bırak kalsın," diyor. İri ellerini kalçalarımın dış tarafına koyuyor, güçlü parmakları etime batıyor. "Kıvrımlı. Yumuşak. Mükemmel şekilde becerilebilir."

"Öyle," diye onaylıyor Ripper. Göğüslerimden birini yakalıyor, sonra eğilip tam meme ucumdan öpüyor. Onun dokunuşuyla buruşuyor ve küçük bir titreşim hızla ısınan göbeğime doğru yol alıyor. Blade diğer göğsümü kavırıyor, dokunuşu çok daha sert, yüzünü boğazıma gömerken onu sıkıyor, çene çizgime kadar öpüyor ve kemiriyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, çok bunalmış hissediyorum ve nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Alfa kalçalarımı kendime doğru itiyor ve uzanırken onları açıyor. "Endişelenmeyi bize bırak. Seni kadar yiyeceğim ve sonra tekrar yapacağım."

"Kendinden çok eminsin koca adam," diye şaka yapıyorum. Bunu kastettiğinden hiç şüphem yok.

Blade çenemi kavırıyor ve beni ona doğru çeviriyor, öyle ki dudaklarımız neredeyse bir santim bile ayrılmıyor. Fırtınalı mavi gözleri, inkâr edilemeyecek karanlık bir bakışla bana sabitlendi. "Bizi mi sorguluyorsun lan?"

Ripper vurgulamak için meme ucumu emmek için o anı seçiyor. Küstah bir cevap vermek yerine inliyorum ve göğsümü ona doğru bastırıyorum. "Hayır," diye kekelıyorum nefes nefese bir fısıltıyla.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor Blade, sonra da ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. Tanrım, böyle kontrolü ele almasına bayılıyorum.

Geniş bir dil kaygan kıvrımlarımın arasından kayıyor, sonra şişen klitorisimin üzerinde gezinerek içimde bir zevk şimşegi çakmasına neden oluyor. Bir saniye meme ucumun etrafında dönüyor ve sertleşene kadar onunla alay ediyor. Blade'in beni aptalca öperken dilinin benimkiyle düello yaptığı ağzına doğru inliyorum. Aynı anda üç dile ihtiyacım olduğunu hiç bilmezdim, ama şu anda tam olarak doğru hissettiriyor.

Siklere uzanıyorum ve parmaklarımı dolayabileceğim iki tane buluyorum, çalımlı ve istekli. Ripper ve Blade, ellerimle uzunluklarını okşayıp keşfederken inliyor. Dokunuşum altında çok hoş, pürüzsüz ve sert hissediyorlar, uçları parmaklarımın üzerine damlayan sıcak pre-cum ile kaygan.

"Siktir," diye inliyor Ripper. "Bu çok iyi. Beni daha sert okşa."

Elimde çok sertleşti. İkisi de öyle. Kalçaları sarsılana ve daha fazlası için nefes nefese kalıp inleyene kadar onları okşuyorum. Hepsinin bana hissettirdikleri kadar iyi hissetmelerini istiyorum. Peki ya Alfa? Durmamam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorundayım ve aşağıda bana tapınma biçiminde kayboluyorum, ustaca yalaması kaslarımın seğirmesine ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Kalçalarımı ağzına doğru yuvarlayıp yüzünü beceriyorum.

İçimde birine ihtiyacım var.

"Lütfen beni becer" diye yalvaracak kadar uzun süre ağzımı Blade'inkinden ayırdım.

Alfa gülüyor, nefesi en hassas gıdıklıyor. "Her şeyin zamanı var, tatlım. Her şeyin zamanı var."

"Hayır, şimdi!"

Ripper da gülüyor ve meme ucumu çekiştiriyor. "O zaman seni daha iyi bir pozisyona getirelim, bebeğim. İşte, onu ters çevir."

Üç güçlü adam beni ters çevirmek istediğinde, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Beni havaya kaldırıp çevirerek tekrar dört ayak üzerinde yatağa yatırdıklarında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. Gözlüğüm kayıyor ama Alfa göz kırparak gözlüğümü burnuma itiyor.

"Prezervatif mi?" Blade soruyor.

Alfa başıyla işaret ediyor. "Gece masası."

Blade bütün bir paket şeridini çıkarıp yatağın üzerine atıyor. Tanrım, gerçekten de benimle uğraşmayı planlıyorlar, değil mi?

.

Bir dakika sonra Alfa ayağa kalkıyor ve iri ellerinden biriyle kıcımlı kavrarken diğeriyle kalın sikini içime sokuyor. O kadar kalın ki, yavaşça ama emin adımlarla beni iterek açıyor. Çevresinde rahatlamaya çalışıyorum ama kalbim iki kat hızlı atıyor ve onu sıkmamak neredeyse imkânsız.

İnliyor. "Çok iyi."

"İşte." Blade'in hırçın sesi dikkatimi çekiyor, tam da önümde diz çöküp kendini ağzıma sunarken.

Dudaklarımı yalıyorum, hâlâ Alfa'nın içeri girmesine alışmaya çalışıyorum, ama Blade kendini ağzıma doğru ittiğinde, sızan ucu dudaklarımı kayganlaştırdığında, ona açılıyorum. Derin bir iç çekerek parmaklarını saçlarıma gömüyor ve kendini içeri itiyor. Misk kokusu burun deliklerimde yoğunlaşıyor ve teni dilime karşı tuzlu. Emmeye başlıyorum.

Her iki ucunda da büyük bir adam varken, ikisini de memnun etmek için elimden geleni yapıyorum. Alfa her hamlede biraz daha derine iniyor ve bunu yaptığında Blade'in sikini boğazımın girişine çarpına kadar ağzıma almam için beni zorluyor. Biraz gerildim ve öğürdüm, ama onlar

Alışmam için bana bir saniye ver. O canavarı boğazımdan aşağı indirmemin bir yolu olduğunu sanmıyorum, ama belki bir gün? En azından çok pratik yapmam gerekecek.

Ben onu emerken Blade bana tıslıyor. "Aferin kızım, çok iyi gidiyorsun. Beni boşaltacaksın." Bu kirli övgü, saçlarımı o kadar sıkı kavırıyor ki kafa derimi acıtıyor.

Ripper altıma kayıyor, göğüslerim onun emmesi için aşağı sarkıyor. Meme ucumu dişleriyle yakalıyor, böylece Alfa ve bıçak arasında sallandığımda onları ileri geri çekiyor.

"Çok sıkı amına koyayım," diye inliyor Alfa, sonra kendini içimden çekip çıkarıyor. Onu kaybettiğim için inliyorum, bu da Blade'in homurdanmasına neden oluyor, çünkü ses onun horozunu titreştiriyor. "Kahretsin, neredeyse kaybediyordum."

"Değişelim mi?" diye sorar Ripper.

Ve sonra Blade arkamda, derinlere itiyor, Alpha altımda, geniş omuzları o kadar büyük ki, Ripper uzun sikini ağzıma sokup çıkarırken, resmen onun üzerinde sürükleniyorum. İyi yağlanmış bir makine gibi dönüyorlar, bu yüzden sikişte bir mola olduğunu zar zor fark ediyorum.

Birbirlerine karışıyorlar ama aynı zamanda öne çıkıyorlar. Tatları, kokuları ve hatta bana dokunma ve sarılma şekilleri bile farklı. Bir elleri sert, diğeri nazik olabilir ve bunların hepsi parçalarının toplamından daha büyük bir şey oluşturur, ancak hepsinin ortak noktası beni memnun etmeye odaklanmaktır.

Bizi memnun etmek.

Blade'in siki içimde beni titreten kısımları okşarken, Ripper ağzımı sikiyor ve beni bu kadar sevdiğimi bilmediğim bir şekilde çaresiz ve alt görevde hissettiriyor.

Tükürük kayganlığında bir parmak kıcıma dokunduğunda sırıyorum. "Sakin ol," diyerek Blade'i yatıştırıyor, sonra tekrar yapıyor. Daha önce kimse bana böyle bir şey yapmamıştı, ama sadece hafifçe ovaladığı sürece iyi hissettiriyor. Seksi, yasak karıncalanmalar başparmağının ucundan fırlıyor ve bir zevk akışı içinde merkezime bağlanıyor. "Güzel, güzel, beni itmeye devam et. Kahretsin"

Seksi kalçalarıyla bana bak, küçük kız. Bunun seni nasıl iyi hissettirdiğini göster bize."

O kendini neredeyse sabit tutarken ben ona doğru pompalıyorum. Kalçalarımı doğru şekilde döndürerek onu mükemmel bir şekilde yakalayabiliyorum. Ama başparmağını oynatmıyor, yani sikinin tamamını kullanmak istiyorsam, bir parmağını da kıcıma sokmayı kabul etmem gerekiyor. İlk başta biraz temkinliyim, sadece ucunu kullanıyorum, böylece beni sadece arkadan dürtüyor, ama açgözlüyüm. Ondan daha fazlasını istiyorum ve başparmağına alıştıkça, yasak karıncalanmalar amımdaki ateşle o kadar güçlü bir şekilde birleşiyor ki, çok geçmeden ikisini de alabildiğim kadar derine alıyorum ve her itişte Ripper'ın etrafında inliyorum.

"Yeni pozisyon," diyor Ripper ve Alfa'nın koluna vuruyor.

Alfa altımdan kayıyor ve Ripper kendini ağzımdan çekiyor. Sırtını yatak başlığına dayayana kadar yatakta kayarken güzel siki tükürüğümle parlıyor. Alfa ona bir prezervatif fırlatıyor ve prezervatifi kalın aletinden aşağı yuvarlar yuvarlamaz, bana doğru sırtımdan önce birkaç kez kendini okşuyor. "Hadi. Bin hadi. Sür beni."

Blade kalçalarımı tutuyor ve beni ileri doğru iterek kararı benim elimden alıyor. O ve Ripper birlikte beni taş gibi sert aletin üzerine itiyorlar. Ellerimi Ripper'ın omuzlarına dayadım ama istesem bile kendimi geri itecek kadar güçlü değildim.

Bu şekilde üzerine oturduğumda, tam boyunu alıyorum ve çok güzel hissettiriyor. Al-pha yatak başlığına oturuyor ve sikini ağzıma doğru tutuyor. Onu yutmak için sadece biraz öne eğilmem gerekiyor. Bunu yaptığımda, Ripper'ın eli göğüslerimden birini buluyor ve göğüs uçlarımla oynamaya başlıyor, Alfa ise beni orada tutmak için ellerini saçlarıma doluyor.

Blade'in çekmecedan bir şey çıkarmak için odanın içinde dolaştığını hayal meyal hissediyorum ve sonra arkama dönüyor. Kıcıma soğuk ve çok kaygan bir şey döküyor ve parmaklarıyla ovalamaya başlıyor. Bu kez başparmağı şaşırtıcı bir kolaylıkla kıcımın içine doğru kayıyor. Her deliğimde bir erkeğin olması hissiyle Alfa'nın etrafında inliyorum.

"Siktir," diye inliyor Ripper. O da hissediyor mu?

Blade'in kaygan parmağı ikiye ayrılıyor ve beni geriyor. Tanrım, bu biraz garip ama güzel. Alfa'nın sikine konsantre olmamı zorlaştırıyor, ama hatırladığımda emiyorum ve geri kalan zamanda başımı ileri geri yönlendiriyor, kendi zevkini alıyor.

Kayganlaştırıcı sürülmüş parmaklarıyla Blade kıcımlı sikerken Ripper da amımı sikiyor ama sadece kısa bir süreliğine, sonra parmaklarını tekrar çekip çıkarıyor. Tanrım, sırada ne var? Üç mü? Üç taneye dayanabilir miyim bilmiyorum. Ripper hareket etmeyi bırakıyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Blade beni tekrar dürttüğünde, bunun bir parmak olmadığını hemen anlıyorum. Blade anal bekaretimi alırken inliyorum ve tırnaklarımı Ripper'ın omuzlarına geçiriyorum. Nefes alıp veriyorum ve inliyorum, Alfa bana bu garip yeni duyguda nefes alma şansı vermek için biraz geri çekiliyor.

"Bu çok seksi," diye pantolonunu indirirken bir eli sikinin üzerindeydi. "Bana bak, küçük kütüphaneci."

Bazı şeyleri aynı anda sadece üç erkekle yapabileceğinizi fark ettim ve bu kirli, ateşli, üst düzey ve kelimelerle anlatılamayacak kadar harika. Eğer bana benim gibi küçük bir kitap kurdunun böyle büyük penisli bir motorcu sandviçinin içine sıkışıp kalacağını sorsaydınız, size deli derdim, ama işte buradayım.

Blade geri çekilirken daha fazla kayganlaştırıcı damlatıyor, sonra kendini tekrar içeri bastırıyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp, ikisinin de içime tamamen oturmuş olmasının verdiği yanmaya alışmaya çalışırken, tekrar Ripper'ın üzerine çöküyorum. Bu çok gergin, ama Alpha sikini tekrar dudaklarıma değdirdiğinde, içeri girmesine izin vermek için açıyorum ve ilk kez üçünü de birlikte beceriyorum.

Çabucak bir ritme giriyoruz, nazikçe, beni ona doğru geliştirerek, ama ben kalp atışlarımı hızlandıran bir orgazmla sarsılmaya ve Alfa'nın etrafında inlemeye başladığımda, hızlarını artırıyorlar. Ripper ve Blade dans partneri gibi itiyorlar, bazen sıraya giriyorlar, bazen de değişiyorlar, böylece değişme şekilleri beni çıldırtıyor. Bu şekilde dolup taşacağımı hiç düşünmemiştim ama yakında başka seçeneğim kalmayacak. Tanrım, bu adamlar beni bir enstrüman gibi çalmayı biliyorlar.

Ripper ve Blade kendilerini kabzalarına kadar gömerken ben de uçurumun kenarından geçiyorum. O kadar sert sıkıyorum ki yemin ederim sert siklerindeki her bir damarı hissedebiliyorum. Doruk noktam erimiş bir gelgit dalgası gibi üzerime yıkılıyor ve iyi kullanılmış ağzımdan bir çığlık koparıyor. Tırnaklarım Ripper'ın derisini kazıyor, onun ve diğerlerinin etrafında çözülürken kan çekiyor. Gözlerimde beyaz ışıklar yanıp sönüyor ve üçünün arasında süzülüyormuşum gibi hissediyorum, sanki yerçekimi artık benim için geçerli değilmiş gibi.

"Oh, kahretsin," diye inliyor Ripper, sonra amımın derinliklerinde şişiyor. Örtülü olduğunu biliyorum ama keşke olmasaydı. Ten tene olsaydık bu ne kadar iyi olurdu?

Alfa tıslıyor. "Yut beni." İçgüdüsel olarak bunu yapıyorum ve dudaklarımdan taşıp çenemden aşağı damlayan tuzlu bir sıvı seliyle ödüllendiriliyorum.

Blade en son patlayan oldu, geri kalanımızdan sadece bir dakika geride kaldı. Derine itiyor ve kışıma boşalırken bir hayvan gibi inliyor, elleri hareket etmemi engellemek için omuzlarımı kavıyor. "Fuuuuck."

Birkaç uzun an boyunca, bir politikacının kariyerine mal olabilecek türden bir durumda kapana kısılmış dört parçalı bir heykel gibi hareketsiziz. Sonra birbirimizden ayrılıyoruz. Adamların arasında titriyorum, kısmen hayatımın en güçlü orgazmından iniyorum, kısmen de kendimi ayakta tutmanın zorluğundan. Blade kendini nazıkçe benden çekiyor ve Alfa dudaklarımın arasından kayarak çıkıyor. Sonra üçü beni Ripper'ın üzerinden alıp bitkin bir halde yattığım yatağa yuvarlıyorlar.

"anasını."

"Yok artık," diye inliyor Ripper. "Patladığında sikimi çıkaracaksın sandım. Bu inanılmazdı."

"Evet. Siktir," diye fısıldar Blade.

"İyi misin?" diye soruyor Alfa, yanımdaki yatağa kayarak beni nazık bir kucaklamayla kendine doğru çekerken. "Bu oldukça yoğundu."

Bunu düşünmek zorundayım. "Evet, evet. Tanrım, evet, öyleyim, ama şimdi gerçekten babamın yoğurt kaplarından daha fazlasına ihtiyacım var. Siz çocuklar benim ölümüm olacaksınız."

"Ama sana daha yeni sandviç yaptık." Ripper gülüyor, sonra yaklaşıyor, böylece onunla Alfa arasında sıkışıp kalıyorum. Bir dakika önceki kadar doyurucu değil ama rahatlatıcı ve sıcak ve şu anda bu daha da iyi.

İNANÇ

ERTESİ SABAH BABAMI VE SCREAMING EA'NIN ÇOĞUNU IZLEDİM.

Karga'yla ilgilenmek için Pit Viper yerleşkesine gidiyorlar. Çok güzel pembe ve turuncu bir gün doğumu ama ben bir dakikasının bile tadını çıkaramıyorum. Alfa ve diğerleri arkamda olsa bile, kendi en iyi arkadaşımı kurtarmanın bir parçası olamamak beni çaresiz hissettiriyor.

Bir saat sonra ortak salonda hâlâ bunu düşünüyorum.

Bilardo masasında yüzüncü molamı verirken Blade, "Dur," diye emrediyor.

"Neyi durdurayım?"

"Aptalca bir şey yapmayı düşünüyorum."

Ripper ve Alpha başlarını sallayarak beni tekrar tekrar hayır denen küçük bir çocuk gibi hissettiriyorlar. Haklı olduklarını bilmem önemli değil.

"Onun ölmesine izin veriyormuşum gibi hissediyorum."

"Eğer onların tüm yerleşkesini ele geçirmeye çalışsaydın biz de tam olarak böyle hissederdik," diye homurdanıyor Alfa. "Tam olarak aynı şey."

Telefonum çalıyor ve ekrana baktığımda damarlarımdan buz .
"Nicky'den!"

Bu onların tüm dikkatini çeker. Eğer bir şekilde kaçtıysa, belki babamı geri çağırabiliriz ve kimsenin zarar görmesine gerek kalmaz. Mes-

ve kalbim hemen sıkışıyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır."

"Ne?" Alpha hemen , sonra Blade ve Ripper.

"Nicky değil. Crow. Sadece onun telefonunu kullanıyor." Sinirlerimi sakın tutmaya çalışıyorum. Crow artık doğrudan benimle mi iletişim kuruyor? O olmasa bile, muhtemelen onun emri altındaki biri ve bu hiç iyi değil.

"Yeni zaman ve yer mi? Bu nasıl bir saçmalık?" Ripper okumak için telefonu elimden aldı. "Kahretsin, bu yanlış yön. Şimdi arasak bile oraya zamanında ulaşamazlar."

"Bu bir tuzak," diye homurdanıyor Blade.

"Biliyoruz. Bunu zaten biliyorduk." Alfa Blade'e bakıyor, anlamıyor.

"Hayır. Siktir. Tuzak içinde tuzak. Kartal-göz ve çocuklar kulüp binalarına gidiyorlar ve orada bir pusu kurulacağına dair ne kadar bahse girmek istersin?" Telefonu işaret ediyor. "Ve bu arada biz de uğraşmak zorundayız çünkü saati ve yeri değiştirip doğrudan Faith'e göndermiş."

Ripper ve Alpha aynı anda "Siktir," diye bağırdı.

"Babamı uyarmalıyız!" Telefonu geri alıp mesajı bir kez daha okudum. Ben okurken bir tane daha geliyor.

Bunu aldığınızı onaylayın yoksa kesmeye başlarız.

Shovelhead'in Nicky'nin parmağına bir pala dayadığı ve çirkin bir şekilde sırttığı bir resim eklenmiştir. Ve Nicky çığlık atıyor gibi görünüyor.

Saçmalık, saçmalık,

saçmalık. "Yapabilir

miyiz?"

"Yeni yer mi?" Ripper bana baktı. "Evet, yapabiliriz ama muhtemelen baban yapamaz."

"birlikte olmadığımızı nereden biliyorlar?" Alfa soruyor.

"Muhtemelen Kartal Göz'ün Faith'i getirmeyi reddetmesi üzerine bahis oynuyorlar. Onunla birlikte olduğumuzu bilmiyor olabilirler ama Prez'le birlikte olmadığına dair iyi bir bahis." Blade omuz silkiyor. "Tam olarak bir önemi yok, ama bunun anlamı bir şeyler planlıyorlar ve savaş ekibi o yeni noktaya ulaşamıyor."

"Sanırım kusacağım. Nicky'yi ölüme terk edemem. Özür dilerim. Herkesin istediğini yapmaya çalıştım ama bu kadarı çok fazla."

"Siktir." Alfa homurdanıyor.

"Biz olmalıyız. En azından denemeliyiz. Şimdi!"

"İnanç-"

"Hayır. gelse Nicky'nin öldürülmesine izin vermem."

Çocuklar birbirlerine bakar, sonra başlarını sallarlar. Blade kendi telefonunu çıkarır. "Eagle-eye'ı güncelleyeceğim. Belki benden daha kolay anlar."

Garaja doğru giderken üç metre öteden bile babamın ona bağırdığı her öfkeli kelimeyi duyuyoruz. Crow bizi öldürmezse, babam öldürebilir. Sonunda Blade telefonu kapatıp cebine geri sokuyor. "Gidiyoruz."

Alfa başını sallar. "Biniyoruz."

Ripper motorunu çalıştırdı ve devir çevirdi. Bir an sonra, yerleşkeden çıkıyoruz, ben Ripper'ın koluna yapışmış, çok geç kalmamak için dua ediyorum.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, güneş arkamızda gökyüzünde yükseliyor ve hafif trafikte ilerlerken sırtımızı kavuruyor. Henüz açılmamış eski bir benzin istasyonuna giriyoruz. Çocuklar bisikletleri sıraya diziyor, böylece konuşabiliyoruz.

"Neredeyse geldik," diyor Ripper. "On dakikalık bir yolculuk, bu da bize yirmi dakikalık bir boşluk bırakıyor. Bunu nasıl yapacağız? Parlak bir fikri olan varsa, şimdi tam zamanı."

Alfa başını sallar. "Daha fazla zamana ihtiyacımız var. Onu o bok çuvalına öylece teslim etmeyeceğim."

"Hiçbirimiz bunu yapmayacağız," diye homurdanıyor Ripper, gidonuna vurarak.

Geri kalanımızı görmezden gelen Blade, bir şey hissetmiş gibi etrafına bakınıyor.

Dikkatini çektim. "Ne ?" "Bir şey... Siktir! Yere yat!"

Blade kendini bana doğru fırlatıp beni Ripper'ın motosikletinden düşürdüğü anda havada keskin bir çatırtı duyuldu. Tiz bir vınlamayla geçip gidiyor ve benzin istasyonunun camlarından birini çarparak kırıyor. Cam parçaları havaya saçılıyor ve Blade benimle birlikte kaldırımda yuvarlanırken ben kollarımla başımı kapatıyorum.

Bağırıyor muyum? Sanırım çığlık atıyorum.

"Yukarıda!" Alfa kendini, cüssesini gizlemekte pek başarılı olmayan hava basınç makinesinin arkasına atıyor ve benzin istasyonunun arkasında yükselen tepedeki ağaçların arasından birine ateş ediyor.

Ripper bir yandan sakat kolunu bisikletin kayışından çıkarırken bir yandan da kemerinden devasa tabancasını çeker. Silah patlar ve ağaç gövdelerinden birinden büyük bir tahta parçası ve kıymıklar fırlar, ardından acı dolu bir çığlık duyulur.

"Bizi nasıl buldular?" Blade benzin istasyonunun köşesinden dönebilmemiz için beni önüne katarken bağırıyorum.

"Kapa çeneni ve kaç!" Kurşunlar metal köşe koruyucusundan sekerken beni siperin içine itiyor. Ölümçül çanlar gibi çınlıyorlar.

Binanın etrafından motosikletlerin homurtusu geliyor. Sanırım babam ve kulübün geri kalanı sihirli bir şekilde bize yetiştiği için o kadar şanslı olmayacağız.

"Kahretsin," diye tıslıyor Blade. İki elinde de bıçaklar var ve beni duvara yaslayıp vücuduyla koruyor.

Benzin istasyonunun arkasında neler olup bittiğini artık göremiyorum ama Ripper'ın silahının gümbürtüsü kolayca seçilebiliyor. Biri çığlık atıyor ama sesi tanıyamıyorum.

"Neden ateş ediyorlar? Beni canlı istediklerini sanıyordum!" Sesimi duyurmak için bağıyorum.

"Ateş sen değilsin, bebeğim."

Ağır yapılı bir motorcu, binanın önünden köşeyi dönerek gelir ve boğazına saplanmış bıçak kabzasıyla hemen sendeleyerek geri çekilir. Homurdanıyor ve yere düşüyor.

Oh Tanrım. Muhtemelen birinin ölümünü izledim. Tekrar.

Köşede bir pencere kırıldı ve ben gerçekten neler olduğunu görebilmeyi isterdim. Alpha ve Ripper iyi mi? İkisinden birinin benim yüzümden ıssız bir yerdeki benzin istasyonunun arkasında kanlar içinde yere yığılması fikri dehşet verici.

"Siper almak için içeri giriyoruz!" Alfa'nın sesi silah seslerini bastırıyor.

"Anlaşıldı!" Bir kurşun daha vızıldayarak geçerken Blade bağıyor. Köşeyi dönüp kurşun yağmurunun içine dalma fikri hoşuma gitmiyor ama burada da kalamayız.

İkimizin de beklemediği şey, çatıdan gelen adamlar.

Kelimenin tam anlamıyla gökyüzünden düşene kadar sessizler, ikisi Blade'in her bir omzuna gidiyor. Onu bağırان bir yığın halinde yere indiriyorlar.

Blade'in bıçaklarından biri kaldırımda bana doğru kayıyor. Kolayca yere düşmemeye kararlı bir şekilde bıçağı alıyorum ama Blade'e yardım etmek için onu bıçaklamaktan endişe etmeme neden olmayacak bir fırsat bulmak çok zor. Sonunda bir fırsat yakaladım ve onunla dövüşen adamlardan birini bacağından vurdum. Keskin bıçak baldırının tam arkasına batıyor, o kadar yumuşak ki biraz mide bulandırıcı.

Adam çığlık atıp yuvarlandı ve bıçağı geri çıkarmak için uzandı. Sapını tutamadım, şimdi yine savunmasızım, ama belki Bıçak-

Kocaman bir el yakamdan tutup beni geriye doğru çekiyor.

"Blade!"

Devasa el, beni boynumdan yakalayan daha da devasa bir kola bağlanıyor. Çılgınca tekmeliyorum, vurabildiğim her şeye vurmaya çalışıyorum ama adam sadece gülüyor ve daha sert sıkarak havamı kesiyor.

"Kavga etmeyi bırak," diyor çok iyi tanıdığım yağlı bir ses, "yoksa seni boğarak öldürür ve cesedini babanın kapısına bırakırız."

Kurtulmamın imkânı yok, bu yüzden tüm içgüdülerime rağmen tekmelemeyi bırakıyorum. Benim de nefes almam lazım. Tutuş gevşiyor, ama çok değil.

Blade diğer adamı üzerinden atar. Engerek'in yarası kanla kıpkırmızı oldu ve cansız bir şekilde kaldırıma çarptı. Tanrım, bu çok çılgınca.

"Bırak onu," diye hırlıyor Blade ayağa fırlarken, sonra donup kalıyor.

"Biliyor musun Blade, hiç sanmıyorum." Crow ona doğru ağır görünümlü bir silah doğrultuyor ve iki adam daha namlularını kafamıza doğrultarak yaklaştığında Blade bile yenildiğini kabul etmek zorunda kalıyor.

Saçmalık.

Benzin istasyonunun arkasında hâlâ silah sesleri duyuluyor. Alpha ve Ripper henüz ölmedi, belki hâlâ umut vardır.

Crow zalim bir sırıtışla hızlıca eliyle işaret eder. "Alın onu. Kartal Göz onu önemsiyor. Sonra gazı boşaltın ve burayı ateşe verin. Dışarı çıkan herkesi vurun."

"Hayır!" Paniğe kapılmış kocaman gözlerle Crow'a bakıyorum. "Sadece beni al. Onları öldürmek zorunda değilsin."

Sırıtışı genişler. "Biliyorum. Ama istiyorum. Senin yerinde olsaydım, kendi derim için endişelenirdim." Ürkütücü bakışları beni tutan adama kayıyor. "Onu minibüse götür. Ben hemen geliyorum."

Karşı koyunca bir boğma darbesi daha yedim. Sonra Shovelhead'in Blade'in koltuk altlarına ip dolamaya başladığını ve kollarını arkadan bağladığını görmek için tam zamanında etrafımda döndüm. Blade gururla ayakta duruyor, sert çenesi hayal kırıklığı içinde çalışıyor ama buna izin veriyor.

Eminim ben olmasaydım son nefesine kadar savaşırdı.

Tanrım, ben olmasaydım bu durumda bile olmazdı.

Beni bir minibüsün arkasına attılar, iri yarı adam da peşimden geldi. Kapıyı çarparak kapatıyor ve oturuyor, parmak eklemlerini kırarken bana dik dik bakıyor. Ona yumruk atmaya çalışacağımı mı sanıyor? Bu intihar olur.

Minibüste arka kapıdaki metal bir ızgarayla kapatılmış küçük bir pencere dışında pencere yok ama benzin istasyonunun duvarlarını yalamaya başlayan turuncu bir parıltıyı görmek için yeterli.

Daha fazla tutamıyorum. Gözyaşlarım serbest kaldığında gözlerim acıyor. Herkes haklıydı. Kahraman olmaya çalıştım ama bunun yerine hepimizi öldürtmüş olabilirim. Nicky'yi kurtarmak yerine hepimizi ele geçirdiler.

Siyah noktalar görüş alanıma girmeye başladığında, ilk kez onları hoş karşılıyorum.

EAGLE-EYE

TAŞAKLARINI AĞIZLARINDAN SÖKÜP ALACAĞIM. I

Eğer hala hayattalarsa, bunun için lanet olası kesiklerini almaları gerekir. Ve eğer Faith yaralanırsa, kelleler uçacak.

Kulüp harekete geçti, kendi kişisel ordum Pit Viper'ların üzerine bir dünya pislik yağdırmaya geldi. Cehennemde Crow için ayrılmış özel bir yer var, ama onunla işim bittiğinde lanet olası bir tatil gibi görünecek. Ama önce Faith'i ve üç adamımı bulmalıyız. Doğrudan emir almışlar.

King, hemen önümde ve sağımda, siyah ve mor demir atına binmiş, bir kolunu kaldırıp işaret ediyor. İleride, yeni buluşma yerine giden yolda, gökyüzünde simsiyah bir duman yükseliyor. Bunun bir ilgisi olmamasına imkân yok. edeceğimizi belirtmek için kolumu sallıyorum. Acelemiz var ama yapmamayı göze alamayız. Biz geçerken Faith oradaysa sıçtık demektir.

Yangının bir benzin istasyonu olduğu ve tamamen alev aldığı ortaya çıktı. Dışarıda da bir avuç Pit Viper silahlarını kaldırmış binaya ateş ediyor.

Birden Faith'in orada, lanet Pit Viper'lar onu kurşunlarla kovalarken yandığını görüyorum.

Hiç durmadan silahımı çekip ateş ediyorum ve en yakındakini kafasının arkasından vuruyorum. Öne doğru fırlıyor ve hareketsiz yattığı asfalta çarpıyor.

Bu onların dikkatini çeker.

İlk başta savařacaklarını dūřundūm ama sonra yanımda kaç adam olduęunu gōrdūler. Birkaçı motosikletlerine kořuyor ama King askerlerimi bir general gibi yōnetiyor ve bir anda etrafları sarılıyor, onları on kez öldürecek kadar silah onlara doęrultuluyor.

"Kızım bu lanet binada mı?" En yakın Viper'a yanaştım ve namluyu şakağına dayadım. "Cevap ver bana!"

Başını çılgınca sallıyor, gözleri dehşet içinde kocaman. "Hayır!"

Tetik parmağım seğiriyor, bu pisliğin acısına son vermek için can atıyorum ama... kahretsin. Bu bok kafalılar benim kūük kızım la uğraşıyorlar, ama bu ocuk Faith kadar bile olmayabilir.

"Kim?"

"İki-iki Kartal."

Sanki bir yanıtmış gibi, yanan ön kapı kırılır ve menteşelerinden fırlar. Alfa ve Yırtıcı onunla birlikte yuvarlanarak dışarı çıkar, kesikleri için için yanmaktadır.

"Battaniyeler! Su! Herhangi bir şey! Varsa, kullanın! şimdi tam zamanı!" O iki pisliliği öldürecek biri varsa o da benim.

Alpha kesiğini çıkarıp bir kenara atarken, Ripper kendi kesiğini sōndürmek için yerde yuvarlanır. Animal elinde kalın bir battaniyeyle koşup Ripper'ın üzerine atıyor ve okşamaya başlıyor. Alfa alevler sōnene kadar kesiğin üzerinde tepiniyor. Sonra beni gōrüyor ve tekrar ateşe atlamayı dūřünüyor gibi gōrünüyor.

"Prez!" diye bağırıyor doğrulurken, sakalı ve kaşları yanmış.

Bir an sonra Ripper da ayaęa kalktı, yūzü kūlden simsiyahtı ama bařka bir zarar gōrmemiř gōrünüyordu. "Siktir, kovala." Öksürmeye başlar ve neredeyse iki būklūm olur. "Bu taraftan." Yolun ařaęısını iřaret ediyor. "Dakikalardan bahsediyoruz. Faith ve Blade ellerinde."

"Oroşpu ocuğu. King! Ekibi al ve git. Olabildiğince hızlı."

Aynı anda çalışmaya başlayan elliye yakın motosikletin gürültüsü benzin istasyonundaki yangını bile bastırarak kadar yüksektir. Adamlardan birkaçı destek için geride kalıyor. "Geri kalanımız, geri çekilelim. Eğer bu benzin istasyonu havaya uçarsa, boku yeriz."

Crow ve adamlarını kovalamak için yollara düşmek istiyorum ama resmin tamamını görmem gerekiyor. Yetkili olmak bazen berbat bir şey.

Yükselen benzin istasyonunun bize zarar vermeyeceğı kadar uzaklaştıgımızda, adamlara döndüm. "Bana ne olduğunu anlatın ve iyi bir şey yapsanız iyi olur." Birileri yakında yangını fark edecek ama ben daha fazla bekleyemem.

"Bir plana karar vermek için durduk ve bizi pusuya düşürdüler. Onu hafife almışız." Alfa elindeki kesiğı tutuyor ama henüz takmadı. Onun yerine önümde yere atıyor. "Boku yedik. Benim payımı al, ama senden rica ediyorum , biliyor musun, yalvarıyorum- onu geri getirmemize yardım etmene izin ver. Ondan sonra ne istersen yap. Beni idam edin, ne isterseniz. Sadece Faith ve Blade'in güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Ve eğer Crow onlara zarar verdiyse, en azından onu ikiye böldüğünüzde izlememe izin verin."

Bunun üzerine Ripper da başını kaldırır ve başını sallar. "Ne istersen yap, ama biz bunu düzeltmek istiyoruz. Onu geri almamız gerek."

Kızıma aşık oldukları için onlara kızmak istiyorum ama ona bu kadar sadık kalarak bunu zorlaştırıyorlar. Bu kadar alçakgönüllü olmak, Tanrım. Belli ki onlarda benim şu anda anlamakta zorlandığım bir şey görmüş ve onları o kadar parmağında oynatıyor ki Blade bile bu aptalca çılgınlığa katılıyor. Ve her zamanki gibi mantıklı olan o.

"Al şu lanet kesiğini. Bir daha onu yere attığını görürsem, aynı gün içine gömüldüğünden emin olacağım." Bunu yapmasını bekliyorum ve bana tekrar baktığı anda onunla bakışlarımızı kilitliyorum. "Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor, benim ondan tiksindiğim kadar o da kendinden tiksiniş görünüyor.

"Sadece şu tarafa gittiler," diye ekliyor Ripper bir el hareketiyle. "Bir minibüsle."

"Siktir." Yüzlerce kilometrelik yol var ve şu anda otobanda olabilirler. King'e çok güveniyorum ama buradan çıktıklarına göre, şu anda neredeyse her yere gidiyor olabilirler. Her ne kadar umutlu olmak istesem de, en kötüsüne hazırlanmalıyım.

Ripper bana bakıyor, yüzü bir kararlılık maskesi. Kurtuluş arayan bir adamdan daha istekli bir şey yoktur. "Kovalamacaya katılmak için izin istiyorum."

"Reddedildi. Ya King onları bulur ve geri getirir ya da plan yapmamız gerekir. Pit Viper'ları yok edeceğiz ve senin hayatta kalman doğrudan Faith'in bundan zarar görmeden çıkmasına bağlı. Anladın mı?"

"Crystal, Prez."

Alfa da başını sallıyor. Hay sikeyim. Onlar iyi adamlar. Bundan nefret ediyorum ama Faith'in zarar görmesine neden oldularsa, bir babanın da sınırları vardır.

RIPPER

BOK GIBI HISSEDİYORUM.

Tanrım, her şeyi berbat ettik. Faith'i de suçlayamam. Hepimiz bu planın boktan olduğunu biliyorduk, o bile, ama sanki ona hayır diyemiyoruz. Onu Alfa'nın odasına kilitlemeli ve Kartal Göz bize izin verene kadar dışarı çıkmasına izin vermemeliydik.

Ama onu geri alacağız ya da denerken öleceğiz. O *ve* Blade.

Kendine acımak zayıflar içindir ve eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Bunu bir şey olduğunu öğrendiğimiz zamana saklayacağım. Şu anda nerede olduğunu bilmeliyiz ve yeni bir plana ihtiyacımız var.

Kuyruğumuz bacaklarımızın arasında köpekler gibi site kapılarından geçiyoruz, park ettiğimizde tek ses motorlardan geliyor.

Miriam, Alessa ve Emily, burayı güvende tutmak için geride kalan birkaç adamla birlikte kulüp binasının önündeki merdivenlerde bizi bekliyorlar. Bizi görür görmez yüz ifadeleri değişiyor. "Şansınız yok mu?" diye soruyor Miriam, Kartal Göz'ü karşılamak için aşağı inerken.

Adam başını sallıyor ve kadın kollarını adamın beline doluyor. Yeni bir ilişki için çok yaşlı olduğunu söyleyip durabilir ama buna gerçekten inanıyorsa, o zaman bir tek o inanıyor demektir. Faith bile bunu anlamıştı ve onu neredeyse hiç görmüyordu.

Motosikletimden iniyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce onu destek ayağına dayıyorum. Odamda bir kum torbası var.

O pisliği parçalara ayır. Beklemekte hiç iyi olmadım.

Kulüp binasına doğru yürürken bir sürü göz beni takip ediyor ve dostça değil. Hepsi sessizce beni işi batırmakla suçluyor. Bu piçlerin çoğu Faith'i sürtüklerden birinden bile ayırt edemez, ama hepsi Strike Team Motherfucking Alpha'nın bugün anasının amına koyduğunu biliyor.

Kahretsin, biliyorum ve en kötüsü de bu.

Alfa sıraya giriyor. "Nasıl bu kadar hızlı güneye gitti?" Başımı sallıyorum. Söyleyecek bir şey yok.

"Hey, sikik herifler." Kartal-göz içeri girmemizi engelliyor. "Bu ne biçim bir saçmalık? Bunu düzeltmem için bana yalvarıyordun. Git hazırlan. Nerede olduğunu öğrendiğimiz an yola çıkacağız ve ikinize de güveniyorum. Bugün kanıtlayacak bir şeyleri olan sizlersiniz."

O haklı ve ben de bunu biliyorum. Bu beni daha az sinirli yapmıyor. "Tabii ki kanıtlamamız gereken bir şey var, ama neyi hazırlayacağız? Silahımı mı temizleyeyim? Yağımı mı değiştireyim? Bunların hiçbirisi Faith'i geri getirmeyecek." Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama kapıdan geçemeyeyim diye yer değiştiriyor. "Ne oluyor lan?"

"Kafanı oyuna ver, Ripper. Haber gelir gelmez yola çıkıyoruz ve sen de hazır olsan iyi edersin. Bu senin için de geçerli Alfa. Her şeyi berbat ettiniz ama ikinizin de bana tam olarak neden sizi en başta lanet olası saldırı ekibi yaptığımı göstermenizi bekliyorum." Sonra nihayet kenara çekiliyor. "Anlaşıldı mı?"

"Crystal," diyor Alfa.

"Evet. Temiz." Viking ve imreniyorum. Biz burada elimiz kolumuz bağlı otururken, Temizlik Ekibi'nin bir hedefi var ve ona ulaşmak için yarışıyorlar.

"Beni içeri alın. Kartal Göz'le konuşmam lazım." Hepimiz ön kapıdaki yeni konuşmacıya dönüyoruz, avlu boyunca bağırıyor.

Lanet olsun, bu Razor, bizi bırakan Pit Viper. Burada ne halt ediyor?

Chef'in bugün kapı görevi var ve gördüklerinden hiç memnun değil. "Siktir git, Viper. Vurulmak mı istiyorsun?" Silahı bir anda elinde, Razor'ın kafasına doğrultulmuş.

"Bu da ne böyle?" Kartal-göz merdivenlerden inmeye başlar, eli kemerine gider, sonra koşarak yaklaşır. "Razor? Lanet olsun, yaşlanmışsın."

"Bu herifi tanıyor musun?" Chef'in silahı hâlâ havada.

"Ben *yaptım*." Kartal Göz Razor'ın uzattığı eli görmezden gelir. "Asıl soru, senin burada ne işin var? Pit Viper'ların pek de hoş karşılanmadığını bilmelisin."

Artık kendimi tutamıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer inerken, silahımı çekmeye başlamıştım bile. "Faith nerede? Biliyor musun lan?" Namluyu tam kafasına doğrultuyorum, ellerim titriyor, o kadar öfkeliyim ki. "Yap. Sen. Lanet. Biliyor musun?"

"Ripper." Alfa elini omzuma koyuyor ama beni çekmeye de çalışmıyor. "Aptalca bir şey yapma."

"Kimseyi vurmayacağım. Bana bir sebep vermediği sürece. Ama soruma cevap versen iyi olur."

"O bizi kurtardı. Hatırladın mı?"

Kartal-göz silahıma bakıyor ama onu bırakmamı istemiyor. "Ripper haklı. Faith'i geri alana kadar ağlamaklı kavuşmalarla ilgilenmiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Razor başını sallar. "Evet." Sonra herhangi bir kulübün kanlı bir üyesinin yapacağını asla düşünmediğim bir şey yapıyor. Yavaşça ve kasıtlı olarak kesiğini çıkarıyor ve yere atıyor. "Ama konuşmadan önce, bir şeyi geri istiyorum. Sığınma istiyorum."

İNANÇ

HİÇBİR ŞEY GÖREMİYORUM.

Gözlerimi bağladılar ve bir sandalyeye bağladılar. Ağzımı tıkama zahmetine girmediler, bu yüzden çılgılık atmanın bir anlamı olmadığını tahmin ediyorum. Enerjimi şimdilik saklayacağım. O zaman gözleri bağlamakla da uğraşmazlar diye düşünüyorsun. Sadece gözümüzü korkutmak için olabilir.

İşe yarıyor.

Blade arkamdan, "Lanet olası, orospu çocuğu, boktan halatlar," diye homurdanıyor. İkimizin de iyi olduğunu ve ikimizin de nerede olduğumuza dair hiçbir fikrimiz olmadığını anladığımızdan beri söylediği tek şey bu. Sözleri tam olarak sakinleştirici değil ama varlığı öyle. En azından burada ikimiz varız. Yalnız olsaydım, şimdiye kadar hüngür hüngür ağlıyor olurdum.

"Hâlâ şansın yok mu?" Ben de benimkini kurcalamaya çalıştım ama nasıl çözmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Düğümlere ulaşabilsem bile, onları arkamda çalıştıracak parmak gücüne veya koordinasyona sahip olduğumu sanmıyorum. Yani, Blade de onlara ulaşamıyorsa...

"Lanet olsun, lanet olsun..." İşini

yapmasına izin vereceğim.

Art arda dört bip sesi duyulur, ardından bir klik sesi ve açılan bir kapının sesi gelir. Metal üzerinde ayak sesleri. Ne tür bir ?

Daha da önemlisi, burada kim var?

Blade küfür etmeyi keser, bu da odayı rahatsız edici derecede sessizleştirir.

"Bir fiyatına iki tane aldık, değil mi?" Kürek kafalı. Sesinin çakıllı kalitesini tanımak yeterince kolay. Bunu yakın zamanda unutmayacağım. "Birini önemsiyoruz, en azından şimdilik, ama diğeri? Sadece bonus bir ödül."

Sert bir darbe ve ardından Blade'in homurtusu. Bir an sonra tükürdüğünü duydum. "Siktir git."

"Oh, bu yanlış cevaptı." Blade yine

homurdanıyor.

Doğru bir cevap olmadığından oldukça eminim. "Ona zarar verme," diye yalvarıyorum, umarım Kürekkafa Blade'i öldürmek için burada değildir, çünkü üçünü de benim olarak düşünmeye başladım ve onu bu şekilde kaybetmek? Burada ölsem bile bu beni yıkabilir.

"Crank'i sen öldürdün," diye hırlıyor Shovelhead. "Bunu biliyor muydun? Sen ve lanet olası bıçakların o gece. Biz onu kurtaramadan kan kaybından öldü. Aynısını sana yapmama ne engel olacak, ha?"

Bir yumruk daha ve bir homurtu. Ve bir tane daha. Tanrım.

Homurdanmalar dışında Blade hiç ses çıkarmıyor. Sadece yumrukları yiyor ve hepsi benim yüzümden. Ağlamamaya çalışıyorum çünkü bunun hiçbir faydası olmayacak ve Shovelhead'in tatmin olmasını istemiyorum.

Ne kadar sürer bilmiyorum ama sonunda Shovelhead, Blade'den yanıt alamamaktan sıkılır. "Siktir, çok sıkıcısın. Belki de onun yerine senin kızı yumruklamaya başlamalıyım, ha? Crow onu hayatta tutmamı söyledi. Onu rahat ettirmekle ilgili bir şey söylemedi."

"O kadar korkak mısın? Parmak eklemlerin falan mı ağrıyor? Bir kızı yumruklamak seni gerçek bir erkek gibi mi hissettiriyor?" Blade tükürüyor ve ben vurduğunu duyuyorum.

"Seni bok parçası!"

Ve sonra dayağa yeniden başlıyor, Shovelhead öfkesini Blade'den çıkarırken beni ağlamamak ya da yalvarmamak için mücadele etmek zorunda bırakıyor. Bunu dinlemek ne kadar korkunç olsa da, tüm bu kötü muameleye gerçekten katlanmak zorunda kalan Blade için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Onu rahat bırakın!" Daha fazla dayanamayarak bağıyorum. "Faith, kapa !" diye tersliyor Blade, ama kelimeleri bulanık çıkıyor.

Kürekkaşa, ayak sesleri içi boş metal zeminde çınlayarak bana doğru gelirken gülüyor. "İlk kırılanın sen olacağını düşünmüştüm. Ne yani, erkek arkadaşını hırpalamam hoşuna gitmedi mi? Sıra sana da gelsin ister misin?"

"Seni küçük pislik, buraya gel ve başladığın işi bitir," diye bağıyor Blade. "Küçük bir kız gibi yumruk atıyorsun."

"Aww, gerçekten mi? Eğer sadece aşk dokunuşları yapıyorsam, senin kıza da birkaç tane yapmamın bir sakıncası olmaz, değil mi? Çok yaramazlık yaptı."

Sonra bana tokat attı. Gözlerim bağlı olduğu için geldiğini göremiyorum ve kafamın içinde gök gürültüsü kadar gürültülü bir çatırtıyla kafamı yana doğru kırıyor. Bir an sonra, acı yanağımdan bir göldeki dalgalar gibi yayılıyor ve yemin ederim ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum. Kırılmadığından emin olmak için çenemi yokluyorum.

Zifiri karanlıkta bile, endişenin baskısı her şeyi daha gürültülü, daha az odaklanmış hale getirir. Bu o geceye çok yakın. Kimse benden burada kendimi toparlamamı bekleyemez. Hiç kimse.

Shovelhead'in telefonu çalar. Açtığına bir duraksama olur. "Lanet olsun. Ve ben sadece eğleniyordum. Öyle mi? Hemen ." Telefonu kapattığında sertçe gülüyor. "Görev çağırıyor. Yine de daha fazlası için döneceğim."

Ağır çizmelerinin uzaklaşırken çıkardığı ses bütün gün duyduğum en iyi şeydi, kapının arkasından kapanırken çıkardığı ses de onu geçiyordu. Bir çeşit şifre pedinin bip sesi ve kilit tıkırtısı beni heyecanlandırmadı ama elimden geleni yapacağım. En azından şimdi o izlemeden panikleyebilirim.

Blade'in elleri benimkileri bulduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Sırtlarımızın onun ulaşabileceği kadar yakın olduğunu fark etmemiştim ama o çok meşguldü.

ipler üzerinde çalışıyordu. "İyi misin?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama başımı salladım. "Hayır. Hiç iyi değilim."

Parmaklarımı sıkıyor. "Bunu yapabilirsin, Faith. Buradan siktir olup gideceğiz ve Crow'un ciğerini oyup ona yedirmeden hemen önce Kürekkafa'nın sana dokunduğu için pişman olmasını bizzat sağlayacağım."

Muhtemelen deliyim ama şu anda alabileceğim en romantik açıklama bu Umarım bunu görmek için orada olurum.

"Ayrıca, Ripper ve Alpha muhtemelen çoktan gelmişlerdir."

Yanan benzin istasyonu aklıma geliyor ve yanmadan ya da vurulmadan kurtulabilecekleri bir dünya hayal etmeye çalışıyorum. Pek umutlu değilim.

"Bana inanmıyorsun," diye homurdandı Blade, "ama bana güven. Bu piçler kolay ölmüyor."

Başımı sallıyorum ve bir yandan onun sıcak parmaklarına odaklanmaya, onları keşfetmeye çalışırken bir yandan da kabaran paniğimden uzaklaşmaya çalışıyorum.

ALFA

"NE OLUYOR ?" RAZOR'A DELİYMİŞ GİBİ BAKIYORUM. HIÇ YOK

Bir kulüpten ayrılamayacağınızı söyleyen kurallar elbette. Hem Eagle-eye hem de Blade bunu yaptı. Ama bunu yaparken yeterince büyük bir sıçrama yaparsanız, peşinize düşerler. Razor'ın Vipers'daki rolünün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak yüksek mevkide olacak kadar uzun süredir orada ve eğer sığınma istiyorsa, bu oldukça büyük bir şey. Payını bu şekilde fırlatması açık bir niyet. Pit Viper'larla işi bitti. Tabii bu da başka bir tuzak değilse. Ama o zaman neden bize yardım etsin ki?

"Yıllar oldu," diyor Kartal Göz, gözleri kuşkuyla kısılmış. "Burada kızımın hayatı söz konusu. Sana güvenebileceğimi nereden bileyim?"

"Yapamazsın," diye onaylıyor Razor. "Yapamam, belli ki. Ama bir . Ben gerçekten Crow'un cebinde miyim? Diesel'in veledi miyim? O gece seninle oradaydım. Eşyalarını kızının kapısına kim bıraktı sanıyorsun?" Razor soluk dövme kalın kollarını fiçı göğsünün üzerinde çaprazlıyor.

"Sen ne sikimsin?" Kartal Göz'ün öfkesi zorlukla kontrol altına alındı. "Crow'un Faith'e kim bilir neler yapması senin suçun mu? Seni hemen burada vurmaliyim."

O gece orada mıydı? Siktir, Razor kasetteki diğer adam mı?

Razor'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor, ancak orada da hüznün var. "İşte bu yüzden sana onun nerede olduğunu henüz söylemedim. Bunu kendi başınıza çözecek zamanınız var mı? Çünkü eğer hızlıysan,

Onu kurtarabilirsin ama kaset ve kız Crow'un elinde ve her ikisiyle de hayatını zindan etmek için sabırsızlanıyor. Şimdiye kadar aramadığına eminim."

"Bize sadece bilmemiz gerekenleri söyle," diye homurdanıyor Ripper. "Çünkü çok haklısın. Bu saçmalık için zamanımız yok."

Razor başını bana ve Ripper'a doğru sallıyor. "Blade ve Faith ile birlikte bu adamların Clink'ten çıkmasına izin verdim. Bu beni orada bağırsaklarımdan vurdurabilirdi. Crow'un seninle böyle ikili oynayacak kadar zeki olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Siktir." Kartal-göz elini kırışmış saçlarında gezdiriyor ve çenesi Razor'ın sözlerini çiğniyormuş gibi çalışıyor. "Pekâlâ. Sığınma hakkın var, ama yemin ederim, en ufak bir aldatma ya da ihanet imasında kıcını tekmelemekten zevk alacağım. Vipers'ta aramız iyiydi ama on yıldan fazla oldu ve ben insanların daha kısa sürede değiştiğini gördüm."

Razor başını sallar. "Farklı bir şey beklemezdim. Stockdown'da bir Pit Viper güvenli evi var, buradan kulüp binasına giden yolun yaklaşık yarısında. Crow sıcaktan korunmak ve gizlice bir şeyler yapmak istediğinde orayı kullanır. Terk edilmiş bir alışveriş merkezi. Birinin büyük hayalleri vardı ama şimdi kasaba neredeyse bomboş ve Crow da bu fırsatı değerlendirdi." Ellerini kaldırıyor. "Yüzde yüz emin olamam çünkü Crow zaten bana hiç güvenmiyor. Bana karşı harekete geçmesi için çok uzun zamandır oradayım ama seninle aramızın iyi olduğunu biliyor. Onu götürebileceği başka bir yer düşünemiyorum. Pratik olacak kadar yakın, savunma için ayarladı ve kulüp dışında kimse bizim olduğunu bilmiyor. Elimden gelenin en iyisi bu, ama umarım oradadır. Bunu hak etmedi ve eğer bir değeri varsa, bunun olacağını göremediğim için üzgünüm. Kutuda eski duygusal şeyler olacağını düşünmüştüm, bu değil."

"Eğer Faith'in ölmesine ya da yaralanmasına neden olduysan, tımarhanenin canı cehenneme. Açık konuşalım," diye homurdandı Kartal Göz. "Seni kesip açacağım, sonra da bu ikisine teslim edeceğim." Başını bize doğru sallıyor. "Ve onlar da en az benim kadar kızgın olacaklar. Anlaşıldı mı?"

Razor, Eagle-eye, Ripper ve benim arama bakıyor ve onun gibi yaşlı bir veterinerin bile ner- yutkunması beni son derece memnun ediyor.

sanki iyi bir anlaşma yaptığından emin değilmiş gibi. Ama başını sallıyor.
"Anladım."

Kartal Göz, King'i aramak için telefonunu çıkardı. Bana başını salladı.
"On beş dakika içinde yola çıkıyoruz. Eşyalarını hazırla."

"Seni bekliyor olacağız." Toplayacak bir şeyim yok. Ripper'ın da yok gibi
görünüyor, çünkü birlikte bisikletlerimize doğru yürüyoruz ve biniyoruz.

On dakika sonra, ben, Ripper, Eagle-eye ve King'le birlikte olmayan
birkaç adam, aklımızda cinayetle yola çıktık.

BL ADE

NEREDEYSE . ÇOK YAKLAŞMIŞTIM.

Faith tamamen sessiz. Birkaç saattir öyle ve bu beni gözyaşlarından daha çok endişelendiriyor, özellikle de buradan çıkmanın bir yolunu henüz bulamadığım için gittikçe daha çok öfkelenirken. Hiçbir zaman bir kahraman olduğumu iddia etmedim, ama paslanmaya başlamış olmalıyım. Bağlanmak beni yavaşlatmazdı.

Ama o şerefsizler her zamanki hatayı yaptılar, düğümlerinin ulaşılamaz olduğunu düşündüler. Ve ipi sıkarken esnemediğimden emin olmak için bana iyi bir yumruk atmadılar. Yani biraz kıpırdayacak yerim var ve parmaklarımı biraz esnetirsem

"Başaracağız," diyorum, kelimelerin bir anlamı olduğundan çok sesimi duyabilsin diye. Bu noktada bana inanmadığını biliyorum. Ben de inanmazdım.

Cevap vermiyor, bu da bunu doğrulamaya yardımcı oluyor.

Ona göstereceğim. Henüz aşağı inmeyi planlamıyorum. Tekrar deniyorum.

İşte... Birazcık... İşte bu!

Hallettim. Henüz gevşek değil, ama şimdi küçük bir döngü var. Tam da koridorda ayak sesleri duyulurken. Yine mi Shovelhead? Crow mu? Crow neden hala buraya gelmedi? En azından burada olmak isteyeceğini düşünürsün.

gelip ne kadar harika olduğunu ve Eagle-eye'ın başına açacağı belaları anlatıp böbürleniyor.

Kahretsin, Prez çok kızmış olmalı.

Ona kızını güvenli bir şekilde çıkarabileceğimi kanıtlamam ve sonrasındaki serpintiyle başa çıkmam gerekecek.

Bir kod girildiğinde tuş takımı bip sesi çıkarıyor. Buradan çıkmak için ona ihtiyacımız olacak mı? Parmaklarımı daha çok çalıştırıyorum, o buraya gelmeden lanet düğümü çözmeye çalışıyorum. Eğer ne yaptığımı görürse, ikinci bir şansım olmayacak.

Kapı tıkırdıyor ve itilerek açılıyor. Kapı önümde, yani her kimse henüz ne yaptığımı görmüyor. Onun dikkatini dağıtmam lazım. "Daha fazlası için mi döndün, sik suratlı?" Bağırıyorum.

Shovelhead'in boğuk kahkahası duvarlarda yankılanıyor. Neyin içindeyiz biz? Bir çeşit konteynir mi? Zemin metal, sesin duvarların da öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Tüm dişlerini kaybetmek üzere olan biri için çok büyük bir ağzın var." Ağır ayak sesleri yaklaşıyor.

"Siktir git. Beni çöz ve bunu tekrar söylemeyi dene. Sende o taşaklar yok."

"İyi deneme, *Spork*. Beni ne kadar aptal sanıyorsun? Hayallerimin kum torbası buradayken neden seni çözeyim ki?" Bunu karnıma bir yumruk indirerek noktaladı.

"Az önce bana Spork mu dedin? Bunu başka biri buldu, değil mi? Bu neredeyse komik." Keşke gerçekten bir kız gibi yumruk atsa, ama ben bile o etli gövdesinde sağlam bir kroşe olduğunu kabul ediyorum. Ama bu, bunu bilmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Ondan daha sert piçler beni kırmaya çalıştı.

Düğümlerden biri gevşiyor. Çekiştiriyorum ve Shovelhead yumruğunu çeneme indirmeden hemen önce açıyorum. Hay sikeyim. Bütün dişlerim hâlâ yerindeyken bu işten sıyrılmak isterdim ama o bunu hiç kolaylaştırmıyor. Sırıttıyorum ve katlanıyorum, çünkü bunun için sadece bir şansım olacak.

"Bu nasıl, seni sikik?" Shovelhead eğiliyor, o kadar yakın ki o iğrenç nefesinin kokusunu alabiliyorum. Atışımı yaptım ve onun yolumun üzerinde olmasını umarak tükürdüm. "Orospu çocuğu!" diye bir ses ve karnıma inen bir yumrukla ödüllendirildim. Tanrım, bu çok sertti. Ama ilk düğüm en zoruydu ve öksürük krizi numarası yaparken iki düğümü daha çözdüm. Bileklerimdeki ip gevşemeye başlamıştı bile.

"Onun yerine lanet olası kız arkadaşını alacağım. Dudakları tükürmekten daha iyi bir şey için iyi görünüyor, sık suratlı."

"Bir daha yaklaş," diye hırlıyorum. "Sana meydan okuyorum. Lanet öpücüklerini istemiyor musun?"

"Bu da neydi böyle?" Shovelhead gençken çabuk sinirlenirdi, kulüpte benden sadece birkaç yıl öndeydi. Çok da aptaldı, bu da onun Crow'un ikinci adamı olmasına yol açtı. Kendisi için bir şeyler yapabilecek kişilerin çizmelerini öpecek kadar çok şey biliyordu. Neyse ki hâlâ o kadar aptal ve öfkesi daha da kısa görünüyor.

Bu sefer bana yumruk attığında, onu bekliyordum. Çenemdeki çatlak bana tam olarak nerede olduğunu söylüyor ve bacaklarım sandalyeye bağlıyken, bu onu kollarımın menziline sokuyor. Gevşemiş iplerin arasından sıyrılıp kolunu buluyorum ve onu dengesini bozacak şekilde kavıyorum.

"Ne oluyor lan?"

İkimiz de yere düşüyoruz ama ben hâlâ sandalyeye yapışmış durumdayım, eğer tekrar ayağa kalkarsa yerim. Bu yüzden boğulmamı engelleyecek tek şeymiş gibi ona sarılıyorum.

"Blade!" diye haykırır Faith. "Neler oluyor?"

Shovelhead'in kolunu ölümüne kavrayarak, lanet bir timsah gibi yuvarlanıyorum ve hiç gitmemesi gereken bir yöne doğru büküyorum. Acıyla çığlık atıyor, ben de tekrar yapıyorum, keskin kemik çatırtılarının tadını çıkarıyorum. Şimdi gerçekten çığlık atıyor.

"Blade!" Faith panikliyor ama henüz onunla ilgilenemem. Çok yakında.

Göz bağımlı yırtıp çıkarıyorum. Tavandan sarkan parlak, çıplak ampul kör ediyor ama gözlerimi kısarak Shovelhead'in üzerine yuvarlanıyorum. Üstüne çıkıp kafasını kulaklarından tuttuğumda ve sert zemine çarptığımda hâlâ kırık kolu için çığlık atıyordu.

"Bu benim için," diye homurdanıyorum, sonra ona tekrar vuruyorum. Daha fazla çığlık atmasını sağlamak yerine, kısa kesiyor. Şimdiden bayıldı mı? Neredeyse biraz daha dayanmasını umuyordum. "Bu da Faith için." Homurdanıyor, yani bu da bir şeydir. Umarım çok acıtıyordur. Üçüncüye kadar gevşedi. "Ve bu da sadece eğlence için."

Bırakıyorum ve hareketsiz yatıyor. Bütün günümü bu güve piçini parçalara ayırarak geçirebilirim ama kaybedecek zamanımız yok.

"Blade?" Faith'in sesi artık bir sızlanmanın ötesine zorlukla geçiyordu.

"Ben iyiyim, bebeğim. Bir saniye sonra seni ." Parmaklarım acıyor ama bacaklarımın etrafındaki düğümleri çabucak çözüyorum. Gözlerimin görmesi ve kollarımın çözülmesiyle bambaşka bir dünya. Sandalyeyi kenara itiyorum. Kahretsin, tekrar bacaklarıma sahip olmak iyi hissettiriyor.

"Sen iyi misin? Seni öldürdüğünü sanıyordum." Ben onu çözerken Faith söylüyor. Kolları serbest kalır kalmaz göz bağımlı çözüyor ve ona baktığımda nefesi kesiliyor. "Tanrım, yüzün!" Yavaşça dokunmak için uzanıyor ve acıtmasına rağmen izin veriyorum. "Bu çok acıtmış olmalı. Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam. Yapmamalıydım-"

"Faith, dur. Bu Shovelhead'in hatasıydı. Crow'un hatası. Hatta seni durdurmadığım için benim bile hatam olabilir ama suçu kendine atmana izin vermeyeceğim. Bunu ben seçtim. Ripper bunu seçti. Alfa bunu seçti. Ve şimdi seni buradan çıkaracağız."

Tam Faith'in titrek bacakları üzerinde kalkmasına yardım ederken, Shovelhead inliyor. Bir yanım henüz ölmemiş olmasına sinirleniyor, diğer yanımsa öldürmem için hâlâ orada olmasına seviniyor. Kemerindeki büyük bıçağı çalıyorum, saçından tutup boğazına dayıyorum.

"Tamam, orospu çocuğu, kapının şifresi ne? Tam olarak tek bir şansın var."

Yine inliyor, hâlâ kolunu tutuyor ama halsiz bir şekilde cevap veriyor:
"Altı, iki, dokuz, dokuz. Lanet olsun. Beni öldürmeyin. Lütfen. Lütfen."

Boğazını kestiğimde sustu.

RIPPER

RAZOR'IN DEDIĞİ GIBİ, ALIŞVERİŞ MERKEZİ DAĞILIYOR. HAYAL BİLE EDEMIYORUM. Burası en az on-on beş yıldır kullanılıyor. Bok gibi görünüyor ve eğer Razor doğru söylediye, içi de bok dolu. Ve biz de burayı temizlemek için buradayız.

Burada yalnız bırakılmaya alışmış olmalılar. Yükleme rıhtımlarından birinin dışında, park etmiş bir sürü bisiklet var, herifleri ele veriyorlar. Bir elimi tabancamın kabzasına koyup gevşek durduğundan emin oluyorum. Bu şerefsizler Screaming Eagles MC'ye bulaşmanın ne demek olduğunu öğrenecekler.

Daha da önemlisi, kızımızla neler olacağını öğrenecekler.

King, Kartal Göz'ün ordusunu tümenlere bölerek onlara farklı saldırı açıları atadı. Ama Alfa ve beni, bize puan verecek kadar iyi tanıyor.

Bizimle birlikte, son zamanlarda South Side ve Black- worth arasındaki sınırda bir birim olarak çalışan Animal, Badass ve Quickshot ve tabii ki Crow'a babasına yaptığını yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacak olan Eagle-eye var.

Bu piçler kendilerine neyin çarptığını anlamayacaklar.

Quickshot, motosikletinin arkasına takılı bir kılıfta taşıdığı tüfeği çıkarır. Ucunda bir susturucu var. Bazılarını kullanırız

Biz yaklařtıķķa eski  p konteynırları siper oluyor. Alfa elini kaldırıp durmamızı emrediyor, sonra da işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. Rıhtımın tepesindeki kapıların hemen içinde iki muhafız var. Sıkılmış görünüyorlar. Eminim Crow bunu görse çok kızardı, ama kabul ediyorum.

Kartal gözü hareketleri. "Hızlı ekim."

Onu hâlâ bir ocuk olarak görüyorum ama sanırım artık yirmili yaşlarında. Birkaç yıl önce vuruldu ve bu onu yerine odaklanmasını sağladı. Her zaman iyi bir nişancıydı, ama o tüfek kendi vücudunun bir uzantısına dönüştü. Kendini konumlandırırken ukala bir sırtışla parlıyor. Eğer onları buradan haklarsa, çok zorlanacağım. Özellikle de susturucu takılıyken. Orduda olsaydı, keskin nişancı olarak iyi iş çıkarırdı.

Ağırlığını konteynere verir, kamyon bağlantılarından birini kolak olarak kullanır, sonra ateş pozisyonuna geçer ve nişan alır. Bir dakika sonra tetiği arka arkaya iki kez çeker. Yükleme rıhtımındaki Pit Viper'ların ikisi de cansız bir şekilde yere düşer.

Vay anasını.

Pelerin ve hançer taktikleri her zamanki yaklaşımımız değil, ama keşfedilmemiz ne kadar uzun sürerse, Faith'in şansı o kadar artar.

Başka kimse hareket etmiyor ve yükleme alanından ses gelmiyor, yani sorun yok gibi görünüyor. Alfa gitmemiz için el sallıyor ve sonra koşmaya başlıyoruz. Yolda silahımı çekiyorum, kabzası elimi rahatlatıyor. Bu şeyle hem görevdeyken hem de daha sonra çok şey yaşadım ve artık biraz eski bir dost gibi. Kadınıımı kurtarmama yardım edecek eski bir dost.

Kadınımız.

Korumaların ikisi de kafalarından vurulmuş. Aman Tanrım. Ve Quickshot her zaman çok neşeli ve rahat görünüyor. Naif. Bir kitabı asla kapağına göre yargılama. Nişancılık dersleri verebilir.

Burada başka kimse yok.

"Lanet olası kırmızı halı nerede?" Etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum. "Sanırsın geldiğimizi bile bilmiyorlar."

Hayvan güler ama Alfa ters ters bakar ve parmağını ağzına götürür. Haklısın. Bu oyuna sinir olamayacak kadar alışkınım ama yine de varlar. Görevdeyken çatışmalardan önce nasıl olduğunu hatırlıyorum, en azından başlangıçta, ama bu uzun zaman önceydi. Faith'in hayatının tehlikede olması her şeyi değiştiriyor.

Yükleme iskelesinin ötesindeki koridor alışveriş merkezinin depo bölümüne açılıyor. Eskiden mağaza gibi bir şeydi herhalde. Şimdi sadece duvarlar boyunca uzanan boş ve paslı metal raflar, çatlak zemin ve kırık çubuklardan eğri bükü sarkan çürümüş perdeler var. Engerekler bisikletlerini yükleme iskelesinin yanına bırakıyor olabilirler ama burası güvenli ev olarak kullandıkları başka bir yer.

Hayvan ve Belalı soldan, ben ve Alfa sağdan, dikkatli adımlarla ve belaya karşı gözümüzü dört açarak ilerliyoruz. Direnişi sessizce bastırabilirsek bastıracağız ama fark edilmemiz an meselesi. Onlardan çok fazla var, bizden de çok fazla. Gizlilik daha çok Blade'in alanı. Umarım çoktan savaşmış Faith'i de yanına almıştır, çünkü alternatifler her geçen saniye daha da kötüleşiyor.

Bizim için tek bir yol var: Çürümekte olan alışveriş merkezinin derinliklerine doğru ilerlemek ve çok geç kalmamak için dua etmek.

İNANÇ

AMAN TANRIM.

Elimle ağzımı kapatmadan önce zar zor "Onu sen öldürdün," diye bağıyorum. Ya çılgılığımın çok yüksek çıkmasını engellemek için ya da kusmamamı sağlamak için, ama henüz hangisi olduğunu bilmiyorum.

Son birkaç gündür çok fazla ölüm gördüm ama Shovel'in kafasının etrafında tüyler ürpertici bir hale gibi oluşan parlak kırmızı kan havuzunda farklı bir şey var. Blade'in bıçağı da aynı renge boyanmış ve yere damlıyor.

Shovelhead'e küçümseyen bir bakış daha atar ve başını sallar. "Yaptım. Yine olsa yine yaparım, sonra da mezarına tükürürüm. Yeterince boktan şey yaşadın zaten. Buna bir de onun izin veremezdim."

"Onu bayıltamaz mıydın?" Boğaz kesmek öyle bir şey ki... kasaplık gibi. Arkamda ne bilmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Babamın videosunu izlediğimde hissettiklerime çok benziyor.

"Belki, ama bu Razor'daki gibi değil. Ona sert vurmadık çünkü peşimizden gelmekle ilgilenmiyordu, bu sadece bir kılıftı. Bu göt herif uyansa kafamızın arkasına bir kurşun sıkardı. Ayrıca, kısa bir süreden fazla baygındı, muhtemelen her halükarda ölecekti. Ya o ya biz. Ortadan kaybolduğunu anlamanın tek yolu buydu." Bıçağı Shovel-head'in kıyafetlerine siler. "Ve herif bunu hak etmişti."

", " diye fısıldıyorum. Haksız değil, ama birinin hayatına bakmak için çok soğuk bir yol.

"Buradan çıkacağız ama en iyi yaptığım şeyi yapmama izin vermelisiniz. Eğer bu işi batırırsak, bu piçler bizi öldürür. Başarabilmemiz için yeterince uzun süre kendini toparlamana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?" Sesi sert ve gözleri düz. Sanki seviştiğim adam kendini kilitlemiş gibi. Bu normal değil ve o da bunu biliyor.

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? "Blade, Screaming Eagles'a katılmadan önce ne iş yapıyordun?"

"Şimdi zamanı değil." "Sanırım

bilmem gerekiyor."

Başını sallar. "Bu. Bunu ben yaptım. Ölümle beslendim ve nefes aldım çünkü bu dünyada sokakta bırakılması güvenli olmayan insanlar var ve ben para için bunu yapmaktan çok mutluydum. Bakalım o şerefsiz yalan söylemiş mi?" Kapının yanındaki tuş takımına yaklaşır ve şifreyi girer. Kilit klik sesi çıkarır.

"Neden?" Kapıyı açıp koridora bakarken fısıldıyorum. "Gençken Viper'lardaydın. Ne oldu?"

İç çekiyor. "Gerçeği mi istiyorsun?"

Hayır. "Evet."

"Öldürme konusunda iyi olduğumu fark ettiler ve bu tür işleri giderek daha fazla almaya başladım. Böyle bir yerde bile herkesin midesi kaldırmıyor."

"Yani artık öldürmek istemediğin için mi ayrıldın?"

Blade gülüyor ama işin içinde mizah yok. "Hayır, ayrıldım çünkü beni göndermek istedikleri görevlerde onur yoktu. Rastgele, önemsiz şeylerdi. Serbest çalışarak daha fazla para kazanabileceğimi ve daha az saçmalık yapabileceğimi fark etmem uzun sürmedi."

Sanki daha iyi bir fırsatmış gibi seçimini anlatma şekli ruhumu ürpertiyor. Eğer bunu bana ilk söylediğinde

Tanıssaydık kaçırdım ama bu adamın elleri üzerimdeydi, *içimdeydi*. Gözlerinin ardında gizlenen şeyin karanlık olduğunu gördüm, ama bir canavar değil.

"Ama sen çıktın."

"Burası lanet bir labirent gibi. Sessizce," diye fısıldıyor, beni arkasından çekerek. "Baban beni oradan çıkardı. Onu lanet olası bir hedef olarak görmüştüm. Mafyadan biriyle ters düşmüştü ama ben onu Pit Vipers'tan tanıyordum. Bu beni dikkatsiz yaptı ve o da beni yakaladı. Bir an yaşadık."

"Bir anın mı vardı?" Eğer bu süslenmiş versiyonuysa muhtemelen endişelenmeliyim.

"Kıçıma tekmeyi bastı. Daha yirmi iki yaşındaydım ve içten içe ölüyordum. Kartal Göz'ün peşine düştüğümde, onun beni alt etmesi neredeyse uygun görünüyordu. Tam daire, anlıyor musun? Ama gözlerimin içine baktı ve annemin nasıl olduğunu sordu. O zamanlar ona para gönderdiğimi nasıl hatırladı bilmiyorum ama bu beni çok üzdü. İki gün sonra kapıdaydım. Uçurumun kenarındaydım, kendimi bırakmak üzereydim ve o bana lanet bir ip attı."

Bunu nasıl ele alacağıma dair hiçbir fikrim yok. Deneyimlerimin o kadar dışında ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Blade'den olduğu ya da olduğu şey için nefret mi ediyorum? Babamdan nefret ediyorum mu? Blade'i bu işten çekip çıkarması yaptıklarını bir şekilde telafi eder mi?

"Benden sonra nefret edebilirsin ama şimdi gidebilir miyiz? Burada kaldığımız her lanet saniye bizi bulmaları için bir şans." Onu odadan çıkarmam için el .

Neyse ki açık olmayan bir tür derin dondurucuda olduğumuzu ancak şimdi fark ettim. Sanırım bu metal duvarları ve zemini açıklıyor. Pit Viper'lar bizi ne tür bir yere götürdü?

Blade haklıydı. Farklı depo odalarına ve birkaç dondurucuya açılan koridorlardan oluşan bir labirentin içindeyiz. Her şey eski ve görünüyor; boyalar soyulmuş, metaller paslanmış ve döşemeler eğrilmiş. Işıklar yanıyor ama iplerden sarkan çıplak ampuller. Hafif bir esinti onları sallıyor ve

duvarlara ürpertici gölgeler düşürüyor. Sanki bir korku filmindeki devasa bir kasap dükkanına girmişiz gibi.

Blade'in yol göstermesine izin vermekten mutluyum ama ona olabildiğince yakın duruyorum. Omuzlarınızın üzerinden çok fazla baktığınız için kafanız patlayabilseydi, benimki çoktan koridorda yuvarlanıyor olurdu.

Açık bir alana geldik. Paslı metal lavabolar duvarda sıralanıyor ve yanlarındaki etli masalar çökmüş durumda. Bir köşede, marketlerde meyve ve sebzelerin sergilendiği türden bir yığın plastik kasa var. Solmuşlar ve üzerleri siyah küfle kaplanmış. İğrenç. Sağ tarafta, uzun plastik şeritlerden oluşan perdelerle gizlenmiş ürkütücü koridorlar karanlığa doğru uzanıyor. Bir çıkış yolu olabilir mi? Yoksa örümceklerle mi dolu?

Duvarlarda garip bir şekilde yankılanan sesler var. Blade donup kalıyor, durduğumdan emin olmak için elini koluna koyarken dikkatle dinliyor. Ne kadar uzakta olduklarını söylemek zor, ama dinledikçe bir şey açıkça ortaya çıkıyor. Yaklaşıyorlar.

"Siktir," diye tıslıyor Blade.

"Saklanmalıyız," diye fısıldıyorum. Blade ölümcül ama onun bile koca bir kulüp dolusu motorcuyu alt edebileceğini sanmıyorum, kim bilir kaç tane vardır?

"Bu ." Beni aniden peşinden sürüklüyor, devrilmemek için birkaç hızlı adım atmak zorunda kalıyorum. Beni korkutucu, karanlık koridorların yakınına doğru çekiyor ve bu tüylerimi diken diken ediyor.

Girişi kaplayan plastik şeritler çok eski, kırılanlar. Sıkışarak geçiyoruz ve umarım onlardan biri kopup yere düşmez. İçeride daha fazla küflü kasa istiflenmiş.

Koridorun her tarafı metalden yapılmış, duvarlar, zemin ve tavan ve az önce çıktığımız odadan çok daha sıcak. Leş gibi kokuyor, sanki burada hâlâ eski yiyecekler varmış gibi. Muhtemelen küf. Buradaki hava bizim için iyi olamaz, ama gelecekte solunum problemleri yaşamak beynimize kurşun yemekten iyidir sanırım. Kasaların arkasına, Blade ile duvarın arasına saklanıyorum ve Viper'ların buraya gelmemesi için dua ediyorum. Bundan şüpheliyim. On yıldır kimsenin bu koridorlara dokunduğunu sanmıyorum.

"Shovelhead!" diye bağılıyor bir ses. "Lanet olsun, peşinde bu?"

İkinci bir ses cevap verir, bir erkeğe göre tizdir. "Muhtemelen yakaladığımız kaltağı becermekle meşguldür. İkinci komutan olmanın ona tüm hakları verdiğini sanıyor."

İlk adam gülünce irkildim ve daha da küçüldüm. "Eğer öyleyse, Crow onu buza çevirecek. Kartal Göz'ün kızı yasak bölge. Crow onu mahvetme şerefine nail olmak istiyor, en iyisi de babası izlemek zorunda kalırken. Crow'un intikam hırsı üç metre uzunluğunda."

"Şaka yapmıyorum. Bu saçmalığı bitirdiğimizde çok mutlu olacağım. Bu iş için kötü."

"Bunu ona söyleyecek misin?" "Sikeyim

hayır. O herif tam bir vahşi."

İkisi de gülüyor. "Ama ciddi. Shovelhead'in olayı ne? İçeri girip onu yakalamamız mı gerekiyor? Kızla yatıyor olabilecek kadar aptal ama her halükarda telefonuna cevap veriyor olmalı."

Saçmalık. Cesedi bulurlarsa, tam bir alarm olacak. Blade'i dürtmek üzereydim ki yanımdan çoktan kaybolduğunu fark ettim. Tanrım, sessizce hareket ediyor.

İlk adam hemen yere düşer. Blade, ikisi de fark etmeden hemen arkasından yaklaşp bıçağını boğazına saplıyor. Çıkardığı tek ses, öğürmememe neden olan mide bulandırıcı bir gurultu. Gerçekten bakmamalıydım, sıcak ve küf kokusu da yardımcı olmuyor.

"Ne oluyor lan?" Ve ikinci adam da yere yığılmadan önce ancak bu kadar ilerleyebildi, Blade başlarında durup daha fazlasının gelmediğinden emin olmak için koridorları izlerken, ben karanlıkta çömelip sızlanıyorum. Ben bu işlere uygun değilim. Kimse bu iş için biçilmiş kaftan olmamalı.

Ortaya çıktığımda bende bir şeyler görmüş olmalı, çünkü beni hemen katliamdan uzaklaştırıyor. "Özür dilerim, Faith. Bunu yapacağım.

Elimden geleni yaparım ama kulübün geri kalanını üzerimize salmayı başarırlarsa seni güvende tutabilir miyim bilmiyorum."

Başımı sallıyorum, gözlerimi yerdeki cesetlerden uzak tutarak Blade'in beni yönlendirmesine izin veriyorum. Evet, o bir katil ve evet, bu beni korkutuyor ama şu anda beni güvende tutacağına inandığım başka kimse yok. Ve korkunç olsun ya da olmasın, benim için sonuna kadar savaşağını biliyorum.

Ve bugün bunun için bir katil gerekiyor.

"Gel."

Cesetlerden uzaklaştıkça kendimi daha iyi hissediyorum.

Burayı anlamaya çalışarak ilerlemeye devam ediyoruz. Eski duvarların birçoğu yıkılmış, bizi eski vitrinlere benzeyen yerlere yönlendiriyor, ancak pencerelerin hepsi tahtalarla kapatılmış. Satış tezgahları ve vitrinler hala burada, ancak şimdi boşlar ve belli ki uzun zaman önce terk edilmişler. Bazıları derme çatma ranzalar olarak yeniden tasarlanmış ama neyse ki burada kimse yok.

Muhtemelen birinin dinlenme odası olan, birkaç plastik sandalye ve masa ile camı kırılmış boş bir otomatin bulunduğu bir yere giriyoruz. Buruşuk sigara paketleri ve boş bira kutuları yerlere saçılmış ama yine de insan yok. Yanından geçtiğimiz banyo odalarından gelen pis kokular etrafta insanlar olduğunu gösteriyor. Görünüşe bakılırsa bir tür alışveriş merkezinde sıkışıp kalmış olmalıyız, ama belli ki artık temizlik ekibi yok.

"Herkes nerede?" Fısıldıyorum. Karşılaştığımız iki adam mantıklıydı, ama böyle bir yerde daha fazlası olur diye düşünürsünüz.

"Hiçbir fikrim yok ve bundan hoşlanmıyorum," fısıldıyor Blade.

Duvardaki bir sonraki delik bizi muhtemelen bir giyim mağazası olan yere getiriyor. İki katlı, ortasında doksanlı yıllardan beri hareket etmemiş gibi görünen bir yürüyen merdiven var. Ama ilk defa kapılar çivilenmemişti. İşaret ediyorum ve Blade başını sallıyor, muhtemelen aynı şeyi düşünüyor, çünkü beni de yanına çekerek oraya doğru ilerliyor.

Kapıyı dikkatlice açmaya gider, ancak açtığı anda kapı öyle bir yırtılır ki neredeyse onu da beraberinde götürür.

Kayıp Pit Viper'ları bulduk. Ya da belki onlar bizi buldu, çünkü silahlarını çıkarmış bizi bekliyor gibiler.

Daha fazlası eskalatörden aşağı inerken arkamızdaki metalde bot sesleri duyuluyor. Biri silahıyla bize işaret ediyor. "Çıkın lan oradan."

Blade'e bakıyorum ama o başını sallıyor. Lanet olsun.

Yemek katına çıkıyoruz. Genellikle alışveriş merkezinin en sıcak bölümü olan bu yer, tüm mağazalar boş ve harap haldeyken soğuk ve yasaklayıcı görünüyor. Bir uçta, atlıkarınca devrilmiş, çatısı çökmüş ve tahta atların bir kısmı kopmuş ve bir yığın halinde yatıyor.

Barikatlar etrafımızı sararak bizi alışveriş merkezinin geri kalanından ayırıyor, ancak ortada bir podyumda, satılık arabaları, yerel müzisyenleri ya da bir alışveriş merkezi için tipik olan başka bir şeyi hayal edebiliyorum, tahta bir taht kurulmuş. Ve tam ortasında Crow oturuyor.

"Orospu çocuğu," diye hırlıyor Blade. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Noel Baba mı? Sana bir sır vereyim, Noel'de tek istediğim senin *ölmen*."

"Güvenlik kameralarımız olmadığını mı sanıyordun?" Crow'un sırtışı çok çirkindi. "Seni almaya gelmeyi planlıyordum ama beni bu dertten kurtardın. Bıçağı bırak."

Blade bir an için onu fırlatacakmış gibi görünüyor ama onlardan çok fazla var. Çenesi o kadar gergin ki dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum ama sonra bırakıyor. Shovelhead'in kanlı bıçağı yere düşüyor.

"Güzel. Dürüst olmak gerekirse, artık sana ihtiyacım yok ve değerinden çok daha fazla bela oluyorsun."

Ne demek istiyor? Hayır, demek istediği-

Crow tetiği çekiyor, silahının sesi kulaklarımı çınlatıyor. Blade acı dolu bir homurtuyla sendeleyerek geri çekiliyor. Bir direğe çarpıp yere yığılırken elleri karnına gidiyor.

"Blade!"

Yanlış gördüğümünden ve sadece karnından vurulmadığından emin olmak için kendimi onun peşine atmaya çalışıyorum, ama Crow'un iki

Bacaklarım tekmelerken bile hayvanlar beni kollarımın altından tutup kaldırıyor.

Crow silahını çoktan kaldırmış, Blade'i direğin yanında kan kaybından ölmeye bırakmıştır. Birkaç serseri orada durup izliyor ama belli ki hiçbiri yardım etmek için harekete geçmiyor.

"Faith," diyor Crow. "Bok kafalı babana en iyi nasıl zarar verebileceğin konusunda küçük bir konuşma yapmamızın zamanı geldi de geçiyor bile. Ne düşünüyorsun? Önce bununla onu hapse mi attırmalıyım" - sandalyesinin yanındaki masanın üzerindeki video kasete vuruyor - "ve sonra seni öldürüp bunu hapishaneden duymasını mı sağlamalıyım, yoksa önce kalbini kırıp sonra kaseti mi sızdırmalıyım? Ne yaptığını bildiğimden, her iki şekilde de uzun yaşayacağını sanmıyorum."

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden öylece durdum.

Blade zaten ölmediyse ölüyor. Ölüyorum, sadece Crow beni idam etmeye karar verene kadar biraz daha uzun sürecek.

Blade ya da babama bir şey olursa, yaptıklarından dolayı onlardan nefret ettiğimi düşünerek ölecekler ama yanılıyorlar. Yaptıklarından nefret ediyorum ama onlarla Crow gibi canavarlar arasındaki fark konusunda zor bir ders aldım.

Gerçi şimdi bunu görmek için biraz geç olabilir.

ALFA

BU BİZİ DOĞRU YÖNE ÇEKEN BİR SİLAH SESİ. YANKILANAN kırık camlardan ve tozlu zeminlerden sekerek eski alışveriş merkezinin içinden geçiyor.

Asıl soru, neden? Elimdeki tek cevap kötü. Faith ve Blade'i bulmalıyız.

"Bu taraftan!" Koşuyorum, Ripper elindeki topla hemen peşimde. Sonra Eagle-eye, iyi gözleri keskin ve tehlikeyi tarıyor. Animal'ın her iki elinde de birer tabanca var - her zamanki gibi aşırıya kaçıyor - sonra Badass ve sonra Quickshot, tüfeğini geride bırakmış ve silahını kılıfına koymuş, ama bu ismi almasının bir nedeni var.

Biz hazırız ama ne için hazırız?

Bir köşeyi dönüyoruz, eski bir kuyumcunun yanından hızla geçiyoruz, tabelası hala asılı ama yontulmuş ve solmuş. Önümüzde girişi görünmeyen devasa bir barikat var. Tavandan sarkan büyük bir tabela yemek katına giden yolu gösteriyor. Sanırım yanına çizilen desenlerin şenlikli ve altın rengi görünmesi gerekiyordu, ama şimdi sadece üzgün ve ölüyor gibi görünüyorlar.

Silah sesi kesinlikle bu taraftan geldi. Ne yazık ki bizi de duydular.

"Dikkat et!" Ripper silahı daha da yüksek sesle havlamadan sadece bir an önce havlıyor, ardından kuyumcudan bir çığlık geliyor. Lanet olsun, en azından Faith'i bulana kadar ateş etmek istemiyordum, ama hayır-

řimdi bir seřim. Yanlıř karar verdiđinden deđil. Giriřte yere yıđılan adam silahını dűřürműř ama dumanı tűtűyor.

Faith gűvende ve sađlam olsa iyi olur, yoksa bu piçlerin dikenlerini sűkűp onlarla ölene kadar dűveceđim ve bunun için bir dakika bile uykumu kaybetmeyeceđim.

Direklerin ve eski satıř tezgahlarının arkasına saklanarak mađazaya hűcum ediyoruz. řimdi buradayız, bir kapının duvardan yandaki dűkkana dođru nasıl yıkıldıđını görűyorum.

Pisliklerden biri tam biz oraya ulařtıđımızda içeri bakma hatasını yapıyor ve ben de onu bođazından yakalıyorum. Kahretsin, onu yerden kaldırıp duvara ęarparken avucumun içinde kıvranmasını hissetmek iyi geliyor. Bir patates ęuvalı gibi yere dűřtű. Bayıldı sanıyordum ama botumun ucunu bűđrűne geęirdim ve silahını odanın öbűr ucuna fırlattım.

Ve sonra içerideyiz.

Burası tam bir labirent. Műřteriler ęoktan gitmiř ama geride ęok fazla pislik kalmıř ve bunlar savunma bariyerleri řeklinde engellenmiř ve dűzenlenmiř. Eđer dikkatli olmazsak, biz daha geęmeye yaklařmadan bizi öldürűrlər.

"Ne tarafa?" Hayvan her yere aynı anda bakıyor, kendini kanıtlamaya hevesli.

"Her yerde olabilirler," diyor Kartal Gűz. "Bu hię hořuma gitmiyor."

"Fazla seğeneğin yok, değil mi?" Quickshot sanki yumruk yumruğa bir kavgaya girecekmiş gibi omuzlarını gevşetir.

"Crow geleceđimizi biliyor. Hazırlıklı olduđuna řűphe yok." Duvarlar arasında sadece kűçük bořluklar var, ittiđimiz her dűkkan bařka bir pusu fırsatı. Ama Faith'e ulařmalıyız. "İlerliyoruz, ama dikkat et."

Liderliđi ben alıyorum. Yolu bulduđumuzda, Crow'un boynunu kıran orospu ęocuđu olmak istiyorum, bu yűzden kimsenin beni yenmesine izin vermeyeceđim.

Labirent bizi bir ileri bir geri götürüyor ama başka kimseyi görmüyoruz. Her şeyin çok sessiz olduğu hissinden kurtulamıyorum.

"Bir şey mi duydun?" Badass bir kulağını eğiyor. "Tıklama sesi gibi mi?"

"Tıklamak mı? Lanet olsun! Yere yat," diye bağıyor Ripper ve kendini bize doğru fırlatıyor.

Duvar patlayıp bizi cam, metal ve tahta yağmuruna tuttuğunda kelimeler henüz ağızımızdan çıkmamıştı.

İNANÇ

"NE OLUYOR LAN?" CROW BİR AN İÇİN BENİ UNUTTU.
Patlamanın olduğu yöne doğru dönüyor.

Büyük bir siyah-gri duman bulutu kötü bir rüya gibi barikatın üzerinde yükseliyor. Bir şey patladı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece Viper'ların dikkatinin dağıldığını biliyorum. Tanrım, eğer gerçekten Ripper ve Al- pha'ysa ve benzin istasyonunda yanarak ölmedilerse ya da vurulmadılarsa, şimdi havaya uçmamış olsalar iyi olur. Hayaletlerini bulup onlara musallat olacağım!

Pit Viper'lar bakmıyorken, koşarak Blade'in yanına gidip diz çöküyorum. Elleri hasta gibi titriyor ama hâlâ hayatta. Bağırsaklarını sıkıca tutarak inliyor. Bıçağı almak istedim ama gitmişti. Crow'un adamlarından biri almış olmalı.

Karga sertçe güler. "Fareler buraya beklediğimden erken geldi. Ben de burada kötü adam konuşmaları yapabileceğimi umuyordum ama Kartal Göz kendini havaya uçurup beni zahmetten kurtaracaksa, sanırım bununla da yaşayabilirim. Babanla puz- zles yapmayı seviyor musun, Faith? Yeni bir tane olabilir."

Ne oldu? Baba? Aman Tanrım. Kara bulut şimdi yepyeni bir anlam kazanıyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Umutsuzluğa kapılmamak için gerçekten çok çabalıyorum ama bunu hiç kolaylaştırmıyorlar.

"Bu yanına kalmayacak," diye çıkışıyorum Crow'a.

"Sanırım çoktan yaptım. Sadece bir taşla kaç kuş vurduğumuzdan emin olmalıyım ve sonra... şey, sana bunun sözünü verebilirim. Bundan sonra çirkin suratıma daha fazla bakmak zorunda kalmayacaksın." Sesindeki karanlık tehdit beni kadar ürpertiyor. Belli ki tüm bunlardan sonra yaşamama izin vermeyecek. Bunu beklemediğimden değil.

"Lütfen ölme," diye fısıldıyorum Blade'e.

Bana baktığında mavi gözleri hafif camlaşıyor ve bu beni korkutuyor. "Neden?"

"Çünkü henüz savaşmayı bitirmedik."

Gülüyor ve bu ıslak bir öksürüğe dönüşüyor. "Önemli değil. Uzun zamandır beni hayata bağlayan ilk şey sendin ve sanırım bunu hak etmedim. Seni seviyorum Faith ve seni dışarı çıkaramadığım için üzgünüm."

Eğildim, onunla burun buruna geldim. "Ölmeyeceksin lan. Beni duyuyor musunuz? Son zamanlarda çok şey kaybettim ve hiçbirinizi kaybetmeye niyetim yok."

Kanıtı kendi gözlerimle görene kadar hepsinin öldüğüne inanmayı reddediyorum. Tişörtümü çıkarıp top haline getiriyorum ve Blade'in eline verip kurşun yarasına bastırmasını sağlıyorum.

Bir panik atağın beynimin kenarlarını tırmalamasını bekliyorum ama reddediyorum. Zaman yok. Şimdi yok. Kendimi bu durumdan kurtaracaksam, Blade'i hastaneye götüreceksem, Alfa, Karındeşen ve babamın ölmemiş olma ihtimaline karşı hayatta kalacaksam, kontrolü elimde tutmalıyım. Crow'u alt etmeliyim.

Ama nasıl?

Beni sütyenimle görünce kaşlarını kaldırdı. "Shovelhead nerede? Çocukları temizlemeleri için oraya getirsin. Şimdiye kadar lanet parçalardan fazlası olamaz."

Buna inanmayacağım. İnanamam.

"O öldü," diyorum ona. "Kaybedeceksin ve sen bunu anlayamayacak kadar aptalsın."

"Ah, Faith," diyor Crow bir kobra kadar zehirli, şurup gibi tatlı bir ses tonuyla. "Kendini istediğin kadar kandırabilirsin ama burada sana asla ulaşamayacaklar. Patlamadan kurtulmuş olsalar bile, dışarıda kolay hedef olurlar. Adamlarım hepsini öldürecek. Buraya gelmekle hata ettiler."

Gürültülü bir gumbürtü hepimizin dikkatini en yakın barikat duvarına çekiyor. Yerine oturmadan önce bir an sallanıyor.

Ne oluyor be?

Bir gumbürtü daha ve bu sefer bir şey kopuyor, üstteki sallantı şiddetleniyor.

"Ne oluyor lan?" Crow birkaç adamına el sallıyor. "Git şuna bir bak."

Ani bir tahta kıymığı sesi duyuldu. Barikat sadece sallanmakla kalmayıp devrilerek bize doğru yuvarlanmaya başlayınca Crow ve ben içgüdüsel olarak geri sıçradık.

"Lanet olsun!"

Büyük bir gürültüyle aşağı iniyor ve yerden bir toz bulutu kaldırarak görmemi imkânsız hale getiriyor. Sonra, göz kırptığımda, büyük şekiller ortaya çıkıyor, tüm dünyam haline gelen insanlara dönüşen şekiller.

"Alfa," demekten çok kendi kendime fısıldıyorum. Kalbim sıkışıyor ve gördüğüm şeye tam olarak inanamıyorum.

"Orospu çocukları!" diye . "Hesaplaşma zamanı geldi!"

"Yakalayın onları!" diye kükrüyor Crow ve ardından yemek alanı Pit Viper'larla doluyor. "Bana getirdiğiniz her Kartal kesiği için on bin dolar!"

Gürültülü bir patlamayı bir ışık parlaması izler. Yırtıcı. Pit Viper'lardan biri, tam suratına isabet eden kurşunun şiddetiyle korkunç bir gıcırtyla geriye savruldu. Gözlerimi kaçırıyorum, öfkelenmemeye çalışıyorum. Yeni anlayış seviyemin sınırları var...

Oda Çılgık Atan Kartallarla doluyor, savaş hızla bir yumruk ve bıçak dövüşüne dönüşüyor. Yakın mesafeden, bir arkadaşınızı vurma olasılığınız

Düşman.

"İnanç!" Alfa Pit Viper'lardan birini görüş alanımın ötesine fırlatıyor, çarpıştıklarında bir diğerini de yanına alıyor ve babamın her iki elindeki muştalarla Viper'ları yumruklayarak ilerlediğini ortaya çıkarıyor.

Alpha ve Ripper beni fark edip aramızdaki adamların arasından geçmeye başladılar. Crow'un burada kaç adamı var bilmiyorum ama şu anda sanki bitmek bilmeyen bir kaynağı varmış gibi görünüyor.

Onlara koşmak istiyorum ama olduğum yerde durup hâlâ direğe yaslanmış Blade'i korumaya çalışıyorum. Tanrım, umarım hâlâ hayattadır.

Özgür kaldığımızdan beri ilk kez umut hissediyorum ve sonra güçlü bir kol boğazıma dolanıyor ve beni o kadar sert geri çekiyor ki nefesim kesiliyor.

Boğuşuyorum ve tekmeliyorum, ama sonra bir silah namlusunun sert çeliği kafama dayanıyor. "Faith, eğer burada önünde beynini dağıtmamı istemiyorsan. Bu saçmalıktan bıktım artık." Crow beni podyuma çıkarıp görünmemi sağlarken boğazımı daha da sıkı kavıyor. "Hey! Orospu çocukları! Küçük kızınızın buzlanmasını istemiyorsanız, hemen teslim olun."

Herkesin yetişmesi biraz zaman alıyor ama acımasız dövüş yavaşlıyor ve sonra duruyor. Zemin kanla kayganlaşmış ve birçok adam ayağa kalkamıyor. Neyse ki tanıdığım herkes hâlâ ayakta, gerçi Alpha'nın kafasının yan tarafındaki çirkin bir kesikten kan akıyor ve Ripper bir bacağını diğerine tercih ediyor gibi görünüyor. Babam bitkin görünüyor ama yine de dimdik ayakta duruyor, belki de onun yüz ifadelerini herkesten daha iyi bildiğim içindir.

"Eğer ona zarar verirsen," diyor Ripper, bir kayayı delip geçebilecek kadar keskin bir sesle, "o lanet kafanı uçurur ve kütüğüne sığarım."

Crow'un yüzünü şekilde göremiyorum ama yine de çirkin sırtışını hissedebiliyorum.

"Kütüklerden anlayan biri varsa o da sakatlardır."

"Bunu kazanamazsınız," diyor Alfa. "Daha fazla adamımız geliyor ve sizin küçük boklarınız bizimkilerin üçte birine değmez. Bu olasılıkları gerçekten kabul edecek misiniz?"

"Kesin şu saçmalıklarınızı. Hepimiz biliyoruz ki küçük kız arkadaşınız benim elimde olduğu sürece hiçbiriniz bir şey yapmayacaksınız. Onun hayatı benim ellerimde." Parmağını kan sıçramış göğsümde gezdiriyor.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Ripper ve Alpha'nın bakışları Crow'u birkaç kez öldürürdü. Arkalarındaki Çılgık Atan Kartallar ekibi ölümcül görünüyor, ama Ripper, Alfa ve Baba ölümün vücut bulmuş halleri.

Tüm Crow'un ayağına basıyorum. Ayağım motorcunun botundan zararsızca sekti.

"Sen ne sanıyorsun, seni küçük sürtük? Seni vuracağım!"

"Hayır, yapmayacaksın. Eğer yaparsan, ölü bir adam olursun."

"Kartal Göz'ün kızını öldürdüğümü bilmek buna değecek." Silahı şakağıma öyle bir dayadı ki acayip acıttı. "O yüzden aptal bir sürtük olma ve orada kal. Küçük arkadaşının hâlâ elimde olduğunu unuttun mu? Tek kelime edersen ölür, her seferinde küçük bir vücut parçası."

Sanki sinyal almış gibi, sessizliği bölen bir telefon çalar.

İnsanlar etrafa bakarken çalmaya devam eder, ta ki babam cebinden telefonunu çıkarana kadar. Ekrana kısa bir süre baktıktan sonra telefona dokunup kulağına götürüyor ve öfkeli bakışlarını Crow'a çeviriyor.

Crow güler. "Elbette. Devam et. Telefonu aç. Görünüşe göre dünya kadar vaktimiz var."

"Durum." Babam söylüyor. Birkaç dakika geçiyor ve birkaç kez başını sallıyor. "İyi iş çıkardın." Telefonu tekrar cebine sokar. "Temizlik Ekibi Nicky'yi aldı. O güvende."

Topuğumu arkamdan sürmeden önce sadece "Nicky "ye kadar gelebildi. Belki de şanstır, ama doğru kalıyor ve Crow'un taşaklarına çarpıyor.

"Orospu çocuğu-" diye homurdanıyor ve bir anlığına silahı titriyor. Bu benim şansımı ve kendimi onun koluna doğru atarak kurtulmaya çalıştım.

O çok güçlü. Boynumu çelik bir kilit gibi kavıyor ve ben hiçbir yere varamıyorum.

Ta ki Crow aniden sertleşip beni tutuşu gevşeyene kadar. Bütün oda sessizleşti. Silah patlamadı ama benden uzaklaşıyor. İleriye doğru itip dönüyorum ve bir gram direnç göstermeden gitmeme izin veriyor ve birkaç adım ötede döndüğümde nedenini görüyorum.

Boynundan uzun bir bıçak -Kürek kafa'nın bıçağı- çıkar, yere yığılmaya başlarken bile kanı bıçağın ağzından aşağı kayar. Boğazından derin bir gurultu ya da çingirak sesi gelir ve sonra bir yığın halinde yere yığılır.

"Lanet olası pislik," diye tıslıyor Blade. Hâlâ oturuyor, hâlâ tişörtümü çok ama çok fazla kan olan karnına bastırıyor ama başı yukarıda ve yüzü acı ve kararlılıktan oluşan bir maske gibi. "Bir noktada silahı elinden alacağını biliyordum.

"Blade!" Ona doğru koştum, dizlerimin üzerine çöktüm ve başını ellerimin arasına aldım. "Yaşıyorsun."

"Şimdilik," diye homurdanıyor ve elime ne kadar ağırlık verdiğinden ne kadar zayıf olduğu anlaşılıyor. Başını zar zor dik tutabiliyor.

"Yardım edin!" Bağıriyorum ama Alfa çoktan orada. "Seni yakaladım. Artık benim yüzümden ölmeyeceksin, seni huysuz, yaşlı orospu çocuğu."

"Kapa çenenin," diye tıslıyor Blade.

"Doktor!" Babam Kartallar kalabalığının arkasına işaret eder ve babam yanında, kısa beyaz saçlı, tıknaz bir adam koşarak gelir.

". "

Ve sonra her şey yine kaosa dönüşür, ama tamamen farklı bir şekilde. Liderleri olmadan Pit Viper'lar sıçan gibi kaçıyor. onları kovalayıp daha fazla sorun çıkarmamalarını sağlıyor ve Alfa, Ripper ve babama bana ilk kimin sarılacağı konusunda kavga etme fırsatı veriyor.

Sonunda Ripper oldu. Beni ayaklarımdan çekip öyle bir sıkıyor ki karnım kulaklarımdan çıkacak sanıyorum ama ben de onu olabildiğince sert bir şekilde sıkıyorum. Sonra ağzı benimkini buluyor ve azgın gençler gibi öpüşmeye başlıyoruz.

"Aman Tanrım!" diye inliyor babam arkamızdan ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Bununla yaşamak zorunda kalacak.

Alfa beni Ripper'dan ayırarak kendi sarılışını ve ayak parmaklarıma kadar içimi sızlatan bir öpücük veriyor. Endişe, tutku, öfke ve hepimizin hâlâ hayatta olduğu gerçeğini nasıl kutlamak istediğine dair çok ama çok net bir vaatle dolu. Kollarımı onun kalın boynuna doluyor ve can havliyle ona sarılıyorum. Sonra Ripper arkamda, ben de bir kişinin eksik olduğu sevgi dolu bir motorcu sandviçinin içindeyim.

"Blade?" diye soracak kadar Alfa'dan uzaklaşıyorum.

"Doktor yanında, hastaneye dönmek üzere yola çıktı bile," diyor babam, giymem için uzattığı kendi gömleğiyle sabırsızca yanımda beklerken. Gülüyorum ve gömleğin başımın üzerinden neredeyse dizlerime kadar düşmesine izin veriyorum. "Eğer yama yapılabiliyorsa, yama yapılacaktır. Şimdi, babandan bir kucak için çok mu iyisin?"

Çocuklar beni bıraktı, böylece kendimi babamın kollarına atabildim. Ona kızgın olup olmamam önemli değil, güvende olduğu için çok mutluyum. "Seni seviyorum baba."

"Sen de tatlım," diye fısıldıyor kulağıma.

"Kulüp binasına dönelim mi?" Alfa soruyor.

"Aynen öyle." Babam bisikletlere kadar olan yürüyüş ayağa kalkmama izin vermiyor ve ben buna aldırımıyorum bile.

İNANÇ

"NASIL GIDIYOR, TEMBEL?" RIPPER BLADE'E SIRITİYOR VE ONU DÜRTÜKLÜYOR Vurulduğu tarafa.

Blade şu anda ayağa kalkıp gayet iyi yürüdüğü için ona böyle seslenmek artık pek anlamlı değil. Yan tarafında biraz hassasiyet olduğunu söylüyor, ki bu da onun nasıl biri olduğunu bildiğimiz için sıkıntıdan kör edici bir acıya kadar her şey olabilir, ama ayağa kalktı ve yürüyor ve bu onu neredeyse ölürken izlemeyi beklediğimizden çok daha fazlası.

"Siktir git." Blade iki eliyle ona parmak sallar.

"Ooh, ne yaptığını görüyorum, seni pislik," diyor Ripper gülerek, onun yanındaki kanepeye çöküp sağlam elinin parmakları arasına sıkışmış biralardan birini ona uzatırken.

Ortak salondayız, arkadaki oturma alanlarından birindeyiz, en rahat sandalye ve kanepelerin olduğu yerde, devasa projektörlü televizyonda bir oyun oynanıyor. Blade ve Ripper kanepedeler ve ben de Alpha'nın devasa kucağına rahatça yayılmış, geniş gövdesine sokulmuş ve garip bir şekilde mutlu hissediyorum. Yaşanan onca şeyden sonra hâlâ alışmaya çalıştığım bir duygu bu.

"Siz ikiniz neden bir oda tutmuyorsunuz?" diyor Alfa.

Ripper öpücük sesleri çıkarıyor. "Gelip kucağına oturmamı ister misin?"

"Siktir git," diyor iyi huylu bir şekilde ve beni kendine doğru çekiyor, neredeyse biramı dökecektim.

"Sakin ol!"

"Tanrım, burada yaşadığına inanamıyorum," diye haykırıyor Nicky sandalyesinden.

Birkaç günlüğüne ziyarete geldi. Temizlik Ekibi'nin kurtarma operasyonundan sonra Alessa'ya oldukça mutlu bir şekilde bağlandıklarını öğrenince büyük hayal kırıklığına uğradı, görünüşe göre oldukça etkileyici dayaklar ve diğer üst düzey maço şeyler içeriyordu, ki bu da buradaki motorcular için iş sırası gibi görünüyor.

Diğer motorcuları yakından izliyor ve fark edilmeyi umuyormuş gibi biraz flört ediyor ama eski saf alaycılığı kalmamış. Pembe gözlükleri iyice düştü ama bu fikre tamamen karşı değil. Sadece bunun biraz zaman alacağını düşünüyorum.

Ne de olsa ben motorcu bir olsaydım, herkes olabilirdi.

Ama hayat güllük gülistanlık değil. Aşık olduğum üç adam varken bile hâlâ dükkânımı özlüyorum. Aynı anda üç erkekle ilişkiyi sürdürmek çok zamanımı alıyor ama gerçekten çalışmayı özlüyorum.

Daha fazla dışarı çıkmanın güzel olacağından bahsetmiyorum bile. Babamı yeniden daha iyi tanımak hoşuma gidiyor ama beni Strike Team'le görmek onun için ne kadar tuhafsa, onu ve Miriam'ı izlemek de benim için o kadar tuhaf.

Televizyonda hakem maçı yönetiyor ve hem Ripper hem de Alpha tezahürat yapıyor. Takımları her kazandığında böyle oluyor. Benim en sevdiğim kısım, sonra gelen kısım.

"Kutlama zamanı tatlım," diyor Alfa kulağıma o kadar yakın ki tüylerim diken diken oluyor.

"Çocuklar, Nicky hâlâ burada." Sadece biraz itiraz ediyorum, çünkü hepimiz Blade'in iyileşmesini beklemeye karar verdik, tabiri caizse ilk gerçek kutlamamızdan önce, böylece bunu kaçırmayacaktı ve yoldaşlıklarını, kardeşliklerini ve tüm bu şeyleri takdir etsem de, ben de diğerleri kadar azmış durumdayım.

Nicky geniş bir sırtışıla, "Bana aldırmayın," diyor. "Bilardo oynamak isteyen var mı?"

Birkaç adam dikkatle onu süzüyor. Hepsi onun kim olduğunu ve sınırların dışında olmadığını biliyor, ancak tam olarak serbest oyun da değil.

Alfa'nın kucağından iniyorum ve Blade'in üzerine oturmak için kayıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor ama kalçalarımın gidiyor kıkırmı kucağına çekiyor. Kot pantolonunun üzerinden bile fark ediyorum.

"Siz önden gidin. Biz hemen geliyoruz," diyorum Ripper ve Al-pha'ya ve onlara el sallayarak yollarına devam etmelerini işaret ediyorum.

Birbirlerine bakıyorlar, sonra bana dönüyorlar. "Tamam," diyor Ripper, "ama acele etseniz iyi olur. Sensiz başlamıyoruz."

"Peki nedir?" diye soruyor Blade. Merakla bana bakıyor.

Bunu nasıl açıklayacağımı düşünürken dudaklarımı ıslattım. Sonunda en basit yolu seçtim. "Kaçmaya çalışırken ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Çok konuştuk bebeğim. Özellikle neyi?" Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Sen... sen bana beni sevdiğini söyledin," diyorum sessizce. "Ama ben karşılık vermedim. O gün çok şey yaşadım ve yaptıklarını duydum. *Görmek* mi? Ne düşüneceğimi bilemedim."

Ne demek istediğimi anlayınca gözleri açılıyor ama sonra başını hafifçe sallıyor. "Bebeğim, tüm bu saçmalıkları görüp duyduğun halde hâlâ burada olduğun gerçeği mi? Bu hayatta ihtiyacım olan tek şey bu. Sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası, bu yüzden eğer benim hakkımda Alpha gibi birine hissettiğin gibi hissetmiyorsan-"

Parmağımı dudaklarına koydum. "Sorun bu değil. Anlıyorum. Seni affedecek bir rahip falan değilim ama elimden gelse affederdim."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Siktir, Faith. Kiliseden birinin ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Sen ve kardeşlerim burada mısınız? Sen ve kardeşlerim.

sadece önemli olan insanlar. Karanlığımı yaşamayı öğrendim bebeğim. Her zaman burada olacak."

"Ve umurumda değil. Hepimizin içinde az ya da çok karanlık var ama biz bundan daha fazlasıyız. Ve ben bunu görmekte pek iyi değildim. Geçmişte ne yapmış olursan ol, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum çünkü ben senin her halini seviyorum. Aydınlık yanlarını *da*, karanlık yanlarını *da*."

Blade sessizleşiyor. Zar zor nefes alıyor. Gözleri açılıyor, masmavi boğulma havuzlarına ve yemin ederim biraz parlıyorlar. Bu adamlardan biri hiç ağlar mı bilmiyorum ama o ağlayabilir gibi görünüyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Öyle demek istemedim-"

Beni öperek susturuyor. Sert, acımasız ve gaddar bir öpüşme ve elleri beni yakın tutmak için başımı kavrarken, hiçbir yer yok, ama sonra istemiyorum. Ben de onu öpüyorum, kokusunun, tadının, her şeyinin tadını çıkarıyorum. Sonunda uzaklaştığında, ama gözlerimin içine bakabilmek için beni tutuyor.

"Seni seviyorum, Faith. Beni korkutup kaçırmak için yapabileceğin hiçbir şey, ama hiçbir şey yok. Ben seninim."

Oh.

Vay
canına

.

Bu sözler içimi ısıtıyor. Tanrım, ona burada saldırabilirim. Birçok erkek size duymak istediklerinizi söyler, ama Blade hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da size gerçeği, sadece gerçeği söyleyeceğidir. Saçmalık yok. Ve eğer istemeseydi asla böyle bir şey söylemezdi.

Vay canına.

"Diğerlerine söyledin mi?"

Başımı salladım. "İlk senin olmanı istedim." "O zaman şimdi oraya gidiyoruz."

RIPPER

BLADE KAPIYI TEKMELEYEREK AÇTI VE SANKI KENDİ KAPISIYMIŞ GIBİ İÇERİ GİRDİ. Faith kollarındayken. Sonra kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Ona sırtıyorum. "Onu taşımak zorunda mısın?"

"Siktir git." Onu yere bıraktı ve bana ve Alfa'ya doğru itti. "Devam et, bebeğim."

Ne oluyor lan?

Faith Alpha ile başlıyor, onun kucağına kayıyor ve kollarını ona doluyor. Gözlerindeki pırıltıyla gülümseyerek sikimi kaldırıyor onu buraya çekip kıyafetlerini yırtma isteğiyle ellerimi kaşındırıyor ama sonra eğilip dudaklarını Alfa'nın kulağının dibine koyuyor.

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama yüzünün aydınlanma şekline bakılırsa, çok iyi bir şey olmalı. Blade de kendini beğenmiş bir gülümsemeyle duvara yaslanmış. Doğum günündeki bir çocuk gibi sırtıyor. Bize ne yaptı böyle?

Sonra Alfa ona bir şeyler fısıldıyor ve ikisi de aşık köpek yavruları gibi birbirlerine gülümsüyorlar.

"Tanrım, eğer biri bana neler olduğunu anlatmazsa, sanırım buradaki havanın tatlılığından dolayı hasta olabilirim. Aşık ortaokul çocukları gibi davranıyorsunuz."

Faith Alfa'nın kucağından kalkıp yanıma oturdu. Ve beni öptü. Tamam, çabuk olsa bile ben de varım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni anladığın için. Hikayeni benimle paylaştığın ve beni kurtarmak için tekrar tekrar geri geldiğin için."

"Tanrım, hepsi bu mu?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Elbette."

Ama o başını sallar. "Hayır, ciddiym. Siz olmadan bunu atlatamazdım. Hiçbiriniz olmadan. Bu yüzden size söylemek istediğim bir şey var." Parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor ve eğiliyor.

"Evet, tabii. Bana her şeyi anlat."

"Seni seviyorum, Ripper." Doğrudan kulağıma, yumuşak bir fısıltı, sadece hava gibi uçup gidiyor, ama lanet olsun.

Sikeyim.

Bu kelimeler soğuk bir günde içime bir sıcaklık gibi süzülüyor, omurgamı sarıyor ve en iyi şekilde beynime işliyor.

"Bana söylemek istediğin şey bu muydu? Bize mi?"

Kafası karışmış görünüyor, sanki beklediği tepki bu değilmiş gibi.

Sikeyim. "Hayır, öyle demek istemedim şekerim. Yanlış bir şey yok. Ama biz biliyoruz. Ve seni seviyoruz. Ben seni seviyorum. Sen bizimsin, değil mi? Şimdi ve sonsuza dek, bebeğim."

Bu öpücük daha çok buna benziyor. Kendini bana doğru atıyor ve dillerimiz sanki önce diğerini yutmak için yarışmış gibi düello yapıyor. Öpüşmeye devam ederken onu kendimle birlikte yatağa çekiyorum, sonra tişörtünü yukarı çekmeye başlıyorum. Eğer sevildiğini hissetmek istiyorsa, bunu tekrar tekrar yapacağız.

Bildiğimiz en iyi .

Onu birlikte soyuyoruz. Çok geçmeden çıtırçıplak kalıyor. "Eğer bana kalsaydı, seni hep böyle tutardım."

zaman," diyorum sırtarak, bir yandan da onun muhteşem göğüslerinden birini avuçluyorum.

"Oyalanmayı bırak. Aptal kıyafetlerini çıkar. Haftalardır bekliyorum!" Fermuarımı açmaya başladı, sonra ben de gömleğimi yırtmaya başladım. Kıyafetlerimiz bir saniye içinde çıktı ve Faith'in ortasında olduğu yatağın üzerine yığıldık. Tam da onu istediğimiz yere. Alpha yüzünü oraya gömmek için bacaklarını açtığı anda, Blade göğüslerini ağzına alıyor ve ben de doğrudan o seksi sakso dudaklarına gidiyorum.

Tadı aşk, seks ve bir kadında istediğim her şey gibi. Ya da siktiğim bir kadında.

İNANÇ

BLADE MEME UÇLARIM KARINCALANANA KADAR GÖĞÜSLERİMİ EMİYOR.

Alfa'nın ağzının bacaklarımın arasına gömüldüğü yere kadar, geniş dili şimdiden hassas etimde desenler çiziyor. Ripper bana karşı eriyor, seksi öpücükleri her yerimi ısıtıyor, yetenekli parmakları tenimde gezinirken ve kollarımda tüylerimi diken diken ederken bile.

Pit Viper alışveriş merkezindeki tüm o karmaşadan beri seks yapmamıştık ve ilk başta sanki her şey yeniden başlıyormuş gibi geliyor. Her yerde vücutlar, uzuvlar ve kocaman, sert sikler var ve hepsiyle ne yapacağımı bilemiyorum.

Alfa çevik diliyle klitorisimi karıncalandırırken ben Blade ve Ripper'ı ellerime alıyorum. Sanki en sevdiğim, en hassas küçük noktalarımı biliyor ve onlarla bir uzman gibi oynuyor. Blade göğüslerimi okşarken ve Ripper dudaklarıma taparken, ben onların arasında süzülüyorum, etrafım aşkla çevrili.

Ve sert sikler.

Ben onları okşarken adamlar inliyor ve çok geçmeden Ripper kalkıp kendini ağzıma sunabilmek için çekiliyor. Onu memnuniyetle içime alıyorum, dilimle sikinin pürüzsüz dokusunu keşfediyorum. Kaygan ve hafifçe dölünün tuzlu tadına bakıyor. Ve ben onu emdikçe, daha da fazlası oluyor.

"Kahretsin, bu konuda çok iyisin," diye inliyor, dudaklarımdan arasına girmek için kendini eğiyor. "Çok iyisin amına koyayım."

Alpha ve Blade beni emdikçe, yaladıkça, dilleriyle bana taptıkça konsantre olmak daha da zorlaşıyor. Meme uçlarımdan seksime, karnımın derinliklerine ve ayak parmaklarıma kadar tenimin her santimi onları hissetmekle canlanıyor. Beni usta müzisyenler gibi çalışıyorlar, büyük kreşendoya doğru sürüklüyorlar.

Alfa dilini içimin derinliklerine kaydırıyor, beni onunla beceriyor, sonra kalın parmakları beni tekrar tekrar açarken klitorisimin etrafında döndürmek için geri dönüyor. Her seferinde sanki beni biraz daha azdırıyor. Blade parmaklarıyla bir meme ucumu yakalıyor ve sıkıyor. Acı hissi zevkle karışıyor. Gözlerimi kapatıyorum, derin derin nefes alıyorum ve sadece hissetmeme izin veriyorum, tenimin üzerinde kayan her seksi elektrik arkını takip ediyorum. Uzun sürmeyecek.

Bu kadar uzun süre bekledikten sonra olmaz.

"Bizim için gelecek misin?" diye soruyor Ripper, parmaklarını saçlarımda gezdirirken, üçünü kurtarmaya gelen bir melek gibi sikini emmemi izliyor. "Seni delirtmemize izin mi vereceksin?" Blade'in ellemediği meme ucunu alıyor.

Onun etrafında inliyorum ve başımı sallıyorum. Beni çeviriyorlar.

"O zaman yap," diye emrediyor Blade. "Boşal. Bildiğim en ateşli şey bu."

Alfa sesiyle bir şey söylemiyor ama dili adamlarla aynı fikirde. Biraz daha hızlı, biraz daha ısrarcı, parmağıyla biraz daha derine iniyor ve sonra bunun arttığını hissediyorum. Çekirdeğimin derinliklerinde bir yangın başlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Amımı yüzüne bastırıyorum, sanki orgazmımı onun parmakları ve diliyle becerebilirmişim gibi, sırtımı eğiyorum ve Ripper'ın kalın sikinin etrafında inliyorum.

Ve sonra patlıyorum ve adamlarımın arasında çok sert boşalırken dünyam kör edici bir şekilde beyaza dönüyor. Tanrım, hayatımın geri kalanında bundan nasıl kurtulacağım? Hiçbir fikrim yok, ama deneyeceğimden eminim ve eğer çok fazla zevkten ölürsem, işte böyle olur.

Aşağı indiğimde, adamların bana ukala, kendinden memnun bir şekilde sırttıktıklarını görüyorum, üzerimde iyi bir iş çıkardıklarını biliyorlar.

"Çevir

onu." Ne?

Beni o kadar hızlı bir şekilde ellerimin ve dizlerimin üzerinde döndürüyorlar ki, beni döndürdüklerinde şaşkınlıkla haykırıyorum. Blade'in kalçalarındaki sert, talepkâr ellerini tanırken kendimi Al- pha'nın sikine bakarken buluyorum.

Bu geceyi dört gözle beklememin başka bir nedeni daha var... çünkü doğum kontrol hapı kullanıyorum ve artık o sinir bozucu küçük paketlere ihtiyaç duymadığımız için hepimiz temiziz. Bütün hafta en pis rüyaları gördüm.

Adamların beni sıırıslıklam etmesi iyi bir şey, çünkü Blade içime doğru itiyor ve alması gereken çok şey var. Tanrım, çok kalın. "Cennet gibi hissediyorsun."

Boğazımın derinliklerinde inliyorum, bu da dudaklarımı Al- pha'nın diğer ucundan içeri girmesi için yeterince ayırıyor. Onu hevesle içime alıyorum. Sonra Ripper elimi tutuyor ve sikiinin etrafına sarıyor ve ben üçünü birden memnun ediyorum, onlar da beni memnun ediyor ve kendimi çok iyi hissediyorum.

"Değiştir!" Ripper seslendi ve birden boşaldım. Kaybettiğim için inliyorum, sonra beni kaldırıp döndürdükten sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine bıraktıklarında ciyaklıyorum. Ripper içeri iterken Blade'in siki yüzüme bakıyor. Tekrar aynı pozisyondayım ama bütün adamlar yer değiştirmiş. Blade'in üzerinde kendi tadımı alıyorum, ama içime girdiğini ve muhtemelen işimiz bitmeden oraya geri döneceğini bilmek beni daha da tahrik ediyor.

"Değiştir!"

Oh Tanrım. Tekrar çevirdi ve şimdi Ripper tekrar ağzımda, Alpha ise kocaman sikiyle beni açıyor. O kadar çok yer değiştiriyorlar ki, hepsini kaç kez emdiğimi ve becerdiğimi sayamıyorum.

Alpha beni sikerken, ağzımda Ripper ve yanımda Blade varken, kıcıma soğuk ve kaygan bir şey döküldü ve sürüldü. Blade'in istekli parmağı onu kıcımın çatlağına kaydırđı ve sonra

Alfa kararlı vuruşlarla içeri girip çıkarken bile arka girişimi de dürtüyor.

Bu garip his karşısında inliyorum. Bu bambaşka bir şekilde şaşırtıcı, zevk alabileceğim hiç gelmemişti, en azından Alpha, Ripper ve Blade ile tanışana kadar. Bu sefer ne bekleyeceğimi biliyor gibiyim ve Alpha beni dünyadaki tek kadınmışım gibi sikerken, Blade de bir parmağını içime sokup beni hazırlıyor.

Tanrım, bu çok yoğun.

Adamlar, Alfa'nın sikini parlayana kadar kayganlaştırmasına yetecek kadar uzun süre uzaklaşırlar. Yatağa geri oturur ve kendini dik tutar. "Buraya gel tatlım ve otur. Hayır, o şekilde değil, bana kıcını ver bebeğim."

Gergin bir nefes alarak kendimi konumlandırıyorum ve sonra kalınlığı küçük deliğime doğru bastırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun üzerine bırakırken nefes alıyorum, o da elleriyle kalçalarımı destekliyor ve çok hızlı gitmediğimden emin oluyor.

Sonunda kalçalarına yerleştiğimde, arkamda çok dolu hissediyorum ve hala gidecek iki adam var.

Ripper bacaklarımın arasına girip sikini doğrultuyor, Alpha ise bacaklarımı geri çekip beni açık tutuyor. Bu kadar sert adamlar olmalarına rağmen, benim için endişelendiklerinde bu kadar nazik olabilmeleri şaşırtıcı. Bu yüzden Ripper sikini kıvrımlarımın arasına bastırıp yavaşça amıma doğru kaydırıldığında, onun için fazlasıyla hazırım ve ikisini birlikte alma çabasıyla inliyorum.

"Yavaş ol," diye yalvarıyorum. "Yoksa çok erken geleceğim." Çok bunaltıcı ve onların sevgisiyle doluyum.

Ripper ve Alpha ritimlerini bulduklarında beni durdurmak mümkün olmuyor. Etraflarında dolanmaya başlıyorum, kaslarım o kadar sıkılıyor ki atlatmam ve tekrar rahatlamam için biraz durmaları gerekiyor. Hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Sonunda Dünya gezegenine geri döndüğümde ve onlar yavaşça girip çıkarken, Alpha yatağa tamamen yaslanıyor ve Blade göğsüme binerek kendini ağzıma sunuyor.

İnsan olduğuna dair ilk işaretleri gösteren Ripper oldu. "Kahretsin, seni ambalajsız hissetmek inanılmaz. İçine boşalacağım bebeğim. Hazır mısın?"

Blade'in sikinin etrafında inliyorum. O gülüyor. "Sanırım bu evet demek."

Ripper hızını artırıyor, beni derinlere itene ve tekrar tekrar nabız atana kadar büyük horozuyla iyice beceriyor, beni dolduruyor.

Sadece bunun hissi, bu şekilde sahiplenilmek bile beni tekrar uçurumun kenarına getiriyor ve Alfa'nın etrafında patlıyorum. İnliyor, göğsünde derin bir ve sonra kıcımın içine sertçe boşalırken kalçalarımı onunkilerle aynı hizada tutuyor.

Hemen ardından kaygan döl ağzıma doluyor, dilimin üzerine ve biraz da çeneme dökülüyor. Blade geri çekilerek son dölünü de göğüslerimin üzerine püskürtüyor. Adamlar beni tamamen mahvediyor, kendileri için sahipleniyorlar ve ben hiç bu kadar lezzetli bir şekilde sahiplenildiğimi hissetmemiştim. Çok sevdim.

Vay anasını.

Sonra adamlar beni sırayla yıkadıkları duşa taşıdılar. Sıcak suyun altında suları üzerimden akıyor ama bu beni daha az sahiplenilmiş hissettirmiyor. Alfa saçlarımı yıkadığında, özellikle de başıma masaj yapmaya başladığında onun içinde eriyorum.

Eğilir. "Seni sevdiğimizden asla şüphe etme, Faith. Kelimeleri her zaman söylemekte en iyisi olmayabiliriz, ama sana her lanet gün ve gece göstereceğiz."

Sırıtiyorum. "Biliyorum ve burada hiç şikayet yok."

"Olmasa iyi olur. Seni çok çalıştıracğıız." Blade sırtıyor, yatakta uzanıyor, hâlâ ve ben onun her bir yara izine, dövmesine bayılıyorum.

Onun yanındaki yatağı uzanıyorum, ardından Alfa ve sonra da başını karnıma yaslayabilmek için biraz aşağı kayan Ripper geliyor. Anın tadını çıkarırken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Kahretsin, yaşlı kadınıımız için her şeyi yaparım," diyor Alfa ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Yaşlı... bayan?" Yutkunuyorum. Bu, bir kadının bu hayatta evlilik teklifine en çok yaklaştığı şey.

"Elbette," diyor Blade, sert parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek ensemden kavırıyor ve başımı ona doğru çeviriyor. "İstemiyorsan başka tabii, ama babanın avluda siklerimizi çivilere takmasına hazırlıklı ol. Nasıl olsa bizimle kalacaksın."

"Aynen öyle," diye ekliyor Ripper. "Biz hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayız, bunu biliyorsun. Uzun soluklu bir oyun için buradayız."

Kahretsin, bu adamların beni hala ağlatabileceğini düşünmemiştim, ama bu iyi bir ağlama. Harika bir ağlama.

"Sizi seviyorum çocuklar. ."

İNANÇ

"BUNU YAPTIĞIMA INANAMIYORUM," DIYE HOMURDANIYOR BABAM.
ortak salonun duvarındaki Screaming Eagles MC önünde pozisyon alıyor. "Benim öz kızım."

Alpha, Ripper ve Blade birbirlerine bakıp sırtıyorlar. Bu noktada, sadece numara yaptığından eminiz, çünkü birkaç aydır devam ediyoruz ve sanırım o bile sadece bir ya da iki değil, üç üyesiyle takılmayı başardığım gerçeğine .

Kulüpte bir şey yapan ilk kişi olmamamın yardımcı oluyor. Tıpkı diğer üyeler gibi katılan Alessa ve Emily'ye bakıyorum. Onlar da benimle aynı atlayışı yaptılar ve bu kulüpte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu sürekli oluyor gibi görünüyor. Sadece benim sıramdı, hepsi bu.

Annem onu davet ettiğimizde gelmemeyi tercih etti. Sanırım beni kulüp hayatından kurtarmak için o kadar uğraşmışken benim o hayata geri dönmemi kabullenemiyor ve ben de bunu anlıyorum. Bu arkadaş olmadığımız ya da anne-kız olmadığımız anlamına gelmiyor ama bu yeni kocasına hazır olmadığı pek çok şeyi ifşa etmek anlamına gelir. Telefonda konuştuk ve bir gün öğle yemeği için bizimle buluşacak, tarafsız bir yerde.

"Hazır mısın?" Ripper şüpheli bir şekilde heyecanlı görünüyor. Sanki daha fazlası varmış gibi, ama varsa bile ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "O elbisenin içinde harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Fark edildiğim için minnettarım. Geleneksel bir gelinlik gibi değil. Dar, siyah ve çok fazla bacak gösteriyor ama üzerine takmak için küçük bir Screaming Eagles MC logolu broş aldım ve Alessa beni bir kuaförle temasa geçirdi ve saçımı yarı korktuğum yarı da törenden sonra erkeklerin çekip çıkarmasını dört gözle beklediğim süslü bir topuz yaptı.

Bunu mümkün olan en dağınık şekilde mi tamamlayacağız? Umarım öyle olur.

Birlikte yürüyüp babamın önünde duruyoruz; ben önde, çocuklar arkamda sıralanıyorlar. Şu ana kadar bu konuda gerçekten gergin değildim, birden her şey inanılmaz derecede gerçek gibi göründü. Belli oluyor olmalı, çünkü Alfa'nın eli belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, böylece arkamda güvende hissetmek için onun kocaman sırtına sahip oluyorum. Sonra babama başımı sallıyorum. Babamın yanında duran Miriam güven vermek için kolunu onunkine koyuyor.

Bilmesem onun da benim kadar gergin olduğunu düşünürdüm.

Nicky benim nedimem, eğer öyle diyebilirim. Ve ben heyecanlandıysam, yemin ederim o on kat daha fazla heyecanlanıyor. "Tanrım, çok mükemmel görünüyorsun. Sabırsızlanıyorum, sabırsızlanıyorum." Ben daha hazır olup soramadan ağzından dökülüveriyor. Sanırım bu bir evet demek. "Buna bayılacaksın," diye ekliyor.

"Sizin neyiniz var çocuklar?" Fısıldıyorum ama karşılık alamıyorum.

"Pekâlâ, hadi şu lanet işi bitirelim," diye kükrüyor babam, onları daha fazla sorguya çekmeme zaman bırakmadan. "Yaklaşın!"

Yaparız.

"Burada toplandık... yine. Bu kulüp ve kızları paylaşmak da neyin nesi? Aman Tanrım. Kendi kızımı siz sikiklere mi vermem gerekiyor?"

"Tatlım," diyor Miriam sessizce ve onu okşuyor.

"Prez," diyor Alfa. "Ona çok iyi davranacağız. Tüm şehirdeki en güvenli kadın olacak ve ona hak ettiği gibi davranacağız."

Blade ve Ripper bunun üzerine başlarını sallarlar. "Aynen öyle."

"Yapacağını biliyorum," diyor babam, sesi ölüm sessizliğinde. "Çünkü eğer yapmazsanız, derilerinizi etlerinizden ayırır, yaralarınızı tuzlar, üzerlerine limon suyu sıkar, sonra da sizden geriye kuru etten başka bir şey kalmayana kadar sizi asıp kurutur ve sokak köpeklerine yediririm. Anladınız mı beni?"

Babama göz kırptım. evlilik yemini tam olarak bu değildi ama kimi kandırıyorum ki? Motorcu hayatı normal bir hayat değil, nereden bakarsan bak.

"Prez," diyor Ripper. "Biz . Yemin ederiz." Blade başını sallarken, babam teslimiyetle başını sallıyor.

"Yapacağını biliyorum." Babam onlara ters ters baktı ve sonra bana daha yumuşak bir bakış attı. "Faith."

Adım söylendiğinde gözlerim ona kayıyor.

"Bu senin son şansın. Bu adamların hepsinin senin olmasını istiyor musun? Sana en ufak bir sorun çıkardıklarında kışlarına tekme basacağına, bu da yetmezse bana geleceğine söz veriyor musun? Onlara hak ettikleri saygıyı göstermeye söz veriyor musun, ama sadece hak ettikleri zaman? Ve o lanet olası kulaklıkları kendi evimde takmak zorunda kalmayayım diye bazen sessiz kalmaya mı çalışacaksın?"

Bir saniye düşünmeliyim. "Evet, evet, ve evet?"

"Evet, rakamlar. Alpha, Blade ve Ripper. Konuşmamızı yaptık bile. Kızıma her zaman hak ettiği saygıyı göstereceğinize söz veriyor musunuz? Gerekirse onu canınız pahasına koruyacağınıza söz veriyor musunuz? Ve onu, onunla tanışan her kadının kıskançlıktan gözlerinin yeşil olacağı kadar çok seveceğinize söz veriyor musunuz?"

Bir an bile duraksamadan. Hepsi birden "Evet," diyor.

"O zaman Faith'i senin yaşlı kadının olarak ilan ediyorum. Eğer ona herhangi bir şekilde kötü davranırsanız, Tanrı ruhlarınıza merhamet etsin, çünkü ben kesinlikle yapmayacağım."

"Temiz." Alfa beni kollarına aldı ve aptalca öptü. Sonra hepsi öpene kadar elden ele dolaştırıldım.

Nicky etrafımızda zıplıyor ve ben tekrar ayağa kalkar kalkmaz kendini etrafıma atıyor. "Buna inanamıyorum!"

"Değil mi?" Ben de bilemiyorum.

"bir şey daha var," diyor Ripper ve Nicky heyecanla başını sallıyor. Aslında herkes, sanki burada neler olup bittiğini bilmeyen tek kişi benmişim gibi hevesle başını sallıyor.

"Siz ne yaptınız?"

"Hadi gel." Sonra Ripper beni peşinden sürüklüyor, hemen arkasından Blade, Alpha ve Nicky, sonra babam ve Miriam, sonra da kulübün geri kalanı. Avluda tüm bisikletler dışarıda, sürülmeye hazır. Önde Alpha'nın ve Ripper'ın motorları var, ama Blade'in her zamanki siyah bineği yerine sepetli bir motosiklet var.

"Elbiseni mahvetmek istemedim," diyor Blade bana yardım ederken. Sonra Alfa gözlerimi bağlamak için bir göz bağı ile geliyor.

Gerçekten mi?

İdeal olarak, sepete de yaslanabilmem için görmem gerektiğini düşünüyorum, ancak yavaş gidiyoruz ve uzak olmadığını söylediler. Adamlardan birinin bacaklarımın arasında olmamasını özlüyorum, ama durum göz önüne alındığında, bu mantıklı.

Duruyoruz ve ben daha kendimi toparlayamadan sepetli arabadan indirilip yere yatırılıyorum. Kaldırım olabilir mi?

"Neredeyiz biz?"

"Bir saniye," der Ripper ve sonra gözbağı kaldırılır.

Gözlerimin alışması için gözlerimi kırıştırıyorum ve şaşkınlıkla bakıyorum. Bir kitapçının önündeyim, muhtemelen eski kitapçımınla aynı. Rahat görünüyor ama anlamıyorum. "Bana kitap mı alıyorsun?" Elbette güzel bir hediye ama bu kadar heyecanlanmasını anlayamıyorum.

Nicky beni yanımdan dürterek, "İsme bak," diyor. Başımı kaldırıp bakıyorum.

Books & Crannies.

İşte o an tamamen yıkıldım, adamların ne yaptığını fark ettim. Milyon yıl geçse de başka bir kitabevini karşılayabileceğimi düşünmemiştim, en azından birkaç yıl boyunca. Para kazanmak için ne yapacağımı bile bilmiyordum. Yaşlı bir kadın ne yapar, biliyor musun?

Görünüşe göre bu bir kitapçı işletiyor.

"Bu... bu benim mi?"

"Kesinlikle öyle," diyor Ripper ve bana bir anahtar uzatıyor. "İçeri girmek ister misin?"

"Tanrım, evet!"

Nicky heyecanını daha fazla tutamaz. "Burayı satın almak için herkes yardım etti. Eski satın alma listelerimize dayanarak kitapları stoklamalarına yardım ettim. Dizüstü bilgisayarında hâlâ bir kopyaları vardı. Ayrıca Emily'nin adamlarından biri klasik bir pulp bölümü istedi, biz de onu ekledik." Vahşi Çocuk'a doğru başını sallıyor, o da sırtarak karşılık veriyor. "Kullanılmış bölüm için bir sürü başlangıç stoğu ile geldi. Ve üst katta, daha önce olduğu gibi bir daire var, sadece bu iki kattan fazla ve beş yatak odası var. Çok büyük!"

"Beş yatak odası mı?" deliymiş gibi bakıyorum. "Ben ne yapacağım -" Sonra omzumun üzerinden bana üç Cheshire kedisi gibi sırtan çocuklara bakıyorum. Evet, Blade bile. "Sen de mi taşıyorsun?"

Alpha, "Kulübe yeterince yakın ve bu sayede birileri her zaman güvende olduğunuzdan emin oluyor," diyor. "Binanın dışında bisikletleri koyabileceğimiz bir garaj var, isterseniz bir araba ya da kendi bisikletinizi koyabilirsiniz. Ve zamanı geldiğinde, küçük bir Alpha'ya sahip olmayı düşünebiliriz-"

"Ya da Ripper."

"Anladım." Bu yolda daha fazla ilerlemeden önce bir elimi kaldırıyorum ama bu düşünce beni şimdiden gülümsetiyor. "Çok yerimiz olacak."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Blade kollarını bana doluyor ve sırtımı göğsüne doğru çekiyor. "İyi miydik?"

"Daire henüz döşenmedi mi?"

"Öyle," diyor Blade.

"Ve yatak hazır," diye ekliyor Ripper.

"Ve tören hemen hemen sona erdi," diyor Alpha.

"O zaman neden yukarı çıkmıyoruz ve size bunu ne kadar takdir ettiğimi göstereyim."

Babam arka planda "Kurtar beni," diye inliyor ama kulübün geri alkışlıyor ve kıkırdıyor. Nicky bana beşlik çakıyor.

Ön kapıyı arkamızdan kilitleyip yukarı çıkıyoruz ve tekrar tekrar kutlama yapıyoruz.

Motorcu hayatı için biçilmiş kaftan olduğumu hiç düşünmemiştim ama meğer sadece doğru motorcuları ve doğru hayatı bulmam gerekiyormuş.

Ya da belki de beni bulması gerekiyordu.

Yazmayı sevdiğim ama Motorculara Bağlı'ya tam olarak sığdıramadığım küçük bir ekstra okumak ister misiniz? [BURADAN](#) bültenime kaydolun ve Faith, Alpha, Blade ve Ripper'dan biraz daha fazlasının linkini alın.

Sırada Animal, Badass ve Quickshot için Nisan 2023'te çıkacak kitap var!

Ve eğer bu serinin ilk kitabını kaçırdıysanız [Atan](#) Emily, King, Vahşi Çocuk ve Kahraman ile tanışmak için [Taken by the Bikers](#)'a göz atın., Çılgılık Kartallar MC maceralarının başladığı

Yeni sürümlerden haberdar olun.
[Posta listesi](#)| [Web sitesi](#)| [Facebook](#)
[Facebook Grubu](#)| [Instagram](#)| [E-posta](#)

YAZAR HAKKINDA

Uluslararası çoksatan yazar Stephanie Brother, yasak aşk hikayeleri yazıyor. 2015'ten beri, kadınlarına nasıl davranacağını bilen yakışıklı, kusurlu kahramanlara hayat veriyor. İkizler, üçüzler, üvey kardeşler ve onların arkadaşları da dahil olmak üzere birden fazla aşığı içeren hikayelerden hoşlanıyorsanız, doğru yerdesiniz. Kitaplar ve erkekler söz konusu olduğunda, Stephanie gerçekten ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağına inanıyor.

Gününün yazarak, kahve içerek ve okuyucularla etkileşime geçerek geçiriyor.

Kitapları Almanca, Fransızca ve İspanyolca'ya çevrilmiş ve yedi ülkede Amazon'un en çok satanlar listesine girmiştir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

